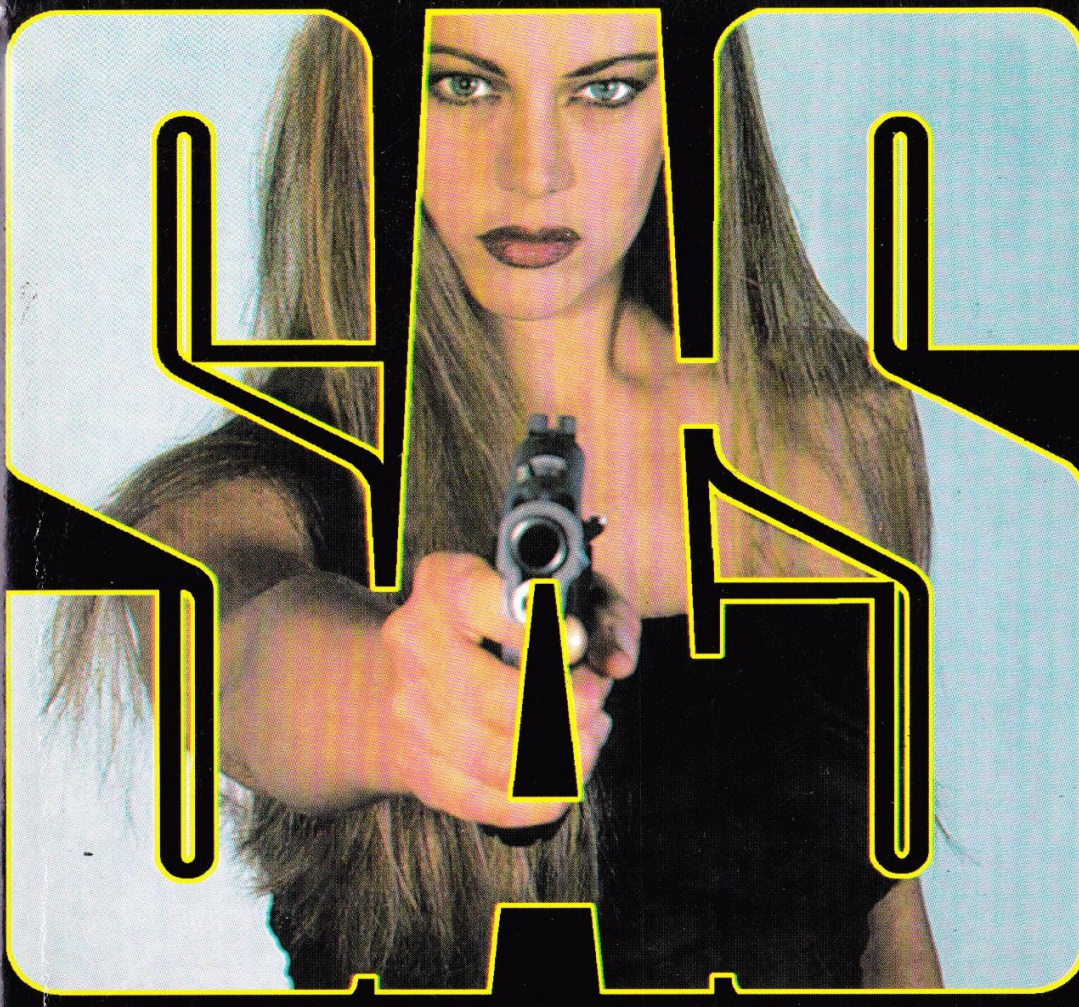

SAS

ARMAGHEDON

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineram

Gérard de Villiers

SAS

Armaghedon

V1.0

ISBN:
97-597-006-6.

Malko Productions – Paris,
Armageddon
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA 2001.

Gérard de Villiers

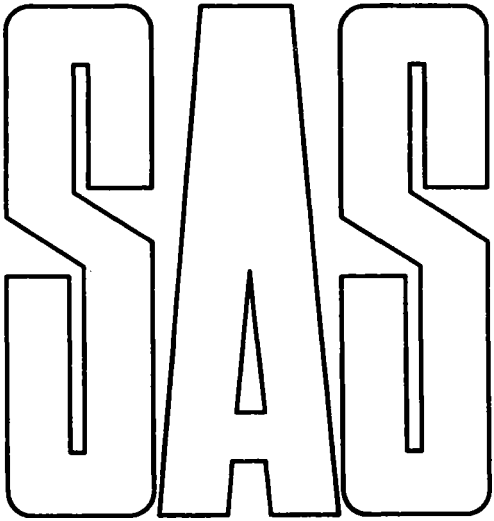

Armaghedon

În româneşte de
Maria Măciucă

2001

Prolog.

Ezra Patir sosi mai târziu cu câteva minute la întâlnirea zilnică a agenţilor secreţi, aşa cum era obişnuit. Şedinţa era prezidată de Abraham Dichter, directorul organizaţiei Shin Beth[1] şi se desfăşura la etajul al şaselea al noii clădiri a Serviciului de informaţii.

Era o construcţie masivă şi albă, cu acoperiş plat şi cu ferestre mici şi pătrate, semănând cu un bloc de locuinţe. Un teren viran o separa de campusul Universităţii din Tel Aviv, aflată în partea de nord a oraşului, în dreptul în care din autostrada Ayalon se bifurca bulevardul Rokakh.

Înainte de a se aşeza, Ezra Patir ocoli masa şi dădu fiecărui participant câte o mapă identică. Se prezentau acolo dările de seamă asupra tehnicilor de ascultare electronică, folosite în teritoriul palestinian şi în „ţintele" palestinienilor din cadrul Shin Beth, în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era vorba de rezultatul muncii diviziei tehnice, serviciul cel mai „sensibil" din cadrul organizaţiei Shin Beth, care gira toate mijloacele electronice. Ascultările telefonice, adesea extrem de sofisticate, nenumăratele microfoane clandestine introduse în preajma celor mai mulţi lideri palestinieni, precum şi multe alte procedee ţinute în secret atât de mare încât erau cunoscute de foarte puţini.

Israelienii excelau în acest domeniu. În timpul negocierilor dintre palestinieni şi israelieni de la Oslo, Mossad-ul[2] reuşise, cu ajutorul unei „cârtiţe", să introducă în biroul lui Abu Mazen, principalul negociator palestinian, o

[1] Sherout Ha'bitachon Ha'Klali. Serviciu de informaţii, comparabil cu DST din Franţa. A fost creat în anul 1948 şi cuprinde un număr de circa o mie de agenţi (n.a.).

[2] Serviciul Extern de Informaţii din Israel (n.a.).

baterie cu microfoane ascunse într-un fotoliu şi într-o lampă şi declanşate cu ajutorul unui senzor electronic ce se activa în momentul în care Abu Mozen se aşeza în fotoliu.

Întreg sistemul – microfoane şi emiţători – era echipat cu baterii revoluţionare, capabile să dureze ani de zile. Astfel puteau fi ascultate convorbirile cele mai secrete ale liderilor palestinieni, fapt ce facilita în mod considerabil munca negociatorilor israelieni, care ştiau ce e în capul adversarilor lor.

De când conducătorii palestinieni se instalaseră în Cisiordania şi Gaza, conform acordurilor de pace din 1993, serviciul lui Ezra Patir începuse să opereze în exterior, după modelul Mossad-ului. Se ocupa cu spionajul electronic al activităţii celor din Fatah, din Djihad-ul islamic, din Hamas şi din serviciile de informaţii palestiniene. Din fericire pentru Shin Beth, palestinienii subestimau capacitatea tehnică a serviciilor israeliene.

Activiştii care pregăteau atentatele împotriva israelienilor credeau că este suficient să-şi schimbe numerele telefoanelor portabile în fiecare săptămână. Nici chiar profesioniştii din domeniul spionajului electronic palestinian nu puteau concepe că un telefon putea servi ca mijloc excelent de ascultare, chiar dacă avea receptorul închis.

După ce Ezra Patir se aşează la masă, Moşe Hatwaz, directorul cabinetului lui Abraham Dichter, începu să prezinte evaluările ameninţărilor teroriste recente.

Era vorba mai ales de riscul unor atentate pe teritoriul israelian din partea unor kamikaze din Hamas sau din Djihad-ul islamic.

Cu câteva săptămâni mai devreme, noul prim-ministru Ariei Şaron fusese ales datorită promisiunilor făcute de el în legătură cu securitatea israelienilor. Niciodată problema atentatelor nu fusese mai arzătoare ca acum. Într-o linişte de plumb, Moşe Hatwaz anunţă:

— Trei obuze de mortieră au căzut pe chibiţul Nahral Oz, la est de fâşia Gaza, fără să facă însă victime.

Abraham Dichter se întunecă la faţă. Israelul fusese lovit. Hatwaz continuă:

— Un colon a fost ucis pe o şosea de centură de pe lângă

colonia Newe Daniel, la vest de Bethleem. În aceeaşi zonă, o echipă din Hamas a fost localizată la Ramallah. Membrii ei dispuneau de două vehicule încărcate cu material exploziv, pe care intenţionau să le introducă în teritoriul nostru. Am transmis informaţia la Tsahal[3] care a instalat imediat baraje. Se pare că, pentru moment, comandoul nu a reuşit să iasă din perimetrul Ramallah.

Abraham Dichter privea prin ferestruica pătrată la cerul albastru şi senin. Era greu de închipuit că într-o zi minunată ca aceasta, moartea să dea târcoale prin Israel. În fiecare zi de *shabbat,* plajele oraşului erau pline de lume. Tel Aviv semăna din ce în ce mai mult cu Miami, plaja extinzându-se către nord, între ţărmul Mediteranei şi autostrada Ayalon. Un amestec de clădiri ultramoderne şi clădiri din beton în care se îngrămădeau două treimi din populaţia statului evreu. Ultimul atentat palestinian avusese loc la câţiva kilometri către nord: un kamikaze din Hamas, grupul Ezzedine El Kassam, s-a aruncat cu toată încărcătura explozivă peste un pasaj subteran.

Fuseseră trei morţi şi opt răniţi. Dacă bomba ar fi explodat peste un autobuz, numărul victimelor ar fi fost de zece ori mai mare. Abraham Dichter le interzisese copiilor lui să mai ia autobuzul. Acest gen de atentate era total imprevizibil. Când Moşe Hatwaz termină de vorbit, el îl întrebă.

— Moşe, există o ameninţare imediată?

Moşe Hatwaz dădu afirmativ din cap.

— Da, oamenii lui Patir au interceptat o comunicaţie telefonică dintre un tip din Gaza şi un prieten al său de aici, din Tel Aviv. Acesta din urmă îi spunea prietenului său „Ahmad” că recepţionase cele patruzeci de kilograme de portocale, dar că mai avea nevoie şi de altele. Este vorba de explozive.

— Aţi localizat convorbirea?

Ezra Patir răspunse:

— Nu. Nu încă. Apelul a fest efectuat de pe un celular, undeva în partea de sud a oraşului, către Eilat Road.

— Dar acel „Ahmad”?

[3] Armata israeliană (n.a.).

— Acela răspundea de la un post fix pe care l-am localizat, într-o casă reperată deja în cartierul Alturkman din Gaza City. Este vorba de unul din sediile clandestine ale organizaţiei Hamas.

Abraham Dichter rămase tăcut o vreme. Gaza era considerată zona „A”, în care autoritatea palestiniană avea putere deplină şi unde armata israeliană nu avea drept să pătrundă. Se putea opera o penetrare militară, dar riscul politic era considerabil. Toată omenirea avea ochii îndreptaţi asupra Orientului Mijlociu, iar în Statele Unite, tocmai fusese ales un nou preşedinte. Nu era momentul oportun ca să comită o eroare de ordin politic tocmai acum, când Ariei Şaron, succesorul lui Iehud Barak, se pregătea să zboare către Washington.

Şeful organizaţiei Shin Beth se întoarse spre consilierul său politic, Nadav Galili şi îl întrebă:

— Ce părere aveţi despre toate acestea, Nadav?

— Trebuie să vorbim direct cu Arafat, îl sfătui colonelul Galili. El sigur poate să-l neutralizeze pe acel terorist. Mă îndoiesc însă că va accepta…

— Aveţi în continuare un canal direct prin intermediul lui Nassiv? Mai funcţionează?

— Da, funcţionează, spuse Galili. Pot trimite chiar azi pe cineva acolo.

— Atunci trimiteţi! spuse repede Dichter. Şi ţineţi-mă la curent cu situaţia.

De la început, din 28 septembrie 2000, când se declanşase a doua Intifada, urmată de represiunea feroce a manifestaţiilor care avuseseră loc trei zile mai târziu, când ofiţerii poliţiei israeliene doborâseră mai mulţi manifestanţi care aruncau cu pietre în tovarăşii lor, relaţiile dintre israelieni şi autoritatea palestiniană a lui Yasser Arafat fuseseră grav deteriorate. Mai existau însă câteva contacte secrete prin mijlocirea lui Jamal Nassiv, şeful Securităţii preventive palestiniene. În perioada lungii luni de miere care urmase după întoarcerea lui Arafat la Gaza şi stabilirea primelor structuri ale statului palestinian, acesta îi primise cu braţele deschise pe agenţii din Shin Beth şi din CIA. Obiectivul era clar: distrugerea formaţiunii militare Hamas

şi a grupării Ezzedine El Kassam, responsabile de cele mai multe dintre atentatele cu bombe comise în Israel.

Jamal Nassiv folosise metode excesiv de dure, utilizând tortura şi execuţiile rapide, aruncând în închisoare pe supravieţuitori.

Din păcate, după şase luni, ca urmare a blocării procesului de negociere şi a refuzului israelienilor de a executa acordurile de pace deja încheiate, situaţia devenise din ce în ce mai încordată. Jamal Nassiv ordonase ca agenţii CIA să nu mai pătrundă în Gaza. Arafat eliberase din închisoare agenţii formaţiunii Hamas, iar orice colaborare operaţională cu Shin Beth încetase.

Din fericire, se mai putea vorbi încă, dar cu discreţie….

Abraham Dichter îşi aprinse a şasea ţigară din ziua aceea. De la reluarea atentatelor, dublase porţia zilnică de tutun. Era acum rândul lui să ducă mai departe îndeplinirea promisiunii făcute israelienilor de Ariei Şaron. Era însă un vis imposibil, la fel ca în mitul lui Sisif. Iar şi iar, era blestemat să ridice uriaşul bolovan de la poalele muntelui şi să-l împingă până în vârf de unde se rostogolea din nou la vale… Cele două popoare. Israelian şi palestinian, erau prea întărâtate, prea aţâţate de ură ca să poată respecta „linia verde” ce separă cele două comunităţi, Israel şi Teritoriile autonome.

După încheierea acordului de la Oslo, urmat de acordul intermediar între Israel şi Autoritatea palestiniană, din 28 august 1995, israelienii au acordat palestinienilor dreptul autorităţii civile în Teritoriile ocupate din 1967. Mai întâi, în Cisiordania, în care era înglobată şi partea de est a Ierusalimului iar mai apoi, fâşia Gaza, de aproximativ 400 km^2, fostă posesiune egipteană. După câştigarea războiului din 1967, israelienii invadaseră cele două teritorii, ocupaţie ce nu a fost niciodată admisă de Naţiunile Unite. Astfel, cu toate că guvernul Israelului se află în Ierusalim, toate ambasadele continuă să se afle în Tel Aviv, deoarece anexarea Ierusalimului nu a fost recunoscută de comunitatea internaţională. Ca şi cum toate acestea nu ar fi fost şi aşa destul complicate, din 1967, israelienii înţesaseră Teritoriile ocupate de „colonii” israeliene! Aceste colonii, în

care locuiau mai ales evrei fanatici, numărau în 1995 aproape o sută patruzeci de mii de colonişti! Chiar şi în îngusta fâşie Gaza, o treime din teritoriu era ocupată de circa cinci mii de colonişti evrei, restul fiind lăsat la mai mult de un milion de palestinieni. Se crease astfel un fel de *patchwork* inextricabil, în care era imposibilă o separaţie clară între cele două comunităţi.

Evident că, atunci când Yasser Arafat s-a întors să se stabilească în Gaza, la 1 iulie 1994, negocierile au fost reluate în scopul găsirii unei soluţii şi a creării unui stat viabil pentru palestinieni. Arafat a cerut ca toţi coloniştii evrei să fie evacuaţi imediat. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, teritoriile erau împărţite în trei „zone”. Zona „A” a fost total evacuată, rămânând în exclusivitate pentru palestinieni. Zonele „B” şi „C” rămâneau însă sub control militar israelian deşi administraţia civilă era palestiniană.

Un adevărat balamuc! Agenţii din Mossad şi Shin Beth aveau cu ce să-şi spargă capul…

Abraham Dichter fusese ceva mai liniştit înainte de întoarcerea palestinienilor din străinătate, în anul 1994. Atât timp cât negocierile s-au derulat aproape normal, lucrurile au mai mers cum au mers, fără consecinţe dramatice. Apoi însă, procesul de pace a început să scârţâie, cu israelienii care deveneau din ce în ce mai băgăreţi şi cu palestinienii care se enervau. Coşmarul adevărat pentru Shin Beth a început pe 25 februarie 1996, când un terorist din Hamas a aruncat în aer un autobuz în Ierusalim. Bilanţul: douăzeci şi şase de morţi.

Până în anul 1995, lupta contra extremiştilor palestinieni fusese dusă de Mossad, serviciul de spionaj şi contraspionaj exterior al Ierusalimului, ale cărui birouri se mai aflau în partea de nord a oraşului Tel Aviv. Agenţii săi îi urmăreau pe criminali prin toată lumea, reuşind să lichideze în decursul anilor zeci de activişti palestinieni în Paris, în Liban şi în Tunisia.

Din 1995 însă, greutatea trecuse pe umerii organizaţiei Shin Beth, deoarece adversarii cei mai de temut se adunaseră în Teritoriile ocupate sau chiar în Israel.

Dus pe gânduri, Abraham Dichter medita la cele

prezentate de directorul său de cabinet. Pariul pus de Ariei Şaron era riscant. Pentru reluarea negocierilor cu palestinienii, întrerupte o dată cu plecarea lui Iehud Barak, noul prim-ministru îi cerea lui Yasser Arafat încetarea totală a violenţelor. Trebuiau oprite atentatele în Israel, acţiunile împotriva coloniştilor evrei, hărţuirea soldaţilor din Tsahal care vegheau la securitatea coloniilor evreieşti implantate în Teritoriile ocupate şi la frontierele Israelului. El considera că bătrânul lider palestinian avea puterea de a-şi controla trupele şi extremiştii.

Partea proastă însă era că Arafat nu era dispus să-şi impună autoritatea decât dacă se reluau negocierile din punctul în care fuseseră întrerupte. El cerea sus şi tare ca să se respecte numeroasele concesiuni făcute de israelieni, pe care Ariei Şaron nu dorea să şi le asume.

Situaţia părea blocată. Risca să izbucnească un nou val de sânge într-o nouă rundă de orori. Abraham Dichter nu reuşea să găsească o soluţie în această dilemă, oricât şi-ar fi muncit creierul. Cu toate acestea, Ariei Şaron părea senin. Şeful organizaţiei Shin Beth îşi dădu seama că în încăpere se aşternuse liniştea. Îi venise rândul lui să tragă concluziile.

— *Şlomo*! i se adresă el unui bărbat masiv, cu trăsături necioplite, neîngrijit îmbrăcat, care era aşezat vizavi de el. Ce pui la cale?

— Mă gândesc la două sau trei variante. Încă nu m-am hotărât la care să mă opresc, spuse Şlomo Zamir cu glasul său tărăgănat.

Zamir, supranumit Şlomo Hamisrah[4] din cauza unei poveşti cu nişte şosete din cursul unei operaţiuni legate de războiul din Kippur, era de origine poloneză şi vorbea ebraica cu Un uşor accent idiş. În ciuda înfăţişării lui adormite, era unul dintre aşii din Shin Beth, un specialist în „electronica de luptă”.

Era în fruntea unei unităţi secrete, asemenea lui Tsahal, denumită „Duvdevan[5]”, care avea ca sarcină eliminarea fizică a teroriştilor celor mai periculoşi care se aflau în zona

[4] Şlomo care pute (n.a.).

[5] Cireaşă (n.a.).

„A”, având la dispoziţie un impresionant arsenal de capcane electronice sofisticate, un grup de agenţi extrem de bine motivaţi şi cooperarea cu unităţile speciale din Tsahal. El era cel care exploata informaţiile culese de serviciul lui Ezra Patir.

Şlomo Zamir avea un palmares extraordinar. Prima lui victimă fusese. În 1996. Un artificier din fruntea organizaţiei Hamas, numit Yahia Ayase, poreclit „inginerul”, pe care îl ucisese cu *propriul* lui telefon portabil, aranjat să explodeze la primul apel.

Urmase apoi Tarek Şarif, un alt activist din Hamas, în luna noiembrie a aceluiaşi an, apoi fraţii Imad şi Abdel Awadal Klah, doi tipi care se ocupau cu plasarea bombelor. Ultimul lui caz era un activist din Tanzin, bănuit de atentate contra Tsahal. Se numea Hussein Abayat şi fusese omorât în maşina lui în noiembrie 2000 de un proiectil tras dintr-un elicopter israelian. Zamir nu obişnuia să vorbească despre cazurile sale decât strictul necesar cerut de superiorii săi! Militant în Likud, el era devotat cu trup şi suflet lui Ariei Şaron.

— Mai sunt ceva întrebări? făcu Dichter privind pe cei de la masă.

Văzând că nimeni nu vorbeşte, el se ridică în picioare.

Întrunirea se terminase. Membrii asistenţei se risipiră pe culoar. În această clădire nouă, totul era încă strălucitor şi curat spre deosebire de vechea reşedinţă, plină de antene, ce se afla ceva mai departe, pe Ayalon Freeway. Întregul ansamblu era protejat de grilaje înalte, prevăzute cu alarme electronice ce le făceau practic invulnerabile.

Şlomo Zamir coborî pe scări până la biroul său, situat cu un etaj mai jos. Aspectul biroului nu corespundea cu importanţa rolului său. Pe un panou, erau mai multe televizoare permanent în funcţiune pe canalele de ştiri israeliene, palestiniene, CNN şi, mai ales, pe Al Djezira, un nou post de televiziune ce emitea din Qatar şi putea fi recepţionat în toată lumea arabă.

Pe pereţi, mai erau câteva fotografii şi fanioane, precum şi hărţi de stat-major. Pe birou, tronau fotografia soţiei sale, Rivka, telefoanele şi câteva dosare. El începu să răsfoiască

dosarul primit de la Ezra Patir. Când ajunse la a treia pagină, simţi cum i se contractă stomacul. Reciti pasajul care îl tulburase. De teamă să nu comită vreo eroare, scoase din fişetul blindat o mapă roşie ce conţinea cele mai „delicate” probleme. După ce o consultă, avu certitudinea că nu s-a înşelat. Puse mapa roşie la loc în fişet. Era vădit îngrijorat. Întinse mâna spre pachetul de ţigări de pe birou, apoi o retrase. Se lăsase de fumat de şase luni, dar ţinea acest pachet la îndemână ca să-şi testeze voinţa. Alături se afla un obiect ciudat. Un câine făcut din sârmă de fier, îmbrăcat în plastic roşu, cu un aspect feroce. Şlomo începu să-i răsucească labele în toate direcţiile. Era. Distracţia sa favorită de când se lăsase de fumat. Asta îl ajuta să reflecteze. După un sfert de oră de „tortură”, el aranja la loc labele martirizate, puse câinele la locul lui şi ridică receptorul de la linia protejată, folosită doar în situaţii speciale. Tonul însă nu venea! După ce încercă de trei ori, puse receptorul în furcă înjurând. Folosi apoi linia directă, neprotejată şi formă numărul de la Ierusalim. Când i se răspunse, el spuse doar un singur cuvânt:

— Hamisrah.

Pe această linie de telefon neprotejată, nu îşi spunea niciodată adevăratul nume. Folosea un nume fals cunoscut doar de câţiva intimi.

— S-a întâmplat ceva nou? întrebă interlocutorul său.

— Avem un mare necaz cu Gog şi Magog, spuse Zamir cu o voce lipsită de inflexiuni.

Capitolul I.

Poliţistul palestinian, în ţinuta de luptă, înarmat cu o puşcă mitralieră Kalaşnikov, ridică bariera ce delimita partea de nord a fâşiei Gaza, făcându-i semn maiorului Marwan Rajub să treacă. Acesta pătrunse în viteză în *no man's land* ce separa fâşia Gaza de statul Israel. Nu-şi putea reprima un sentiment de repulsie la vederea foişoarelor de pază, cu imense ferestre panoramice, de 3.60°, ce flancau acest *check point* din Erez. Aerul lor ameninţător amintea de filmele SF.

În afară de foişoarele de pază mai erau câteva barăci în care se afla un detaşament israelian, o clădire de control pentru VIP-uri şi câteva posturi de observaţie căptuşite cu aparatură electronică, sârmă ghimpată şi locuri de parcare.

La cinci metri mai încolo, maiorul Rajub opri maşina la primul post de control, păzit de soldaţi cu căşti, încorsetaţi în nişte veste antiglonţ, pline cu muniţie. Trei dintre ei stăteau pe o bancă, iar al patrulea era atent la maşina care se apropiase. După cea de a doua Intifada[6], arareori mai trecea cineva. Câţiva jurnalişti sau extrem de puţini palestinieni ce aveau autorizaţii speciale pentru a putea trece în Israel. Rajub opri maşina la zece metri distanţă de soldat şi opri motorul, având grijă să nu facă mişcări bruşte. Soldaţii din Tsahal erau nervoşi şi apăsau repede pe trăgaci. În ochii lor, orice palestinian era un terorist potenţial.

Nici un vehicul cu placa de înmatriculare verde palestiniană nu era autorizat să treacă prin *check point,* dar Range Rower-ul alb al lui Marwan Rajub avea o placă oficială cu cifrele roşii pe fond alb.

Maiorul palestinian coborî din maşină şi se îndreptă către soldaţii israelieni. În afară de el nu se mai afla nimeni, iar asta făcea ca totul să i se pară şi mai sinistru. Rajub îi întinse sergentului o legitimaţie plastifiată de culoare roz,

[6] Insurecţie populară (n.a.).

cu fotografia lui, cu antetul Autorităţii palestiniene şi cu inscripţiile atât în arabă cât şi în ebraică. Era o legitimaţie de VIP 2. În acelaşi timp, el menţiona în limba engleză că numele său se află pe lista cu persoanele autorizate să intre în Israel. El vorbea zâmbind, cu un ton amical, aproape umil. Soldaţii erau imprevizibili. La cea mai uşoară bănuială, în ciuda documentelor legale, puteau trage. Sistemul legitimaţiilor VIP avea ca scop să-i separe pe cei „buni” de cei „răi”.

Maiorul Marwan Rajub făcea parte din prima categorie. Distribuite unui număr redus de ofiţeri, aceste legitimaţii le permiteau să pătrundă în Israel fără să mai fie tracasaţi. Legitimaţiile de VIP 1 permiteau deţinătorilor să treacă în maşina lor, cu şofer şi cu arma din dotarea serviciului. Legitimaţia VIP 2 permitea trecerea numai cu maşina, iar cea de VIP 3, trecerea fără maşină.

Marwan Rajub, maior din Securitatea preventivă palestiniană, făcea parte din serviciul ce colaborase cu Shin Beth şi cu CIA la exterminarea extremiştilor din Hamas. El primise adesea agenţii CIA veniţi în Gaza după informaţii. Graţie cunoştinţelor sale de limbă engleză, putea îndeplini funcţia de ofiţer de legătură între serviciul său şi CIA. După ce îi examina legitimaţia şi-i găsi numele pe lista celor autorizaţi, soldatul israelian nu făcu nici un comentariu şi îi ordonă:

— Trageţi maşina deasupra fosei.

Marwan Rajub se urcă în maşina 4x4 şi o trase deasupra fosei unde putea fi examinată pe dedesubt. Cei trei soldaţi începură să o cerceteze cu atenţie, verificând toate locurile care ar fi putut servi ca ascunzători. Marwan Rajub aştepta liniştit privind către pământul de dincolo de barieră. Era grăbit să ajungă la Tel Aviv ca să scape de atmosfera apăsătoare din Gaza. Înainte de 1948, Gaza-City fusese doar o oază amărâtă, plantată în mijlocul unui ţinut deşertic, populat de câţiva beduini. Între 1948 şi 1949, veniseră acolo două sute de mii de refugiaţi în urma victoriei noului stat evreu. De atunci au tot continuat să vină palestinieni, transformând acest teritoriu de 400 km^2 într-un ghetou în care se înghesuiau un milion două sute de

mii de palestinieni. Era singurul ghetou din lume cu vedere către mare, căci fâşia Gaza avea patruzeci de km de coastă.

Din nefericire, această fâşie îngustă de pământ nu era rezervată numai palestinienilor! Cinci mii de colonişti israelieni ocupau 40% din teritoriu, incluzând jumătate din coastă, consumând 80% din totalul apei de băut, la adăpostul gardurilor de sârmă ghimpată şi protejaţi de sute de soldaţi evrei.

În acest loc nefericit, plin de ranchiună şi mizerie umană, se instalaseră Yasser Arafat şi Autoritatea palestiniană. Acest fapt provocase o stare de euforie ce domnise câteva luni. Clădiri ultramoderne au răsărit ca ciupercile după ploaie şi s-a înmulţit numărul maşinilor de lux. Oamenii începuseră să spere din nou. Apoi totul se prăbuşi după a doua Intifada. Erau izolaţi de restul lumii, nu puteau merge în Israel ca să muncească. Erau victime fără speranţă, chinuite de nenumărate tracasări, obligate să tacă şi să-şi consume în tăcere frustrările.

Maiorul Rasub aştepta cu bucurie să scape din acel infern. Fusese trimis de acolo la cererea şefului său, Jamal Nassiv, în urma acordului încheiat de acesta cu Jeff O'Reilly, şeful Centralei CIA din Tel Aviv. Trebuia să meargă săptămânal în Israel ca să transmită prin viu grai anumite informaţii confidenţiale în legătură cu gruparea Hamas. Desigur, avea acordul celor din Shin Beth. Rajub era convins că americanii împărţeau omologilor lor toate informaţiile primite.

În fiecare joi seara, el pleca spre Tel Aviv, de unde se întorcea a doua zi seara cu maşina burduşită de produse israeliene ce lipseau din Gaza, printre care şi alcoolul. O cutie cu şampanie Taittinger se vindea cu trei sute de dolari sticla la tinerii cu bani din Gaza.

— Puteţi trece, spuse soldatul după ce inspecţia se termină.

Marwan Rajub trebui să oprească maşina din nou la *VIP lounge* ca să arate iar legitimaţia şi paşaportul. În cele din urmă, trecu şi de ultima barieră. Se afla în Israel. El parcurse vreo sută de metri până să pătrundă pe şoseaua nr. 4, apoi se opri. Era momentul să folosească celularul de

pe reţeaua portocalie, care nu funcţiona în Gaza. El formă numărul cu mişcări febrile şi aşteptă cu inima strânsă.

— Alo, răspunse o voce de femeie după al patrulea apel.

— Nona?

— Da!

— Sunt eu, Marwan. Tocmai am trecut de Erez!

— *Marwan. That's a good news. You're coming to Tel Aviv?*[7]

Glasul melodios al rusoaicei call-girl făcu să clocotească sângele în venele palestinianului care îşi uită toate necazurile. Viaţa în Gaza era lipsită de orice *fun*[8].

Din cauza fanatismului de acolo, era interzisă vânzarea băuturilor alcoolice. În faţa unicului hotel unde se mai putea bea ceva, staţiona o maşină blindată, după ce nişte bărboşi islamişti dăduseră foc unui alt hotel. Cât despre sex, erau şi colo câteva call-girl[9] egiptence, aduse de beduini în mod clandestin, dar erau grase şi molâi. În plus, în Gaza, toată lumea era atentă, iar Rajub trebuia să se păzească. Inamicii lui din Hamas abia aşteptau să-l facă de râs în mod public. Soţia lui stătea mai mult închisă în apartamentul aflat în aceeaşi clădire în care locuia şi şeful său. Era o construcţie modernă de pe Al Qods Street situată la câţiva paşi de campusul lui Yasser Arafat.

— Desigur că vin, făcu el. Sper să cinăm împreună. Voi fi acolo pe la ora şapte, *inch Allah.*

— La *Sheraton?*

— Bineînţeles.

Hotelul Sheraton se afla pe Hayarkon Street, în apropierea Ambasadei Americane, unde avea loc întâlnirea de a doua zi.

— O.K., spuse Ilona, voi fi acolo la ora şapte şi jumătate. Ciao.

Marwan Rajub închise telefonul şi porni motorul. Era deja în altă lume. Cu Ilona, viaţa era cu totul alta. În zilele cele mai bune, făcea dragoste şi de trei ori cu ea în timpul unui sejur pentru suma de cinci sute de dolari! Era o femeie

[7] Marwan, ce veste bună. Vii în Tel Aviv? (n.a.).

[8] Distracţie (n.a.).

[9] Prostituată de lux, care putea fi chemată prin telefon (n.t.).

extrem de docilă, destul de inventivă, care îl mulţumea perfect. Era ca regina din Saba. Rajub îşi simţi palmele umede. Se uită la ceasul Breitling Chronomat, un suvenir din Europa. Era ora cinci. Avea suficient timp ca să ajungă la Tel Aviv, aflat la o distanţă de doar o sută de kilometri.

El aprinse farurile. În Israel, farurile trebuiau aprinse şi în timpul zilei.

Îşi puse centura de siguranţă şi începu să se gândească la întâlnirea cu Ilona.

*

* *

Strada Ben Yehuda era blocată din cauza unor lucrări şi nu se putea rula decât pe o singură bandă către Dizengoff, un fel de Champs-Elysees din Tel Aviv. Rajub clocotea de furie, în ambuteiajul care îi bloca drumul. Era deja ora şase şi jumătate! Fusese oprit deja de echipajele de poliţie, intrigate de maşina cu placă palestiniană şi pierduse o jumătate de oră cu ele.

În cele din urmă, coti pe Hayarkon Street. Traficul era în continuare îngrozitor. Respiră uşurat când intră în parchingul subteran al hotelului *Sheraton,* unde un paznic îi aruncă o privire bănuitoare.

Cu geanta de voiaj şi cu geanta diplomatică, Marwan Rajub se îndreptă către recepţie, orbit de luminile şi animaţia ce domneau în holul hotelului. Era obişnuit să hoinărească prin galeria cu magazine de lux, plină cu minunăţii de negăsit în fâşia Gaza. De acolo îşi procurase o parte din mobilierul Art Deco cu care îşi decorase apartamentul. Totul era cu semnătura parizianului Claude Dalle. Acum însă, nu mai avea timp de pierdut. Recepţionerul îi adresă un zâmbet complice urându-i bun venit. El îi procurase numărul de telefon al Nonei, contra sumei de două sute de dolari, cu trei luni în urmă. Marwan Rajub nu îşi făcea nici un fel de iluzii în privinţa rusoaicei. Era convins că este controlată de Shin Beth, dar prea puţin îi păsa de asta. Cum se văzu în camera sa, se dezbrăcă şi intră sub duş. Proaspăt parfumat, se privi în oglindă. Imaginea din oglindă era mai mult decât satisfăcătoare. Cu umerii laţi, pieptul acoperit de un păr negru şi sexul groş

atârnând între coapsele solide. Se considera un tip sexy. Îşi puse un slip de mătase, o cămaşă şi un pantalon. Apoi se repezi la minibar de unde scoase două sticluţe cu Defender Very Special Reserve, pe care le goli pe nerăsuflate. În minibarurile din Gaza se găsea doar apă minerală şi băuturi soft. Făcu o rezervare la *Keren,* un restaurant elegant din sudul oraşului, când cineva sună la uşă.

Marwan se repezi să deschidă uşa cu sufletul la gură. Ilona era cu mult mai strălucitoare în carne şi oase. Purta o rochie neagră, simplă, perfect mulată pe bustul plin, iar părul blond îi cădea în cascade aurii pe umeri. Cu gura ei de un roşu agresiv şi cu ochii cenuşii-albaştri, avea un aer semeţ, un amestec de indolenţă şi tupeu de târfă, asemenea. Unei prinţese care se pregăteşte să se culce cu rândaşul de la cai.

Marwan Rajub o privi din cap până-n picioare cu ochi lacomi. Picioarele lungi şi fine, în ciorapi negri, îl fascinau. Aşa ceva nu se putea vedea în Gaza. Ilona îşi aruncă poşeta_ într-un fotoliu şi întrebă cu o voce căutată:

— Îmi oferi ceva de băut? Există şampanie pe aici?

— Da, sigur că da! făcu Marwan ca picat din cer.

El se repezi la minibar, mângâind în trecere crupa tinerei prostituate, în semn de bun venit. Simţea cum îi clocoteşte sângele în artere. Restaurantul îi apăru ca o formalitate inutilă. În timp ce se chinuia să deschidă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes 1995, încercă să-şi ascundă sexul ce începuse să aibă o viaţa independentă, Ilona se instala pe o canapea micuţă, picior peste picior, descoperind coapsele lungi şi fuselate.

Marwan Rajub se aşeză lângă ea şi îi întinse o cupă cu şampanie.

— Ce frumoasă eşti! Suspină el cu ochii ieşiţi din orbite. Sexul său, comprimat în pantalonul strâmt, începea să-l doară, Ilona adulmecă băutura efervescentă şi întrebă cu indiferenţă:

— Cum merg lucrurile în Gaza?

— Prost, oftă palestinianul punând o mână pe piciorul fin.

Acest contact prilejui o creştere considerabilă în volum a bietului său membru. Mai avea niţel şi exploda.

— Ce trist este! făcu Ilona, pe care o durea în cot de Gaza.

Dacă făcea pe târfa în Tel Aviv, era ca să-şi poată plăti studiile costisitoare la Gemmology Institute din Carisberg, California. După aceea ar fi putut să-şi deschidă un magazin cu bijuterii şi să-şi găsească un soţ. Cu ochii aţintiţi în gol, Marwan îi masa coapsa ridicând marginea rochiei din ce în ce mai sus până descoperi pielea goală de deasupra ciorapului. El începu să respire ca o focă, simţind că se apropie de centrul dorinţei sale. Ilona întoarse capul spre el, privind protuberanta ce se dezvolta văzând cu ochii.

— La spune, mi se pare că nu ai mai făcut dragoste de multă vreme, remarcă ea.

— De când ne-am întâlnit ultima oară, spuse bărbatul strângându-i un sân în palmă.

Ilona avea sâni grei şi tari şi purta un sutien de târfă din care ieşeau afară sfârcurile. Era o şmecherie a breslei din care făcea parte, ce se bucura întotdeauna de un mare succes. Contactul cu sânul ei îl dădu gata pe Marwan. Cealaltă mână plonja între picioarele Ilonei şi atinse ţesătura mătăsoasă a unui slip. Palestinianul scoase un sunet de lup înfometat. Era deja prea mult pentru el.

— Unde vom mânca? întrebă târfuliţa rămasă indiferentă în faţa acestui semn de afecţiune.

— La *Keren,* răspunse Rajub cu vocea gâtuită. Dar nu chiar imediat.

Murea de poftă să o aibă. Pentru Ilona, clientul era rege, iar dorinţele lui, ordine. Aşa că îi deschise fermoarul cu o mână molatecă, apoi, cu un gest de infirmieră, eliberă din închisoare sexul palestinianului şi îl strânse în mână. Marwan simţi că pluteşte. Cu ochii închişi de plăcere, el uită să mai frământe sânul rusoaicei, Ilona contemplă ca un entomolog membrul învârtoşat. În starea în care se afla bărbatul, ar fi putut cu uşurinţă să-i mai stoarcă nişte bănuţi. După ce îşi dădu peste spate pletele blonde, ea goli cupa de şampanie ca să-şi facă curaj, apoi se aplecă deasupra bestiei cu o fervoare bine trucată. Fătuca îşi cunoştea bine meseria. Marwan Rajub savura deliciile momentului cu ochii închişi, uitând de lumea din jur. Aceste

delicii erau necunoscute la el în Gaza. Când simţi că avea să explodeze, o trase pe fată de păr şi se smulse din gura ei.

— Hai, vreau să te am, mormăi el.

Ascultătoare, Ilona scoase un prezervativ din poşetă şi cu mişcări rapide, îl puse unde trebuia.

— Unde vrei să o facem? îl întrebă ea pe Rajub.

După ce scăpă de haine, acesta o luă de mână şi o trase lângă fereastra imensă ce dădea către mare. Rusoaica se sprijini cu palmele de geam, cu spatele întors la palestinian. Acesta, bine pârguit, o penetra dintr-o singură mişcare, cu forţă. Tânăra scoase un ţipăt involuntar. Senzaţia nu era deloc dezagreabilă. Bine înfipt pe picioarele desfăcute, cu mâinile pe şoldurile femeii şi cu privirea către mare, Marwan începu să-i sondeze adâncurile respirând din ce în ce mai repede.

— Îţi place? o întrebă el răguşit.

— O, este minunat de bine. Ştii să o face al naibii de bine, răspunse Ilona cu detaşare în glas.

Asta făcea parte din prestaţia ei. Trebuia să pună în valoare ego-ul partenerului. De altfel, Marwan era un amant bun. Acum îi veni în minte altceva. Se retrase şi o întoarse cu faţa către el. În acest moment, fata începu să manifeste un oarecare interes. Îl cuprinse pe după gât ca să nu se răzgândească prea repede şi îi şopti la ureche:

— O, ce bine este aşa! Ce senzaţie grozavă să te simt în mine!

De astă dată, Ilona participă în mod activ la partida de sex. Plăcerea o străbătu şi o înfiora ca o descărcare electrică, transmisă imediat şi lui Rajub care juisa imediat. Nesătul însă, ca un copil aşezat în faţa unei mese pline cu prăjituri, el avea chef de zbenguială. Nu voia să piardă nici o plăcere, Ilona se supuse fanteziilor sale fără prea mare chef, pentru că i se făcuse foame.

— Când mergem la masă? îl întrebă ea cu primul prilej.

— Îndată, îndată! o asigură Rajub ceva mai potolit, înainte să iasă din cameră, Ilona îşi mai umplu o dată cupa cu şampanie, pe care o bău pe nerăsuflate. Nu-i plăcea risipa.

*

* *

Marwan Rajub cobora acum pe Eilat Street după ce rătăcise de mai multe ori prin labirintul străduţelor cu sens unic din acel cartier sinistru, pustiu seara. Ar fi trebuit să anunţe la restaurant că vor întârzia, Ilona dorise să facă un duş şi să-şi refacă machiajul înainte de a pleca.

— Am ajuns! exclamă Rajub.

Intrarea în restaurantul *Keren* se afla pe o străduţă ce tăia Eilat Street. El lăsă maşina într-o grădină, alături de câteva Mercedes-uri, în faţa unui imobil abandonat, cu ferestre sparte.

Restaurantul *Keren* era locul predilect al mafioţilor din Tel Aviv. Ilona coborî din maşină cu graţia unei prinţese. Marwan o învălui într-o privire arzătoare. Imediat după cină voia să continue distracţia. Ziua următoare avea să fie cu totul altfel. Întâlnirea de la CIA începea în zori şi dura până la prânz. Americanii obişnuiau să-l preseze ca pe o lămâie. Erau obsedaţi de Hamas. După convorbiri, îl vor invita la masă, după care urma turul după cumpărături şi întoarcerea acasă. Acolo era luat în primire de colonelul Nassiv pentru care trebuia să pregătească o sticlă cu Defender „vechi de cinci ani” şi una cu coniac Otard XO. Palestinianul o conduse pe Ilona la primul etaj al clădirii unde era restaurantul.

— Mi-e foame, spuse femeia.

Când nu era invitată la masă de clienţi, ea mânca doar legume şi iaurt ca să-şi menţină silueta. Preţurile erau nebuneşti, iar calitatea mâncării, mediocră. Cei doi nu aveau prea multe de vorbit în afară de obişnuitele banalităţi, Ilona abia aştepta să se întoarcă în camera ei din Basel Street pentru o odihnă bine meritată, iar Marwan se întreba dacă va reuşi în cele din urmă să o sodomizeze. Era un vechi vis al lui din adolescenţă. Exerciţiul amoros nu-i epuizase forţele. Chiar în timpul mesei ar fi vrut să-i mângâie sânii minunaţi. Ca să nu întrecă măsura, Rajub îşi propuse să se gândească la ziua următoare. Printre informaţiile pe care le aducea americanilor existau întotdeauna câteva „incendiare”. Dacă cei din Hamas ar fi descoperit ce le comunica el americanilor, l-ar fi trimis

imediat la cimitir. În Gaza atmosfera nu era deloc propice colaborării…

El încercă să alunge gândurile neplăcute mângâind piciorul Ilonei pe sub masă.

— Ai terminat? o întrebă el.

Ilona îl privi ironic.

— Ţi s-a făcut somn?

El nu îndrăzni să-i mărturisească intenţiile sale. Ceru nota de plată, lăsând neatins desertul plătit cu bani grei. Palestinienii nu aveau încă propriile lor monede, aşa că foloseau tot banii israelienilor. El plăti şase sute de şekeli ignorând faptul că în schimbul unei asemenea sume ar fi avut dreptul la o masă de trei stele.

Ilona merse la toaletă, iar el coborî primul în grădina unde lăsase maşina. Cu ochii deschişi visa deja la cea de a doua partidă de sex ce îl aştepta la hotelul *Sheraton.* Viaţa era frumoasă. Pierdut în gândurile sale, abia zări o siluetă furişându-se printre maşinile parcate afară. Un bărbat venea către el. Era deja prea târziu când zări arma îndreptată spre el. Pulsul îi crescu ameţitor. Duse mâna la brâu după micuţul revolver, dar îşi aminti că nu-l are. În Israel era interzisă intrarea cu arme.

Văzu cum braţul înarmat se ridică şi înţelese că bărbatul va trage. Era un bărbat tânăr, cu părul aproape ras. Auzi detonaţia şi simţi un şoc. La început nu-l duru nimic, dar picioarele i se tăiară sub greutatea corpului. Căzu la pământ şi durerea îl invada brusc. Apoi simţi un şoc surd în cap şi totul se întunecă.

În picioare, lângă el, necunoscutul tocmai îi trăsese un glonţ în cap, cu un gest natural, aproape neglijent, apoi se îndepărtă şi dispăru în întuneric.

Capitolul II.

Prin ferestrele groase şi blindate ale sălii de mese din Ambasada Americană, ce dădeau înspre plajele cele mai frecventate din Tel Aviv, se zăreau apele Mediteranei ce scânteiau în razele soarelui, ca într-o carte poştală. Malko ar fi putut crede că este într-unui din palatele vecinilor săi dacă ar fi lipsit puşcaşii marini cu uniformele lor, muţi ca nişte peşti, care asigurau serviciul la acest dejun cu Jeff O'Reilly, noul şef al Centralei CIA din Israel.

— Cum vi se pare acest Laville Haut-Brion? îl întrebă americanul. Este o producţie 1989.

— Pur şi simplu, minunat! mărturisi Malko. Ar trebui să fiţi oenolog[10]!

Jeff O'Reilly surâse flatat. Semăna cu un profesor Universitar, cu părul pieptănat pe spate, chipul fin şi prelung, ochii scânteietori de inteligenţă, barba bine tăiată şi vesta din tweed, un pic uzată. De fapt, asta fusese profesia sa înainte de a intra în CIA în calitate de analist. Era specialist în problemele Orientului Mijlociu şi venise la Tel Aviv numai de câteva săptămâni. După atmosfera calmă din Georgetown[11], era obligat acum să se deplaseze într-un jeep blindat, escortat de două maşini şi locuia într-un bloc păzit mai ceva ca Fort Knox. Agenţi din Shin Beth îmbrăcaţi în civil mergeau în faţa ambasadei în permanenţă. Cele două clădiri nou-nouţe ale ambasadei erau plasate între Operă şi un grup de hoteluri de lux în mijlocul cartierului turistic din Tel Aviv. De pe terasa biroului său, se puteau număra turiştii de pe plaja din faţă. Malko savura gustul vinului Laville Haut-Brion. Era plăcut să aibă de-a face cu un şef de agenţie civilizat.... Jeff O'Reilly fusese marcat de trecerea lui prin Franţa. Îl primise pe Malko cu mare fast. Pe masă se afla un număr impresionant de mâncăruri de peşte, însoţite de inevitabilele salate orientale.

[10] Specialist în vinuri (n.t.).

[11] Cartier rezidenţial din Washington D.C. (n.a.).

Era o vreme splendidă, însorită. Lui Malko îi veni în minte un slogan: „O insulă de frumuseţe într-un ocean de mizerie”… Blindată, dotată cu mijloacele tehnice de ultimă oră, ambasada semăna cu un portavion ancorat în Tel Aviv. Graţie poziţiei de pe ţărmul mării, recepţionarea realizată cu ajutorul sutelor de antene satelit era perfectă…

Cu toate acestea, în ciuda sentimentului de securitate, lui Malko îi veni în gând imaginea unei alte ambasade, tot de pe ţărmul Mediteranei, cea de la Beirut, care fusese complet distrusă, în urma unui atentat atribuit formaţiunii Hezbollah, în urmă cu cincisprezece ani. Acum nu se mai putea întâmpla aşa ceva. Jeff O’Reilly puse paharul pe masă şi spuse zâmbind:

— V-aţi întrebat de ce v-am chemat aici?

— A trecut multă vreme de când nu-mi mai pun vreo întrebare, răspunse Malko întorcându-i zâmbetul.

Şi de astă dată, şeful Centralei CIA din Viena îl smulsese din castelul Liezen fără să-i dea prea multe explicaţii. Îi ceruse să vină la Tel Aviv cât mai repede cu putinţă… Malko nu ezitase nici o clipă. În Austria era o vreme oribilă, iar Alexandra plecase la o partidă de schi în Valea Arlberg, însoţită de nişte indivizi musculoşi care evoluau pe pistele de schi cu graţia unor balerini. În plus, începuseră să-i sosească facturile pentru întreţinerea castelului pentru iarna ce începea să sosească. Ignora total motivul pentru care se afla aici. Nici nu îşi închiriase o maşină de la Ben Gurion Airport, folosind un taxi ca să vină în Tel Aviv, unde se instala într-un hotel de lângă ambasadă, la *Yamout Park Plaza. Apro*pierea de ambasadă era singurul lui avantaj. Era curios să afle dacă fusese reperat de Shin Beth. Ştia că israelienii erau nişte maeştrii în arta contraspionajului, fiecare nou-sosit fiind bine puricat. Serviciile de informaţii din Israel ştiau că este şef de misiune în CIA. Era clar că nu venise aici în scop turistica După închiderea Teritoriilor autonome, turismul primise o lovitură grea, fiind menţinut datorită unui număr restrâns de japonezi. Bethlemul, interzis pentru străini, devenise un fel de oraş-fantomă. Desigur că în Shin Beth se întrebau cu toţii ce căuta el acolo, în Tel Aviv…

— Cred că cunoaşteţi bine regiunea, remarcă americanul cu vocea sa blândă. D.O.[12] mi-a comunicat deja câteva elemente din dosarul dumneavoastră.

Malko dădu un răspuns evaziv, plin de modestie:

— Eu ştiu că dumneavoastră sunteţi un expert în problemele Orientului Mijlociu.

Jeff O'Reilly zâmbi în barbă.

— Pe hârtie doar. Numai pe hârtie.

Avea obiceiul să repete anumite fraze ca şi cum ar fi avut să se convingă singur de cele spuse. Malko privi pereţii luminoşi sobri, parchetul ceruit şi masa lungă. Era clar că CIA evoluase. El lansă la întâmplare:

— Trebuie să fie un post foarte agreabil aici. Cred că agenţia colaborează bine cu israelienii.

— Şi cu palestinienii, sublinie imediat Jeff O'Reilly. L-am întâlnit pentru prima oară la o reuniune ce a avut loc la Cairo în 7 ianuarie anul trecut, pe generalul Atep El Husseini, şeful serviciului principal din Mukhabarat. Mi s-a părut că este un excelent profesionist. La fel ca şi Abraham Dichter, şeful lui Shin Beth.

Malko se feri să-i amintească faptul că acea întâlnire se terminase cu un eşec total... Nimeni nu dorise să coopereze. Dorinţa americanilor de a colabora cu palestinienii se lovise de o reticenţă totală din partea părţii israelite. Cele două servicii schimbau practic toate informaţiile între ele, având aceeaşi dorinţă comună: eliminarea extremiştilor islamişti. Acesta era şi dorinţa lui Yasser Arafat, ameninţat în autoritatea sa.

Jeff O'Reilly continuă:

— Contrar aparenţelor, mă aflu aici într-o situaţie extrem de delicată.

— De ce?

— Pentru că suntem destul de mult angajaţi pe teren, în Gaza.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Suntem foarte implicaţi în acţiunile Securităţii palestiniene ce are ca scop eliminarea grupurilor militare Hamas şi Djihad, aşa cum s-a prevăzut în acordurile secrete

[12] Diviziunea Operaţiuni (n.a.).

încheiate la Oslo. Directorul nostru, George Tenet, a venit de unsprezece ori în zonă! Echipele predecesorului meu erau prezente tot timpul în Gaza, la sediul Securităţii preventive. Lucrurile însă s-au cam deteriorat. Anumiţi agenţi de-ai noştri s-au implicat cam mult. Au ajuns să participe chiar la interogatoriile la care au fost supuşi militanţii din Hamas…

— Presupun că nu erau nişte întâlniri între gentlemani… Jeff O'Reilly se strâmbă dezgustat.

— *Just disgusting!*[13]

— Agenţia nu şi-a revizuit poziţia? întrebă Malko.

— În clipa când mi-am luat postul în primire, am dat instrucţiuni foarte stricte, pentru a evita eventualele probleme. Normal, rezultatele operaţiunilor din perioada aceea nu au rămas fără efect. Securitatea preventivă şi Shin Beth au anihilat o mulţime de terorişti. Ulterior situaţia a început să se degradeze. De la 28 septembrie, data la care a demarat Intifada Al-Aqsa, relaţiile dintre palestinieni şi israelieni continuă să se deterioreze. Represiunea brutală din partea armatei Tsahal a provocat o ripostă la fel de dură ce continuă încă. Yasser Arafat a intervenit eliberând din închisoare militanţii din Hamas, arestaţi de Securitatea preventivă. Şeful Securităţii, colonelul Jamal Nassiv, ne-a interzis în mod oficial sejurul în Gaza. El ne-a acuzat de trădare, de faptul că am comunicat celor din Shin Beth toate informaţiile primite de la ei. Nassiv este extrem de pornit împotriva israelienilor.

— Este cumva fondată această pornire?

— În parte, da, mărturisi O'Reilly după ce puşcaşii marini se îndepărtară de masă, lăsându-i să-şi bea cafelele.

— Predecesorul meu, Steve Moscovici, continuă el, avea o simpatie specială pentru israelieni. La fel cu consilierii lui Bill Clinton. Palestinienii şi-au dat repede seama că lucrurile se dezechilibrează şi ne-au îndepărtat imediat. Când am sosit eu aici, am întâmpinat probleme cu cei din Shin Beth care se comportau la noi ca la ei acasă. Am fost obligat să pun lucrurile la locul lor. Obiectivul Agenţiei noastre în regiune nu este de a stabili pacea între palestinieni şi

[13] Dezgustător! (n.a.).

israelieni, ci de a lupta contra terorismului. Aşadar, trebuie să-l ajutăm pe Arafat să ia măsurile pozitive în acest sens. Israelienii au tendinţa să ne transforme în uneltele lor.

— Cum este situaţia în momentul de faţă?

Malko era impresionat de obiectivitatea lui Jeff O'Reilly. Era un om deosebit de cultivat, inteligent şi lucid.

— Foarte proastă, mărturisi şeful centralei. Şi de o parte şi de cealaltă, relaţiile au fost diminuate, în ciuda încercărilor noastre de a ţine contactul cu omologii noştri din Shin Beth, dar şi cu palestinienii. Cu cât situaţia se deteriorează mai mult, cu atât este mai necesar să fim pe postul de „honest broker[14]'".

— Atunci, de ce merg lucrurile atât de prost?

— Înainte de a răspunde, Jeff O'Reilly se sculă de la masă ca să ia o sticlă de coniac Otard XO şi două pahare. El umplu paharele, apăsă pe un buton ce aprinse un semnalizator roşu în exteriorul sălii de mese, apoi se întoarse spre Malko şi spuse:

— De vină este Şaron! De o lună a fost numit prim-ministru şi situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Este ca un dinozaur care crede că va rezolva totul prin forţă. Ca în epoca de piatră. Pentru ca să fie ales, a promis evreilor pacea şi securitatea. Cum nu poate să-şi îndeplinească promisiunea, înmulţeşte ameninţărilor şi provocările. Ameninţă că Tsahal vă pătrunde în zona „A" şi ascultă cu îngăduinţă la cele spuse de miniştrii săi, printre care şi Rehavam Zeevi, care îl sfătuiesc să execute raiduri de represalii cu elicoptere şi să îngrădească libertăţile palestinienilor ce trăiesc în Teritoriile autonome. Acum, de pildă, relansează implantarea de noi colonii evreieşti în Cisiordania!

— Dar nici palestinienii nu umblă cu mănuşi, remarcă Malko.

— Exact, recunoscu americanul adulmecând coniacul. Atacurile îndreptate împotriva coloniilor se înmulţesc şi aproape în fiecare zi se interceptează câte o maşină capcană sau un kamikaze din Hamas sau Israel. Acum, activiştii palestinieni bombardează chibuţurile evreieşti din

[14] Intermediar de bună credinţă (n.a.).

Gaza! Palestinienii s-au dezlănţuit copleşiţi de frustrare. Ariei Şaron se află într-un mare impas. El îl acuză pe Yasser Arafat că este responsabil pentru toată violenţa. Toată lumea stă cu sufletul la gură pentru că nu se aşteaptă la nimic bun.

Ca să-şi mai ridice moralul, O'Reilly îşi înmuie buzele în coniac păstrând o linişte religioasă timp de câteva secunde. Copleşit de acest tablou apocaliptic, Malko îndrăzni să întrebe:

— De ce a cerut agenţia să vin eu aici? Există agenţii cu mult mai importante în cadrul companiei.

Jeff O'Reilly puse pe masă balonaşul de cristal.

— Eu am fost cel ce a cerut să veniţi aici, zise el. Am studiat backround-ul dumneavoastră şi am decis că sunteţi omul potrivit. Palestinienii se tem ca de ciumă de oamenii noştri care au prea multe legături cu Shin Beth. Eu însumi nu sunt absolut sigur de loialitatea lor, vizavi de agenţie, atunci când sunt la mijloc interese israeliene.

Brusc, O'Reilly părea mai profesor ca oricând. Era întruchiparea dreptăţii:

— Ce aşteptaţi din partea mea?

Americanul ridică privirea, mângâindu-şi barba cu un gest maşinal. Apoi, după o privire îndreptată către uşă, îi spuse:

— V-am spus deja că toată lumea a devenit nervoasă, neliniştită. Misiunea mea aici este să anticipez catastrofele. Noul nostru preşedinte vrea să evităm amestecul brutal în ciorba asta orientală. Or, de câtva timp, am observat diferite incidente care mă intrigă. În aparenţă nu sunt legate între ele, dar aş vrea să fiu sigur de, asta. Nu aş vrea ca o bombă să-mi explodeze în faţă.

— Dar nu vă lipsesc oamenii necesari ca să faceţi o anchetă, remarcă Malko.

— Într-adevăr, recunoscu americanul. Prefer însă să fac apel la cineva din afară din motive pe care vi le voi arăta imediat.

Din nou bău o gură de coniac. Părea că simte nevoia.

— Aşadar, despre ce este vorba?

— În ciuda răcirii relaţiilor noastre cu palestinienii, avem

încă contact cu ei, după cum v-am mai spus. Săptămânal, unul dintre adjuncţii lui Jamal Nassiv, şeful Securităţii preventive, vine aici pentru un *„debriefing”* al situaţiei. Este vorba de maiorul Marwan Rajub. Trebuia să vină acum cincisprezece zile. Vineri dimineaţă, ziua în care aveam întâlnirea, am fost prevenit de cei din Shin Beth că a fost ucis în ajun la ieşirea dintr-un restaurant unde cinase cu o call-girl de origine rusă cu care se întâlnea ori de câte ori venea aici. Bineînţeles, am dorit să aflu mai mult. Am vrut să o găsesc pe fată, o anume Ilona Sevcenko. A fost însă Imposibil! Imediat după asasinat, fata a fost interogată şi reţinută de poliţia din Tel Aviv. Când au descoperit că a intrat în Israel în mod clandestin, autorităţile au expulzat-o imediat în Rusia.

— Aşa se obişnuieşte?

Americanul ridică din umeri.

— În Tel Aviv sunt sute de prostituate de origine rusă. Arareori însă sunt expulzate. Şeful poliţiei, Sedbon, mi-a spus că fata vorbise şi le spusese că ucigaşul era prietenul ei, un israelian pe nume Ziv Mamorot, de douăzeci şi şase de ani, ce ieşise din închisoare în urmă cu patru zile. Acesta l-ar fi ucis pe Rajub de teamă ca fata va refuza să plece cu el în Gaza.

— A fost găsit acest Ziv Mamorot?

— Da. Două zile mai târziu, a fost împuşcat în plină stradă, în faţa centrului comercial Kyriat Obe, de către doi motociclişti cu cagule. Întrebat la telefon, Sedbon a spus că treaba asta semăna mai degrabă cu o răfuială între „pimps[15]” 1. Ancheta se opreşte aici.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am dat până la urmă de Ilona Sevcenko într-o staţie din Moscova, ajutaţi de F.B.I. Când a fost interogată, părea căzută din nori la auzul versiunii poliţiei israeliene. Niciodată nu fusese vorba să plece în Gaza şi, mai ales, nu auzise de Ziv Mamorov. După asasinarea lui Rajub, a fost luată în primire de doi tipi e are spuneau că sunt poliţişti. Aceştia nu s-au mai despărţit de ea până în clipa în care s-a urcat în avionul ce o ducea la Moscova.

[15] Proxeneţi (n.t.).

— Erau din Shin Beth?

— Mi se pare evident acest lucru. De altfel, fata a şi declarat agenţilor FBI de la Moscova că după fiecare întâlnire cu Marwan Rajub, era contactată şi interogată de doi poliţişti care spuneau că sunt dintr-un serviciu de securitate. Atunci am făcut o mică anchetă. Am descoperit că Ilona fusese trimisă la Marwan Rajub prin intermediul unuia din recepţionerii hotelului *Sheraton,* cunoscut ca informator al Shin Beth.

— Până aici, totul este perfect clasic, zise Malko. Care este concluzia dumneavoastră?

Jeff O'Relly îşi mângâie din nou barba.

— Este vorba de un asasinat aranjat. Acel Ziv Mamorot a fost „teleghidat". Este adevărat că tocmai ieşise din închisoare, l-au promis probabil ceva. Era în libertate provizorie şi nu avea cum să-l cunoască pe Rajub. A fost pur şi simplu un ucigaş plătit.

— De Shin Beth?

— Nu mi se pare deloc imposibil.

— Din ce motiv? Shin Beth avea ceva împotriva lui Rajub?

— Nu cred asta, zise americanul. Acesta venea în mod frecvent în Israel. Ar fi putut să-l aresteze în mod legal. De altfel, trecutul lui era „curăţat". Locuise întotdeauna în Gaza şi nu intrase niciodată în contact cu teroriştii. Fusese un ofiţer *zabt kadiya*[16] al Securităţii preventive înainte de a fi înaintat în grad.

— Atunci de ce a fost ucis?

Jeff O'Reilly ridică privirea albastră către Malko.

— Părerea mea este că a fost ucis ca să nu poată transmite o informaţie stânjenitoare pentru israelieni.

— Nu este vorba de un *mesaj* adresat mai degrabă dumneavoastră? sugeră Malko făcând pe avocatul diavolului. În acest fel, vă arată că nu agreează contactul dumneavoastră cu palestinienii.

Jef O'Reilly se strâmbă.

Ofiţer de tratative (n.a.).

— Nu, nu cred asta. Contactele acestea le sunt utile. Eu aveam întâlnire vineri dimineaţă la ora opt cu Marwan

[16] Ofiţer de tratative (n.a.).

Rajub. El a fost omorât joi seară la orele zece şi jumătate.

— Este ciudat, recunoscu Malko.

— Sunt din ce în ce mai convins că israelienii m-au minţit. Superintendentul Sedbon a făcut acest lucru din ordinul dat de Shin Beth. Şi asta nu e totul. După acest „incident” au urmat şi altele cu mult mai tulburătoare.

Capitolul III.

Razele soarelui cădeau acum orizontal prin ferestrele sălii de mese, iar Jeff O'Reilly se ridică să tragă jaluzelele. De cealaltă parte a promenadei Herbert Samuel, plaja era neagră de lume. Malko îşi înmuie buzele în coniac, intrigat de cele auzite. Israelienii recurgeau adesea la asasinat ca să-şi rezolve problemele. Dacă era opera celor din Shin Beth, era vorba de o problemă importantă pentru securitatea Israelului, iar ordinul venise direct de la primul ministru.

Maşina de ucis israeliană era feroce, dar disciplinată. Jeff O'Reilly se aşează iar la masă, mai gustă din coniacul Otard XO, scoase o brichetă Zippo cu sigla CIA şi îşi aprinse o ţigară. Becul roşu de la intrare arăta că nimeni nu avea voie să-i deranjeze.

— La o săptămână după moartea lui Marwan Rajub, am primit vizita unei secretare de la Serviciul de vize, trimisă de consul, Maureen Ascot care mi-a povestit o istorie tulburătoare. Ea avea un amant israelian pe care îl cunoscuse într-o sală de sport de lângă ambasadă. Tânărul se numea Odir Ashdot. Se întâlneau cu regularitate. El i-a spus că lucrează într-un serviciu administrativ, dar nu i-a dat detalii. Pe ea nu o interesa însă politica.

— Eraţi la curent cu această relaţie? O'Reilly surâse.

— Nu. Nu suntem angajaţi să supraveghem viaţa sexuală a angajaţilor ambasadei. Fata nu avea acces la informaţiile „delicate" şi, potrivit spuselor ei, tânărul nu urmărea decât o aventură amoroasă.

— De ce a venit la dumneavoastră? întrebă Malko.

— Era foarte încurcată şi intimidată. Mi-a mărturisit că şi-a petrecut seara anterioară cu amantul ei luând cina la *Cafe Basel* şi continuând la ea acasă, undeva, în nordul oraşului. Tânărul părea foarte perturbat. La sfârşitul întâlnirii, i-a mărturisit că face parte din Shin Beth şi că se ocupă de misiunile cele mai periculoase. A rugat-o apoi să-i faciliteze

întâlnirea cu o persoană de la noi.

— Din ambasadă?

— Nu, din CIA. A spus că are ceva important de comunicat.

Malko se încruntă.

— Nu cumva era un provocator?

Jeff O'Reilly îşi mângâie barba.

— Nu ştiu. Eu am acceptat să-l întâlnesc. Nu riscam mare lucru. Mă intriga faptul că aparţine unei unităţi speciale. Am fixat o întâlnire cu tânărul pentru a doua zi, aici, la mine în birou, după ce am primit acordul de la Langley. Intenţionam să-l primesc în prezenţa adjunctului meu, Tim Robbins.

— Şi a venit?

— Nu.

— S-a răzgândit?

Technical Divizion (n.a.).

— Nu ştiu nimic. Tânărul nu a mai fost văzut. Maureen a fost iniţial contrariată, apoi, neliniştită. Nu-i ştia nici măcar numărul de telefon. Întotdeauna o suna el. Două zile mai târziu, a fost sunată de un necunoscut. Acesta a anunţat-o că Odir a trebuit să plece într-o călătorie în străinătate şi că o va căuta la întoarcere. De atunci, nu a mai primit nici o veste.

— Foarte ciudat, recunoscu Malko. Nu mai aveţi nici un alt indiciu?

— Ba da. O echipă de-a noastră, din T.D.[17], era în trecere prin Tel Aviv într-o misiune de „deratizare" a localurilor noastre. Din întâmplare, li s-a cerut să verifice şi apartamentul lui Maureen Ascot. Şi nu mică le-a fost surpriza! Locuinţa era căptuşită cu microfoane.

— Ale cui erau? Ale celor din Shin Beth?

— Evident. Le era teamă că băiatul va sufla ceva. Trebuia să fie precaută. Este clar că au aflat că vrea să mă întâlnească.

— Aşa că i-au închis gura, rezumă Malko. Nu se ştie nimic de el, nu?

— Nimic. Doar ne aflăm în Israel. Orice amănunt privind securitatea statului este secret absolut, zăvorât cu o sută

[17] Technical Divizion (n.a.).

de lacăte. Numele băiatului poate fi fals.

— Aşadar, Shin Beth l-a împiedicat să vă divulge secretele, zise Malko.

— Aşa se pare. Deşi nu am nici o dovadă. Şi mai este ceva. Cu trei zile înaintea uciderii lui Rajub, serviciul nostru a ascultat o înregistrare a unei conversaţii între două persoane, neidentificate din nefericire. Era purtată între Q.G. din Shin Beth şi unul dintre birourile primului ministru, din Ierusalim. Cineva din Shin Beth l-a anunţat pe interlocutorul său că aveau o problemă cu „Gog şi Magog”.

— Despre ce este vorba?

— *Well,* probabil că este numele de cod al unei operaţiuni clandestine, spuse şeful centralei CIA.

— Sună destul de caraghios…

— Nu şi pentru evrei. Gog şi Magog, echivalează cu Armaghedon, lupta biblică între Bine şi Rău.

— Şi care este concluzia dumneavoastră?

— Nici una, mărturisi americanul. Faptul că discuţia a avut loc pe o linie telefonică neprotejată ar însemna că este vorba de o chestiune de mică importanţă. Însă în lumina evenimentelor ulterioare, merită reconsiderată.

— Aşadar, credeţi că Shin Beth vă ascunde ceva de mare importantă, nu?

Jeff O’Reilly oftă.

— O, nu doresc să mă amestec în operaţiunile lor, însă mă tem că este vorba de o situaţie care ne-ar putea pune pe noi într-o lumină proastă. Uciderea lui Rajub şi dispariţia agentului din Shin Beth în momentul în care se pregătea să ne facă dezvăluiri sunt nişte indicii de maximă importanţă. De ce s-ar strădui israelienii să ne ţină de-o parte? Doar suntem aliaţii lor.

— Despre ce poate fi vorba?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Singura noastră pistă ar fi Odir Ashdot, amantul lui Maureen Ascot. Fata are adresa lui din Herzliya. Am putea căuta acolo…

— Mi se pare foarte ciudat ca un agent din Shin Beth să trădeze, remarcă Malko.

— Ştiu. În orice caz, aş dori să faceţi o mică anchetă asupra acestui tânăr. Puteţi să începeţi cu un „debriefing”

serios al lui Maureen Ascot. Apoi să vedeţi ce s-a întâmplat cu acel tânăr.

— Nu va fi deloc simplu.

— Tocmai de aceea am apelat la dumneavoastră. Nu doriţi să o chem aici pe Maureen Ascot? Am putea merge la mine în birou.

— De acord.

*

* *

Creatura care intră în biroul lui Jeff O'Reilly evoca mai degrabă o animatoare de bar decât o secretară din Departamentul de stat. Lui Malko i se tăie răsuflarea. Era o bombă sexuală de 1,80 în, cu părul ca pana corbului, îmbrăcată cu un pulover mulat şi o fustiţă foarte modestă ce lăsa descoperite nişte picioare interminabile.

— M-aţi chemat, domnule? întrebă Maureen cu o voce timidă.

— Da. Luaţi loc, vă rog, spuse şeful centralei. Vă prezint pe unul dintre cei mai buni *case officers,* prinţul Malko Linge.

Malko strânse mâna cu degete lungi şi fierbinţi. Maureen Ascot se aşeză în faţa lui permiţându-i să vadă că purta chiloţei negri. Cu toate astea, fata ţinea ochii în jos, într-o atitudine de îngeraş.

— Domnul Linge se va ocupa de ancheta legată de prietenul dumneavoastră, Odir Ashdot, îi explică O'Reilly. Sunteţi de acord?

— O, desigur, *sir.*

În ciuda înfăţişării provocatoare, fata părea moartă de timiditate. Ea îşi tot schimba poziţia picioarelor ca şi cum ar fi vrut să-şi arate şi mai bine lenjeria intimă.

— În cazul acesta vă las în seama lui. La ce oră terminaţi lucrul?

— La ora cinci, iar după aceea merg la *fitness club.*

— Nu-i nici o problemă. Sunteţi de acord să-i comunicăm adresa dumneavoastră?

Maureen Ascot îl privi scurt pe Malko.

— Desigur, *sir.* Locuiesc pe strada Dov Hoz, umărul 27, nu departe de aici. La primul etaj.

— Sunteţi liberă ca să luaţi cina împreună cu mine? o întrebă Malko.

Chipul fetei se lumină brusc.

— O, sigur că da, *sir.*

— Perfect. Vin să vă iau de acasă la ora opt şi jumătate.

— Perfect, *sir.*

— Vă mulţumesc, zise americanul.

Maureen părăsi biroul cu un surâs timid, urmărită de privirea admirativă a lui Malko.

Era pentru prima oară când întâlnea o asemenea „bucăţică” în cadrul diplomaţiei. Maureen Ascot era o adevărată „bombă sexuală”.

— Bine, dar această tânără este cu adevărat senzaţională, spuse el după ce fata părăsi încăperea.

Jeff O’Reilly zâmbi cu indulgenţă.

— Aveţi dreptate! Potrivit informaţiilor primite, are la activul ei câteva aventuri. Se pare că are o viaţă sexuală activă, dar este o excelentă secretară. Sper că vă va putea lămuri în anumite probleme.

— Şi eu sper, făcu Malko ridicându-se în picioare. La urma urmelor, seara nu fusese chiar o corvoadă.

*

* *

Malko reuşi cu greu să-şi parcheze maşina albă Daewoo închiriată la *Sheraton.* Pe strada Dov Hozt din centrul oraşului, circulaţia era îngrozitoare. Imobilul cu numărul 27 avea trei etaje şi nu arăta chiar grozav. El sună la interfon şi se auzi imediat vocea fetei:

— Urcaţi la primul etaj!

Malko urcă pe scări. Maureen îl aştepta ia uşă într-o atitudine cam rigidă, cu un machiaj destul de provocator. Purta o fustiţă roşie la fel de scurtă şi stătea într-un echilibru destul de instabil pe tocurile superînalte. Era pur şi simplu devastatoare. Îl pofti într-un salonaş bine aranjat, dar destul de impersonal.

— Doriţi ceva de băut, *sir?*

Fata părea împietrită. Malko îi zâmbi.

— Numele meu este Malko. Dacă aveţi votcă… Şi nu mai fiţi aşa de timidă.

— Nu prea am prilejul să întâlnesc oameni atât de importanţi ca dvs. sau ca domnul O'Reilly. Sunt o simplă secretară de la serviciul de vize.

— O secretară răpitoare..., preciza Malko pentru a mai destinde atmosfera.

— *Thank you, sir,* se bâlbâi fata.

Se făcuse roşie ca focul. Ea dispăru în bucătărie de unde apăru cu o sticlă de Stolicinaia şi cu una de Defender. Umplu două pahare şi întinse unul lui Malko.

— Votca dumneavoastră, *sir.*

Fata avea nişte umeri foarte bine dezvoltaţi.

— Faceţi mult sport? o întrebă Malko.

— O, da. Îmi place la nebunie. Este bine să ne îngrijim corpul.

Malko profită de ocazie ca să afle ceva.

— Aşa l-aţi întâlnit pe prietenul dumneavoastră, nu?

— Da. Venea la acelaşi club. Într-o zi m-a invitat să bem ceva şi am mâncat la *Cafe Basel.* Este un local vesel unde se mănâncă hamburgeri excelenţi.

— Aţi ieşit de multe ori împreună?

Maureen coborî privirea, apoi dădu coniacul peste cap.

— Da, mărturisi ea. Când ne-am întâlnit prima oară, trecuseră opt zile de când nu mai făcusem dragoste...

— Este recordul dvs. de abstinenţă?

— O, nu, *sir.* Odată am stat o lună întreagă, dar eram plecată într-o ţară asiatică. Nu-mi plac bărbaţii din rasa galbenă.

— Mergem să mâncăm? o întrebă Malko după ce bău votca.

— Cu plăcere, *sir.*

— Mergem tot la *Cafe Base?*

*

* *

Cafe Basel era un loc destul de sinistru, iar mâncarea parcă era de cantină, nu de local de trei stele. Se aflau însă în Israel. Malko o privea pe fată care devora un hamburger şi bea Coca-Cola. Se întreba dacă cei din Shin Beth le luaseră urma.

— Dumneavoastră nu mâncaţi? îl întrebă deodată fata.

— Nu-mi este foame, mărturisi Malko.

— Eu mă cam grăbesc, spuse fata.

— Propun să mergem să bem ceva la barul din Yamont Park Plaza.

— Ce frumos din partea dumneavoastră, *sir.*

Malko o observă în timp ce se urca în Daewoo. Maureen emana o senzualitate animalică, plină de naturaleţe. Când ajunseră la bar, Malko se hotărî să dea lovitura. Comandă o sticlă de şampanie Taittinger Comtes de Champagne 1996 spre încântarea israeliencei. Ea urmărea cu ochi strălucitori cum barmanul scoate dopul sticlei.

— Sunt înnebunită după şampanie, suspină ea. În California, obişnuiam să beau Corbell.

Malko se abţinu să facă vreun comentariu. Corbell era o marcă de două parale... Fiecare, cu gradul lui de civilizaţie. Fata îşi goli cupa, iar Malko i-o umplu imediat.

— Vorbiţi-mi despre Odir Ashdot, spuse el. Maureen făcu ochii mari.

— Ce vreţi să aflaţi?

— Totul.

— Păi, mare lucru nu ştiu, spuse ea. Avea o formă fizică perfectă şi nu era un evreu practicant. Nu ţinea nici măcar ziua de *shabbat.* Era un tip foarte idealist.

— În ce fel?

— Spera ca într-o bună zi evreii şi arabii să trăiască în armonie. El era un *„sabra",* născut dintr-o mamă poloneză şi un tată tunisian. Era un băiat drept, foarte bun patriot. Şi citea foarte mult.

— V-a vorbit despre munca lui?

— Nu prea mult, zise Maureen în timp ce Malko îi umplea cupa pentru a treia oară. Mi-a spus că lucrează în administraţie. Uneori lipsea câte două zile, niciodată mai mult timp.

— Nu aţi fost niciodată la el acasă?

— Ba da. Într-o sâmbătă. Locuieşte într-un apartament micuţ, foarte simplu, plin cu cărţi.

— Aţi vorbit vreodată de politică?

— Nu prea. Mi-a spus că uciderea lui Rajub era o ruşine pentru ţara lui. Că era un om ce iubea pacea.

Malko asculta această mărturisire destul de dezamăgit. Barul se golise.

— Nu ştiaţi că lucrează pentru Shin Beth?

— Nu. Nu înainte de a mă ruga să-l duc la Jeff O'Reilly.

— V-a pus vreodată întrebări în legătură cu activitatea dumneavoastră?

Maureen dădu din cap.

— Nu. Mergeam la concerte, la plajă, la restaurant, la sala de antrenament şi după aceea…

— După aceea, ce? insistă Malko.

Era vizibil faptul că relaţia ei cu agentul din Shin Beth trebuia să rămână o chestiune pur personală.

— Credeţi că este posibil să se întoarcă? întrebă fata cu timiditate.

— Nu ştiu, mărturisi Malko.

Brusc, ea îşi încrucişa picioarele şi lăsă privirea în jos. Era roşie la faţă şi părea că îşi reprimă o necesitate urgentă. Crezând că este într-un moment de deprimare, Malko îi umplu din nou paharul cu şampanie, pe care fata îl goli cu sete. Malko îşi zise că nu mai poate obţine nimic de la ea. Pe chipul ei se citea o expresie bizară.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Malko intrigat de atitudinea ei.

Maureen Ascot ridică privirea şi spuse cu o voce sugrumată de emoţie.

— Doresc enorm de mult să fac dragoste cu dumneavoastră.

*

* *

Malko o privi stupefiat, întrebându-se dacă nu cumva e vorba de o glumă. Fata îl aţintea cu o privire fixă de drogată. Sânii i se ridicau în ritmul accelerat al respiraţiei. Ea îşi desfăcu picioarele atât cât îi permitea fusta, într-un gest atât de plin de erotism, încât Malko simţi o furnicătură prin tot trupul. Corpul tinerei palpita literalmente. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Maureen se scutură zâmbind confuză:

— Vă rog să mă iertaţi. Cred că sunt nebună.

Aflat încă sub şocul acelei declaraţii brutale, Malko ceru

nota de plată, o semnă şi se ridică de la masă. Fata îl urmă ca o somnambulă către ascensor.

Malko nu ştia ce să creadă. Uşile ascensorului se închiseră, iar fata, fără să scoată vreun cuvânt se lipi toată de el şi îl sărută cu patimă. Era un sărut arzător, de parcă ar fi vrut să-i soarbă sufletul. Nu se dezlipi de el decât atunci când se deschise uşa. Când ieşi din ascensor, se clătină pe picioare, iar Malko o susţinu să nu cadă. Nici nu intrară bine în cameră, că fata îşi reluă sărutul din punctul în care îl întrerupse. Când îi atinse vârfurile tari ale sânilor, ea scoase un geamăt prelung. Fără să spună nimic, se desprinse de el şi îşi scoase puloverul, dezgolindu-şi sânii cu sfârcuri mari şi brune. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu restul veşmintelor. Rămasă goală, se întoarse la Malko şi îl îmbrăţişa, apoi începu să-i smulgă hainele de pe el. Când termină, se lungi pe pat cu picioarele larg desfăcute şi spuse cu o voce gâfâită:

— Come, come into my pussy!

Când Malko o penetra, Maureen scoase un ţipăt, îşi dădu ochii peste cap şi un frison îi străbătu trupul: juisa. Asta nu fu însă de ajuns pentru ea. Începu să-şi mişte ritmic bazinul într-un dute-vino plin de senzualitate. Picioarele ei lungi se înnodară în jurul său. Era ca o maşină de făcut sex, dar o maşină bine unsă. Fata îi şopti la ureche:

— Uşor! Uşor! Nu e grăbi, te rog!

Urmă o cursă lungă contracronometru. De aproape douăzeci de ori, Malko fu aproape de climax, dar de fiecare dată, Maureen se oprea, lăsându-l la limita plăcerii extreme. Atunci Malko se retrase din ea şi o întoarse cu faţa în jos. Fata se supuse orbeşte. După ce se descarcă, Malko se uita cu discreţie la ceas. Partida lor durase patruzeci şi cinci de minute…

Maureen îşi trase sufletul şi, cu o voce de fetiţă, zise:

— O, ce mult am dorit! A trecut atât de mult de când n-am mai făcut dragoste. Cu dumneavoastră am simţit ceva special, aproape magic.

Lată ce se putea numi o femeie cu adevărat înfocată. Malko îşi spuse apoi că probabil nu era singurul bărbat căruia îi punea aceeaşi placă. Oricum, intimitatea creată

între ei putea uşura mersul ulterior al colaborării lor.

*

* *

După ce părăsiră autostrada Ayalon care se termina brusc, pătrunseră într-un labirint de străduţe. Lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute ca să găsească locuinţa lui Odir Ashdot. Era pe o stradă liniştită, cu bungalouri micuţe. Când opri maşina în faţa casei cu numărul 34, Maureen deveni îngrozitor de nervoasă...

— Şi dacă este acasă? şopti ea.

— Mi se pare puţin probabil acest lucru, o asigură Malko.

Adevărul era că Malko venise aici fără nici o speranţă, ştiind de la O'Reilly că Shin Beth nu lăsa de obicei nici o urmă. Cu un oftat, Maureen se dădu jos din maşină. Era un caz aparte. Un animăluţ sălbatic ce nu trăia decât pentru a-şi urma instinctele. Era opusul unei intelectuale.

Malko se dădu şi el jos din Daewoo şi privi în jur. Strada era pustie. Fata îl aştepta la intrarea imobilului.

— Stă la etajul al doilea, spuse ea.

Cei doi se urcară pe scări. Domnea o linişte adâncă. În clipa în care se pregăteau să sune, uşa apartamentului se deschise şi în prag apăru o femeie îmbrăcată în negru care se uită urât la fată şi o întrebă pe un ton ostil:

— Tu eşti Maureen?

— Da, se bâlbâi Maureen Ascot.

Femeia făcu un pas îndărăt, apoi îşi luă avânt şi se repezi ca o leoaică asupra secretarei de la State Departament.

Ticăloaso! În limba idiş (n.a.).

— *Schweinerei!*[18] urlă ea. Din cauza ta este acum la puşcărie fiul meu!

[18] Ticăloaso! În limba idiş (n.a.).

Capitolul IV.

Malko se repezi să o apere pe Maureen Ascot de loviturile furioase ale mamei lui Odir Ashdot. În cele din urmă reuşi să o potolească adresându-i-se în germană:

— *Frau Ashdot, bitte! Ruhe, Ruhe!*[19]

Bătrâna se calmă, dar continuă să blesteme până ce Malko putu să-i vorbească şi să-i explice că veniseră acolo fiind îngrijoraţi de dispariţia prietenului lor. Doamna Ashdot îi aruncă o privire furioasă.

— Totul este numai din cauza ei! E o spioană afurisită care mi-a sedus copilul. Băiatul meu, un om atât de bun şi naiv!

Germana ei, amestecată cu limba idiş abia se înţelegea. Malko o întrebă zâmbind.

— Cine v-a spus că este spioană?

— Cum cine? Şeful lui mi-a telefonat şi mi-a spus că băiatul meu a comis o mare greşeală. Că ar fi transmis informaţii secrete ce pun în primejdie securitatea Israelului unei spioane ce lucrează pentru palestinieni. Pentru ticăloşii de arabi care ar trebui căsăpiţi mai înainte de a ne arunca în mare…

Bătrâna vorbea în delir. Cum ar fi putut fi Maureen spioană palestinienilor? Malko încercă să calmeze situaţia.

— Unde se află fiul dumneavoastră?

— În închisoarea din Neve Tirza, dar nu am voie să-l văd, se smiorcăi doamna Ashdot. Mi s-a spus că pot să-i scriu şi să-i trimit pachete. Acum, lăsaţi-mă, trebuie să plec la sinagogă să mă rog.

Femeia îi îmbrânci şi plecă pe scări fără să se mai uite în urmă. Malko nu încercă să o mai reţină. O luă pe fată de braţ. Tremura ca o frunză.

— Ce v-a spus? îl întrebă ea. De ce s-a repezit la mine?

— Crede că dumneavoastră sunteţi responsabilă de cele întâmplate fiului ei. A fost minţită în privinţa asta.

---

[19] Doamnă Ashdot, vă rog, calmaţi-vă! (n.a.).

— Unde este el?

— În închisoare.

Maureen rămase tăcută până se urcară în maşină, apoi izbucni în plâns.

— Este vina mea! Aş putea să-i scriu măcar?

— Să nu faceţi asta, îi recomandă Malko. Sunteţi amestecată într-o problemă de stat, din păcate. Să nu faceţi nimic, să nu spuneţi nimic. Totul se va aranja.

Secretara de la State Department îşi şterse lacrimile şi nu mai scoase nici o vorbă până la Ambasada Americană.

După ce îl anunţă pe şeful centralei CIA că a sosit, îşi parcă maşina şi urcă imediat la etajul al patrulea, la Jeff O'Reilly.

*

* *

— Cred că ar fi mai prudent dacă aţi trimite-o pe Maureen Ascot acasă în Statele Unite. Cât mai repede posibil, spuse Malko.

— Chiar azi voi vorbi cu ambasadorul, îi promise Jeff O'Reilly. Sunt de acord cu dumneavoastră.

— Asta îmi aminteşte de afacerea Vanunu[20], remarcă Malko. Ipoteza dumneavoastră se verifică. Israelienii pun la cale o lovitură care să vă discrediteze. Odir Ashdot, pacifist convins, a dorit să vă prevină. A fost însă descoperit de agenţii din Shin Beth datorită sistemului de ascultare instalat în apartamentul lui Maureen.

— Sunt convins că totul este legat de venirea la putere a lui Ariei Şaron, spuse O'Reilly. El este specialist în astfel de combinaţii. După părerea analiştilor noştri politici, el se află în mare impas în momentul actual. Nu ştiu cum să lămuresc lucrurile. Dacă mă adresez lui Abraham Dichter, acesta îmi va spune că visez şi că profesez un antisemitism primar.

— Bineînţeles! În plus, sunt convins că vizita noastră la locuinţa lui Ashdot nu a scăpat vigilenţei celor din Shin Beth, iar asta nu poate decât să înrăutăţească şi mai tare situaţia.

---

[20] Om de ştiinţă israelian arestat la Londra şi întemniţat în Israel sub acuzaţia că ar fi trădat secrete privind securitatea nucleară a Israelului.

— Sunt capabili să-l ţină la secret pe Odir Ashdot luni de zile, fără să-l acuze, zise O'Reilly.

— Ar trebui să ne sprijinim pe palestinieni ca să putem avansa, spuse Malko. Trebuie să aflăm la ce lucra Marwan Rajub înainte de a fi ucis. Ce informaţie intenţiona el să vă transmită?

— Ştiu că era ceva legat de gruparea Hamas, zise O'Reilly. Chiar dacă Yasser Arafat nu vrea să-i atace frontal, intenţionează ca la timpul potrivit să poată anihila reţelele teroriştilor. Rajub îi aducea şi alt tip de informaţii, chiar dacă unele erau destul de inconsistente. De exemplu, am aflat de la el că, acum o lună, Arafat a pus în fabricaţie clandestină RPG 7.

— De ce tip de armament dispun palestinienii?

— Nu au mare lucru, spuse americanul. Lansatoare de rachete, mortiere, câteva mitraliere grele. Ele intră în Gaza la frontiera egipteană, graţie beduinilor, iar în Cisiordania, prin regiunea Odun Kais. Force 17, garda pretoriană a lui Arafat, este principalul beneficiar. Cred că ar trebui să mergeţi în Gaza şi să ajungeţi la Jamal Nassiv, şeful Securităţii preventive, pentru care lucra Marwan Rajub.

— Pot să am încredere în el?

— În principiu, da. Dar mă şi *tem* de el. Vorbeşte ebraica pe care a învăţat-o în închisorile din Israel şi, până de curând, a întreţinut legături strânse cu cei din Shin Beth. Cel mai bine ar fi să-i spunem că investigăm cauzele morţii lui Marwan Rajub. Asta ar duce la următoarea întrebare: de ce anume se ocupa acesta înainte de a fi ucis?

— Se poate intra uşor în Gaza? întrebă Malko.

— Voi telefona la Shin Beth ca să-i anunţ că sunteţi trimis de Washington într-o misiune de informaţii şi că doriţi să întâlniţi mai mulţi lideri palestinieni. Nu vor putea să ne refuze. Odată ajuns în zona „A", veţi face ce vreţi. Aveţi însă mare grijă pentru că în Gaza, totul este ascultat şi mişună o groază de „cârtiţe" israeliene. Poţi fi împuşcat acolo cu mare uşurinţă. Agenţii din Shin Beth se aventurează arareori prin acele locuri, preferând să trateze cu iscoade palestiniene. O să vă dau o recomandare ca să pătrundeţi la Jamal Nassiv.

Cineva bătu discret în uşă, apoi pătrunse o secretară roşcată ce aşeză pe birou un plic pe care O'Reilly îl deschise imediat. După ce citi conţinutul mesajului îi spuse lui Malko:

— Iată ceva pentru dumneavoastră!

— A venit din Gaza?

— Nu. Din Ramallah, Cisiordania. Un agent are o informaţie pentru noi. Până pregătesc terenul pentru Gaza, aveţi timp să luaţi legătura cu el. Se află la zece kilometri la nord de Ierusalim. Este vorba de un bancher palestinian care nu iese din Ramallah din cauza blocajului.

— Unde îl voi întâlni?

— Nu ştiu încă. Este destul de complicat, dar îi voi trimite un mesaj. Până atunci, instalaţi-vă la hotelul *American Colony.* El vă va contacta. După ce-l veţi întâlni, vă veţi întoarce aici şi abia după aceea veţi pleca în Gaza.

— Perfect, zise Malko ridicându-se în picioare. Cum se numeşte bancherul dumneavoastră?

— Ahmed Nuseirat. Numele lui de cod este „Charlie". Sub acest pseudonim vă va contacta.

— O.K. Transmiteţi rămas-bun din partea mea lui Maureen Ascot. Este o fată încântătoare.

— Ea v-a părăsi Tel Aviv la sfârşitul săptămânii şi va pleca la Washington, spuse şeful centralei CIA. Fiţi foarte prudent în Ramallah. E un loc extrem de primejdios.

*

* *

Şlomo Zamir începu să-şi tortureze câinele din sârmă după ce citi ultimul raport de filaj al agentului CIA sosit cu două zile mai devreme şi luat imediat în primire de Shin Beth. Jeff O'Reilly nu ştia că în sânul centralei conduse de el pătrunsese o „cârtiţă" aflată în solda celor din Shin Beth. Era un agent ce lucra nu pentru bani ci din convingere. Centrala CIA din Tel Aviv nu dispunea de un serviciu de securitate internă. Chiar mai înainte de venirea lui Malko la Tel Aviv, Şlomo Zamir ştia că Jeff O'Reilly se ocupă de dispariţia lui Odir Ashdot…

Acesta din urmă era ţinut în secret absolut pentru o perioadă de durată nedeterminată. Urma să fie judecat mai târziu, cu uşile închise, ca nimeni să nu afle motivul

condamnări lui. În cazul său, putea ajunge la zece ani de închisoare. În Israel nu se juca nimeni cu secretele de stat. Şlomo Zamir îşi muşca mâinile că l-a adus în unitatea lui, deşi ştiuse ce profil psihologic are. O făcuse de hatârul unui vechi camarad de luptă care dorea să-şi aducă fiul pe „drumul cel drept”. Acum, acesta apucase pe „drumul cel rău” pentru tot restul vieţii, iar Zamir era obligat să facă faţă unei situaţii extrem de delicate. Statele Unite erau aliatele Israelului chiar dacă uneori existaseră anumite controverse. Din cauza asta, israelienii nu puteau să trateze cu americanii de la înălţimea cu care îi tratau pe cei din servicii mai puţin importante.

Şlomo Zair era neliniştit pentru „Gog şi Magog". Era clar că americanii mirosiseră ceva. Era absolut necesar ca dubiile lor să nu se concretizeze.

O echipă de supraveghere foarte bine dotată tehnic se ocupa de agentul CIA. Era compusă din patru bărbaţi şi două femei. Maşina închiriată de el fusese echipată cu un dispozitiv electronic cu ajutorul căruia se putea localiza în spaţiu şi în timp. În acest fel, puteau fi contracarate rupturile de filaj.

Deodată începu să sune telefonul. O voce ştearsă anunţă:

— „Mickey” rulează pe A1, în direcţia Ierusalim. Tocmai a trecut de Lod. Este singur.

— Foarte bine, răspunse Şlomo Zamir. Nu-l scăpaţi. Zamir era contrariat de faptul că agentul CIA se îndrepta către Ierusalim. Ce căuta oare acolo? „Cârtiţa” din Tel Aviv îl informase că acesta va pleca în Gaza şi nu suflase o vorbă despre Ierusalim.

*

* *

Autostrada numărul 1 şerpuia printre colinele despădurite, pline de caroseriile vehiculelor blindate, rămase din războiul din 1948. Traficul era îngrozitor de lent. Viteza maximă era de două sute pe oră, iar centura de siguranţă, obligatorie. Din când în când, din sens opus venea câte o maşină a poliţiei, cu sirena pusă în funcţiune şi girofarul aprins. Malko păstra cu conştiinciozitate culoarul

din dreapta, pierdut în convoiul vehiculelor. Pierduse patruzeci şi cinci de minute ca să iasă din Tel Aviv şi mai avea de parcurs douăzeci de kilometri până la Ierusalim.

În cele din urmă, în depărtare, apărură zidurile de apărare ale vechii cetăţi. Arhitectura ei evoca mai degrabă epoca modernă. O îngrămădire de clădiri construite una peste alta acoperea colinele oraşului. Din fericire, totul avea o culoare galbenă ce conferea un aer plăcut întregului ansamblu.

Centrul oraşului era extrem de înghesuit, cu străduţele înguste ce urcau şi coborau fără alt indiciu decât stereotipul „The Old City". Vechiul Ierusalim, înconjurat de ziduri înalte, cuprindea toate religiile şi era guvernat de un singur Dumnezeu, cel al turismului.

Malko traversă o parte din Mea Şearim, unde la fiecare pas vedeai evrei ortodocşi, palizi ca nişte cadavre, în redingote negre. Ierusalimul nu era un oraş viu. Avea restaurante puţine şi magazine şi mai puţine. De la ora nouă seara, străzile erau pustii ca acelea ale unui „ghost town[21]".

Maşinile cu turiştii ce veneau dimineaţa devreme erau imediat preluate de ghizii ce semănau cu o haită de lupi înfometaţi. Seara, încărcaţi cu zeci de suveniruri, turiştii de toate neamurile se întorceau la hotelurile lor obosiţi şi decepţionaţi. Bethlemul era închis pentru turişti, avea hotelurile închise, devenind un spaţiu sinistru.

Malko răsuflă uşurat când găsi hotelul *American Colony.*

După o oră, era instalat în camera sa de unde putea vedea piscina goală. Nu trecu multă vreme şi telefonul sună. O voce necunoscută de femeie îl anunţă:

— Sunt o prietenă a lui „Charlie". Voi veni să vă caut mâine la ora zece dimineaţa.

*

* *

Femeia care venise să-l ia de la hotel şi al cărei nume îi era necunoscut, îl sfătui să micşoreze viteza. Zona era înţesată cu soldaţi din Tsahal echipaţi de luptă. Ei controlau toate vehiculele ce intrau în Ramallah. În partea dreaptă a

[21] Oraş fantomă (n.a.).

şoselei, pista aeroportului din Ierusalim, închisă de două luni, semăna cu un teren de golf, din cauza sutelor de pietre aruncate de palestinieni asupra soldaţilor israelieni, care căzuseră pe pista de zbor, de pe care nu mai decola nici un avion. Un soldat controla documentele maşinii şi interiorul acesteia. Apoi îi avertiză:

— Să fiţi atenţi. În dimineaţa acesta, s-a tras în două maşini.

Aproape în fiecare zi, maşinile coloniştilor israelieni instalaţi în zona „C” erau ţinta atacurilor armate.

De cealaltă parte a punctului de control, tinerii palestinieni, cu chipul acoperit de o pânză, aşteptau momentul potrivit ca să-i lovească pe soldaţi cu pietre. Unul dintre ei se uită urât la Malko, balansând într-o mână un pietroi de vreo două kile. Curând intrară în centrul oraşului Ramallah, unul dintre cele mai bogate oraşe din Cisiordania. Maşina lor, cu placă galbenă israeliană, nu părea să întâmpine ostilităţi. Ghida îl conduse într-un parching, probabil al jurnaliştilor. Cei doi îşi continuară drumul pe jos, trecând prin faţa ruinelor comisariatului unde fuseseră linşaţi doi soldaţi israelieni. Clădirea fusese distrusă cu ajutorul elicopterelor de luptă. Aici, toate inscripţiile erau în arabă, iar femeile purtau basmale mari. Bărbaţii erau îmbrăcaţi cu bluzoane, arareori purtau *keffiehs.*

Arhitectura era în mare parte modernă şi urâtă. Ici şi colo, se puteau zări clădiri vechi în stil *mucharabiech.* Ei ocoliră o mică piaţă împodobită cu un obelisc înconjurat de lei ciopliţi în piatră, apoi intrară pe o stradă plină cu lume, Salah El Dinh. Ghida se opri în faţa unui magazin cu firma „Halhouly Fashion”.

— Am ajuns, îi spuse ea lui Malko. Intraţi şi întrebaţi de Zahra Nuseirat.

El deschise uşa din lemn, vopsită în albastru şi pătrunse într-o încăpere întunecată ticsită cu baloturi de ţesături şi manechine. O tânără, îmbrăcată ca maica Tereza, îi ieşi în întâmpinare şi i se adresă în arabă. El răspunse în engleză:

— Cu Zahra Nuseirat, vă rog.

Trebui să repete de două ori până ce fata reuşi să înţeleagă. Din stradă se auziră zgomote. Malko

întredeschise uşa. Strada Salah El Dinh se umpluse de un grup de manifestanţi. Printre steagurile palestiniene se puteau vedea lozinci pe care era scris: *„American butcher, go home”.* Gloata era condusă de un tip mustăcios, ale cărui slogane erau repetate de mulţime. Manifestanţii se aflau acum în faţa magazinului, ocupând şoseaua.

— Pe mine mă căutaţi? făcu o voce de femeie în spatele lui Malko.

El se întoarse brusc. Era o tânără cu nasul acvilin, cu ochii accentuaţi cu contur negru şi gura foarte roşie. Aceasta îl privea curioasă şi zâmbitoare. Fusta abia îi acoperea genunchii, iar pantofii aveau tocuri înalte de doisprezece centimetri. Nu semăna deloc cu ţinuta clasică musulmană.

— Dumneavoastră sunteţi Zahra Nuseirat?

— Da, eu sunt.

— Am venit să-l văd pe soţul dumneavoastră, zise Malko.

Zahra râse remarcând:

— A, bine. Mi s-a spus că un bărbat doreşte să mă vadă. Veniţi pentru prima oară în Ramallah?

— Da.

— Cândva era un oraş plăcut, oftă ea. Acum, a ajuns o închisoare. Israelienii ne-au interzis să plecăm de aici. Înainte, puteam merge în fiecare zi în Ierusalim şi o dată pe lună, la Amman. Acum suntem trataţi ca nişte animale în cuşcă. Doriţi puţin ceai?

— Cu plăcere.

Malko o urmă într-un mic birou unde se instalară în fotolii din piele. O servitoare apăru cu pahare cu ceai fierbinte şi îngrozitor de dulce. Zgomotul manifestanţilor se mai diminuase.

— Ce anume vor aceşti oameni? o întrebă Malko pe gazda sa.

— O, mai nimic. Manifestează împotriva venirii secretarului de stat american. Nu fac nimic rău. Este doar un prilej ca să se defuleze…

Malko sorbi puţin ceai fierbinte.

— Când aş putea să-l întâlnesc pe soţul dumneavoastră?

— Nu vă neliniştiţi, vă rog. Mă duc să văd. Aşteptaţi-mă

aici.

Ea se făcu nevăzută în spatele magazinului. Malko ieşi în pragul uşii. Manifestaţia continua. Erau agitate portretele lui Saddam Hussein, Arafat şi Ussama Bin Laden. De asemenea, se puteau vedea o mulţime de portrete ale „martirilor”, înfăţişând bărbaţi mustăcioşi cu chip întunecat. Erau victimele soldaţilor israelieni. Mai mult de trei sute căzuseră de la a doua Intifada.

După vreo zece minute, Zahra Nuseirat se întoarse.

— Am vorbit cu soţul meu, spuse ea. Poate lua masa cu dumneavoastră la restaurantul *Zarour.* Ştiţi cum să ajungeţi acolo?

— Nu.

— Bine. Sunteţi cu maşina?

— Da.

— Aţi lăsat-o în parchingul de lângă comisariat?

— Bine. Întoarceţi-vă acolo. Vă va căuta un băiat peste o jumătate de oră. Se numeşte Joseph şi vorbeşte engleza. El vă va conduce la *Zarour.*

— Veniţi şi dumneavoastră acolo?

— Cu plăcere.

Ea îl conduse până la ieşire şi îi întinse mâna.

— Pe curând.

Malko se pierdu curând în mijlocul mulţimii. În ciuda sloganelor incendiare, oamenii erau paşnici. El trecu prin faţa ruinelor, unde cândva se înălţase clădirea comisariatului. Rachetele lansate din elicopterele de asalt, o loviseră cu o precizie remarcabilă. Deşi comisariatului se afla în mijlocul oraşului, nici o altă clădire nu fusese avariată. Era curios acest oraş, în care un război se putea aprinde oricând şi oriunde. Oare ce avea să afle aici, în Ramallah?

El se urcă în maşina sa şi începu să aştepte. După douăzeci de minute văzu că vine spre el un băiat slab şi înalt, cu plete lungi.

— *Mrs. Nuseirat sends me*[22]*,* spuse el.

Băiatul se urcă lângă Malko şi îl călăuzi prin labirintul de străzi până ce întâlniră din nou grupul de manifestanţi.

[22] Dna. Nuseirat mă trimite (n.t.).

Liderul lor striga din răsputeri, iar mulţimea îl imita.

— Ce strigă bărbatul acela? întrebă Malko.

— *Al Maksom*[23]*.* Vrea să-i înfrunte pe soldaţi.

Ei ieşiră din Ramallah. Joseph îl conduse în faţa unei case de piatră. Coborâră o scară şi traversară o grădină. Apoi intrară într-o încăpere cu ziduri groase, întunecată şi rece ca un cavou. Era restaurantul *Zarour.* Băiatul îl conduse pe Malko la o masă din fundul sălii unde Malko o recunoscu pe Zahra Nuseirat în compania unui bărbat chel, cu ochelari, care se grăbi să-l întâmpine pe Malko cu căldură.

— Bine aţi venit la Ramallah! Aţi avut mare curaj să veniţi aici, cu toate barajele şi blocajele din drum.

— Doream să vă întâlnesc. Aţi trimis un mesaj prietenului meu…

— Este adevărat, zise bancherul. Mai întâi, însă, să mâncăm ceva.

Nici nu se aşeză bine la masă când Malko simţi cum un picior se lipeşte de piciorul său. Ridică ochii şi întâlni privirea insistentă a Zahrei Nuseirat.

Farfuriile încărcate cu *mezes* acopereau toată masa. În afară de apa minerală, se servise un vin roze destul de acceptabil. În aşteptarea peştelui la grătar, Ahmed Nuseirat remarcă gânditor:

— Suntem cu toţii cu sufletul la gură din cauza lui Ariei Şaron. Este un om extrem de periculos. El nu vrea pacea ci distrugerea noastră, sau supunerea necondiţionată. Evreii mi-au ocupat în mod silnic casa din Ierusalim, iar coloniştii ne urăsc cu înverşunare. Acum am ajuns prizonieri în propriul nostru oraş.

— Ce informaţie doreaţi să ne transmiteţi? îl întrebă Malko.

— Este vorba de un lucru ce mă intrigă şi mă nelinişteşte. Ştiţi cine este Abu Qaser?

— Desigur. Este unul dintre negociatorii de la Oslo.

— Exact. El locuieşte aici, în Ramallah, deşi posedă şi o casă foarte frumoasă în Gaza.

— De ce?

Bancherul zâmbi misterios..

[23] La baraj (n.a.).

— Nu ştiu…

Zâmbetul îi dezminţea spusele, dar Malko nu insistă.

Ce se întâmplă cu el?

— În ultimele două sau trei săptămâni a primit mai multe vizite, continuă palestinianul. Toate au avut loc în timpul nopţii. Soseau maşini la ora nouă şi plecau la miezul nopţii. Toate aveau plăcuţă verde. Într-o noapte am urmărit una din ele. Când a ajuns la un „check point”, ocupanţii s-au dat jos şi au urcat într-un 4x4 cu placă galbenă, care s-a îndreptat spre Ierusalim.

— Erau israelieni?

— Evident! În fine, faptul nu are nimic ciudat. Abu Qaser cunoaşte mulţi de când cu întâlnirea de la Oslo. Întrebarea este de ce se ascund de lume?

Pe sub masă, piciorul Zahrei era în continuare lipit de el. Malko se simţi destul de stânjenit.

— Poate că se teme să nu-l compromită. Relaţiile sunt destul de încordate acum între cele două etnii.

Bancherul înlătură cu un gest această ipoteză.

— Abu Qaser este un politician. El a vorbit întotdeauna cu toată lumea, chiar şi în perioadele cele mai tensionate.

— Atunci, care ar fi explicaţia dumneavoastră?

Bancherul se aplecă peste masă şi îi spuse încet:

— Şaron pune ceva la cale! Abu Qaser este un om obosit, paşnic, ce poate fi uşor de manipulat. Cu el se pot înţelege mai uşor decât cu Abu Amar[24]. Or, Şaron a promis pacea israelienilor, dar nu poate să se ţină de cuvânt. Şi-a spus că Abu Qaser ar putea să-i aducă această pace, la un preţ mult mai mic…

Malko se uita intrigat la el.

— Dar aţi uitat de Yasser Arafat! Nimic nu se poate face fără el. I s-a agravat boala?

— Nu. El doar a crezut că este bolnav, îl corectă bancherul. Asta din cauză că îi tremura buza inferioară şi mâna stângă. Era foarte afectat pentru că i se spusese că suferă de boala Parkinson. Recent însă, medicii au descoperit că este vorba de o altă afecţiune, cauzată de accidentul de avion din Libia. Nu este vorba deci, de o

[24] Numele de războinic al lui Arafat (n.a.).

maladie evolutivă. Brusc, Abu Amar şi-a revenit, a început să mănânce şi este hotărât să reziste tuturor presiunilor exercitate asupra palestinienilor de către Şaron.

— Atunci, care este situaţia?

— Credeţi că Şaron nu ar fi capabil să se descotorosească de Abu Amar? El îl urăşte mult, considerându-l un terorist şi un duşman al Israelului.

— Vreţi să spuneţi că vrea să-l asasineze?

Bancherul bău o gură de vin.

— De ce israelienii îi dau acum târcoale lui Abu Qasar? Doar nu se mai află în centrul tratativelor. Nu mai are un rol activ, dar este unul dintre fondatorii OLP-ului. Şi este respectat.

— Dar cum este posibil ca să fie complice la astfel de manevre?

— Sunt sigur că nu ştie ce ascunde Şaron. În cele din urmă, va fi pus în faţa faptului împlinit. Americanii care le mănâncă din palmă israelienilor îl vor pune pe el în locul lui Abu Amar…

— Ar fi o prostie. Nu va fi posibil aşa ceva, obiectă Malko.

Ahmed Nuseirat zâmbi trist.

— Vă amintiţi de ce s-a întâmplat în Liban în 1982? Şaron avea un aliat, Beşir Gemayel, care tocmai fusese ales preşedinte al Libanului. Şaron dorea să scape de viesparul libanez, l-a cerut lui Gemayel să semneze un tratat de pace separată între Israel şi Liban. Asta ar fi fost o victorie politică extraordinară pentru el. Beşir Gemayel a refuzat însă. Şaron a insistat. În cele din urmă, într-o zi, Gemayel i-a spus: „De acord, voi semna pentru această pace separată. Dacă acum aveţi un prieten viu, în curând veţi avea un prieten mort”…

— Şi nu a mai avut timp să semneze, remarcă Malko.

— Exact, zise Nuseirat. A fost omorât de o explozie provocată de o încărcătură de exploziv de două sute de kilograme, aruncată de sirieni. Aceştia nu au suportat ideea unei păci separate a Libanului cu Israelul. Azi, Şaron poate să-l lichideze pe Arafat punându-l în locul lui pe Abu Qasar. Totul se va termina într-o baie de sânge.

— Ariei Şaron este conştient de acest lucru, nu?

Bancherul ridică privirea spre cer.

— Şi în Liban a *ştiut* că lucrurile nu puteau să meargă. Şi cu toate acestea, a încercat. Aşa este el.

Se lăsă liniştea. Piciorul nevestei lui Nuseirat nu se dezlipise de Malko.

Ahmed Nuseirat se uită la ceasul său de lux, lucrat din aur masiv şi spuse:

— Acum trebuie să vă las. Sper că nu v-am plictisit cu elucubraţiile mele…

Malko nu îi răspunse. Bancherul ignora celelalte incidente petrecute în ultimele săptămâni. Mai lipsea însă o piesă din tot acest puzzle. Israelienii nu erau tâmpiţi ca să-l lichideze pe Jasser Arafat aşa, pe faţă. Dacă ipoteza emisă de bancher era adevărată, exista ceva ce mai trebuia descoperit.

Ahmed Nuseirat vorbi ceva în arabă cu soţia sa, îi strânse mâna lui Malko şi se îndreptă către ieşire, salutându-l din mers pe Joseph, aflat la altă masă. Zahra îşi scoase un pachet de Marllboro din poşetă. Malko îi aprinse ţigara cu bricheta sa Zippo, ornată cu blazonul său.

— Acum trebuie să ne despărţim, îi spuse el femeii.

— Vă întoarceţi la Ierusalim?

— Da. Trebuie să rămân în seara asta la hotel, iar mâine voi pleca la Tel Aviv.

Ea suflă fumul încet şi spuse cu un ton plin de subînţeles:

— Sper că sunteţi satisfăcut de vizita făcută în Ramallah. Privirea ei era mai mult decât provocatoare.

— Desigur, spuse Malko. Sper că ne vom mai întâlni cândva.

— *Inch Allah… Să m*ergem. Joseph vă va conduce până la *cheek-point.*

Ea se ridică de la masă, cu un aer distant. Lui Malko i se păru că visase. Afară, femeia se urcă într-un BMW albastru de unde îi făcu un semn de rămas bun. Joseph se instala alături de Malko în Daewoo şi propuse acestuia:

— Vom trece prin intersecţia Hayash, căci este mai puţin aglomerat pe acolo.

El îl conduse pe Malko până în vârful unei mici coline. În faţa lor, un *check point* palestinian, apărat de mormane de

saci umpluţi cu nisip, controla accesul la şosea. Joseph schimbă câteva cuvinte cu soldatul palestinian şi îi spuse lui Malko:

— În principiu, pasajul este astăzi închis, dar vor face o excepţie pentru noi. Să rulaţi foarte încet. Vedeţi clădirea mare şi albă de pe partea stângă? Cea cu acoperiş roşu…

— Da.

— Este *City Hotel,* care marchează începutul zonei „C”. Zona din care israelienii îi vânează *„chebabi*[25]*”* care aruncă cu pietre în barajele de vizavi.

Malko opri maşina şi Joseph coborî din ea. Malko se dădu şi el jos din maşină ca să-şi ia rămas bun şi, din greşeală, scăpă pe jos telefonul portabil pe care îl avea la brâu exact în momentul în care tânărul palestinian venea către el cu mâna întinsă.

Cum Malko se aplecă să-şi ridice portabilul, auzi un zgomot surd şi îndepărtat. Ridicându-se, îl văzu pe Joseph cum se prăbuşeşte cu capul însângerat, la doi paşi în faţa sa.

[25] Tinerii (n.a.).

Capitolul V.

Malko rămase împietrit câteva secunde, cu ochii la băiatul care se prăbuşise cu capul zdrobit. Apoi privirea i se îndreptă către *City Hotel,* imensa clădire albă de dincolo de „frontieră”. Nu zări nici un semn de viaţă şi, cu toate acestea, împuşcătura plecase de acolo. Strigătele ascuţite ale unor *chebabi,* îngrămădiţi în spatele baricadei lor, îl făcură să tresară. Ei se năpustiră către cadavrul din mijlocul şoselei agitând în mâini pietre, în timp ce unul vorbea la un celular gesticulând. Malko îşi dădu seama că viaţa îi este în pericol şi se aruncă în spatele maşinii. Doi tineri palestinieni îngenunchează lângă trupul neînsufleţit al lui Joseph, plângând şi proferând blesteme. Mai mulţi camarazi de-ai lor urcară panta până la limita zonei „A” şi începură să arunce cu pietre într-un jeep israelian ce staţiona prea de departe ca să poată fi atins.

Se auziră câteva împuşcături surde. Israelienii ripostau cu grenade lacrimogene iar tinerii se ascunseră, cu excepţia a doi dintre ei care continuară să arunce cu derizoriile lor proiectile.

Speriat, Malko nu îndrăznea ca să facă vreo mişcare. Ştia acum că el este cel ce fusese vizat! Dacă nu s-ar fi aplecat după celular, proiectilul nu l-ar fi ucis pe nefericitul băiat ci pe el. Era total confuz. Nu ştia cum de reuşiseră israelienii să-l repereze şi să-l urmărească în acest oraş atât de ostil lor. Cu brutalitate îşi dădu seama de o realitate terifiantă: se afla în faţa unui aparat de stat atotputernic. Brusc, teoria complotului expusă de Ahmed Nuseirat căpăta greutate. Voiseră să-l omoare pentru a descuraja CIA. Ca americanii să nu se amestece în treburile lor. Era un asasinat „inteligent” care putea trece ca un accident, ca opera unui glonţ rătăcit.

Fuseseră atâtea cazuri asemănătoare de la cea de a doua Intifada... Sunetul unei sirene îl făcu să întoarcă privirea. O ambulanţă sosea în viteză. Ea se opri lângă maşina sa, fiind imediat înconjurată de puştii ce doreau să-i

ajute pe brancardieri să transporte trupul inert al lui Joseph.

Malko se sculă şi se urcă repede la volan. La adăpostul ambulanţei, el ajunse la barajul palestinian. Unul dintre soldaţi, care vorbea engleza, îi explică cum să ajungă pe drumul 60.

— *You are lucky*[26], observă acesta. Zilnic se petrec asemenea confruntări. Israelienii stau grămadă la ultimul etaj al hotelului *City Hotel* din zona „B", unde nu poate nimeni să-i caute. Au puşti cu lunetă şi amortizoare, ca să nu poată fi reperat locul de unde se trage…

Malko îi mulţumi şi porni pe şoseaua pustie. Mâinile îi tremurau pe volan.

Când ajunse la *American Colony,* se făcuse noapte. Pierduse două ore aşteptând la un *check-point.* Israelienii scotoceau fiecare vehicul. Le era teamă de kamikaze. Tocmai se pregătea să facă un duş, când sună telefonul.

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunt Zahra Nuseirat. Am auzit despre moartea lui Joseph şi sunt foarte tulburată. Ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti încheind:

— Am impresia că cel vizat eram eu. Nu s-a tras decât un singur foc.

— Nu puteţi fi sigur de asta, zise palestiniana. Ei se amuză din când în când, ca să se antreneze. Azi, Şaron a declarat că Yasser Arafat este singurul obstacol în calea păcii şi că el a sprijinit terorismul…

— Sunteţi în Ramallah? O întrebă Malko.

— Da, dar vin chiar acum la Ierusalim la o serată. Am o legitimaţie israeliană, pot să trec fără probleme. Nu doriţi să luăm cina împreună?

— De ce nu?

Gândul că va petrece o seară singur în hotel era prea apăsător.

— Bine. Voi trece să vă iau de acolo la ora nouă seara. Ea închise telefonul înainte ca el să o poată întreba dacă va veni şi soţul ei. Acum trebuia să facă doar un duş şi să se

[26] Sunteţi norocos (n.a.).

gândească la ultimele evenimente. Îşi aminti de moartea lui Joseph şi simţi o strângere de inimă. Dacă nu s-ar fi aplecat după celular, acum ar fi fost el cel ucis...

Se afla în patio când o maşină se opri pe peronul hotelului. Zahra Nuseirat, îmbrăcată într-un taior negru şi machiată mai intens, era înăuntru.

— Vom merge la nişte israelieni de stânga, preciza ea. Sunt nişte oameni foarte deschişi... Cum să vă prezint?

— Ca funcţionar ONU, în trecere pe aici, îi sugeră Malko. Soţul dumneavoastră a venit şi el?

— Nu, el nu vine niciodată la Ierusalim.

*

* *

Vreo treizeci de persoane discutau în picioare, cu paharele în mâini, într-o hărmălaie veselă, pe un fond de muzică clasică. Zahra îl prezentă pe Malko stăpânei casei, o brunetă picantă cu ochii vii, care nu-i acordă decât câteva secunde de atenţie. Fiica ei circula printre invitaţi cu o sticlă Taittinger Comtes de Champagne Rose 1995, umplând toate paharele care se goleau. Malko se afla alături de Zahra într-un grup ce discuta cu multă însufleţire despre problemele transportului între Tel Aviv şi Ierusalim.

— Dacă ar exista un tren rapid, toată lumea s-ar duce să trăiască la Tel Aviv şi i-ar lăsa pe religioşi între ei, spuse unul din invitaţi.

Malko gustă un *falafel,* conversă cu un necunoscut şi, după o oră, o recupera pe *Zahra.* Palestiniana se strecură lângă el şi îi spuse în şoaptă:

— Eu trebuie să plec. Dacă doriţi să mai staţi, cineva vă va conduce. Nu e prea departe hotelul.

— Nu, vin şi eu cu dumneavoastră! protestă Malko. Zahra Nuseirat părea că băuse cam multă şampanie, căci avea ochii prea strălucitori. Părea în culmea fericirii că Malko pleacă împreună cu ea. Afară se lăsase răcoarea. După cinci minute erau la *American Colony.* În loc să oprească în faţa intrării, Zahra continuă să meargă, apoi pătrunse în parchingul de alături. Ea opri motorul şi zâmbi:

— Aici este un loc mai discret pentru a ne lua rămas bun. În care clădire e apartamentul dumneavoastră?

— Chiar deasupra piscinei. De ce mă întrebaţi?

— Dacă aţi fi locuit în aripa din faţă, aş fi putut veni să beau un pahar în camera dumneavoastră. La ora asta, barul este închis. Dacă urcăm împreună, recepţionerul va crede cine ştie ce despre mine! Aici, toată lumea mă cunoaşte!

— Sunteţi sigură că barul este închis?

Atitudinea Zahrei îl agasa destul de mult. Ea păru că ezită. Malko îşi aminti de comportamentul ei de la restaurant şi îi spuse:

— Am putea merge să bem ceva în altă parte. Femeia râse cu poftă.

— Unde? Totul este închis la ora asta în Ierusalim. Chiar *şi King David.* Nu-i nimic, putem să mai vorbim şi aici. Ea scoase din poşetă un pachet Marlboro, iar Malko îi aprinse o ţigară cu bricheta sa Zippo cu blazon. Mâinile lor se atinseră, iar femeia se întoarse către el.

— V-a fost teamă atunci, nu-i aşa?

Malko zâmbi.

— Mi-a fost teamă după. Înainte, nu am avut timp.

Gânditoare, ea suflă fumul prin geamul deschis. Fusta i se ridicase, dezgolindu-i pulpele.

— Ce senzaţie vă provoacă faptul că tocmai aţi scăpat de moarte?

— Simt o nevoie nebună de a face dragoste, spuse Malko fără să se mai gândească.

Zahra medita tăcută la cele auzite.

— De ce îmi spuneţi asta?]l întrebă ea cu glasul alterat.

— Pentru că este purul adevăr.

Cei doi se priveau nemişcaţi, cu intensitate. Era ceea ce americanii numesc *eye contact.* Apoi gurile lor se împreunară. Malko puse o mână pe piciorul Zahrei, dar aceasta îşi strânse brusc picioarele.

— Lăsaţi-mă, zise ea cu glasul slab. Puteţi găsi pe altcineva pentru a vă descărca emoţiile.

El îi puse o mână pe după gât şi îi spuse încetişor:

— La restaurant, încă nu mă întâlnisem cu moartea, dar tot vă doream. De altfel şi dumneavoastră…

— Cum de ştiţi acest lucru?

Era o conversaţie idioată. Malko o sărută fără nici un alt

comentariu. După câteva secunde, Zahra reacţiona, întorcându-i sărutul. Deveni brusc şi mai pătimaşă când simţi mâna lui pe coapsă.

— Îmi este foarte cald, oftă ea.

Îşi desfăcu jacheta. Malko văzu că pe dedesubt purta doar un sutien din dantelă, bine umplut. Imediat apucă un sân, apoi altul şi începu să-i frământe ca pe un aluat tare, ciupindu-le sfârcurile. Cu capul lăsat pe spate, Zahra respira din ce în ce mai repede. Acest număr de şcolăriţă începu să-l enerveze pe Malko, ajuns în culmea frustrării.

— Veniţi cu mine. Nu este decât un paznic de noapte, care, cu siguranţă, nu vă va cunoaşte.

Zahra dădu din cap cu încăpăţânare.

— Nu, nu. Este un palestinian care mă cunoaşte bine. Opriţi-vă, vă rog.

În timp ce-i vorbea, Malko îşi strecură mâna între coapsele deja întredeschise şi urcă hotărâtă. Degetele sale atinseră pielea goală. Zahra se încorda şi îl apucă de mână. În cele din urmă, femeia se abandonă în braţele lui, lăsându-l să-i exploreze zonele cele mai intime. Malko îşi simţi degetele umede. Zahra se agita ca o înecată. Malko îşi eliberă sexul cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi provoca Zahrei un orgasm copleşitor. Palestiniana rămase un timp imobilă, apoi se aplecă şi îl primi cu gingăşie. Malko se descarcă imediat cu un strigăt răguşit. După ce termină, Zahra se redresa, îşi aranja ţinuta şi începu să se machieze.

— Trebuie să arăt ca lumea. Petrec noaptea la nişte prieteni.

Ea conduse maşina până în faţa recepţiei. Înainte de a se despărţi de el, îi spuse zâmbind:

— Mi-aţi provocat o plăcere extraordinară. Pe curând, *inch Allah!*

*

* *

Înainte de a părăsi hotelul, Malko citi *Jerusalem Post.* Moartea lui Joseph era relatată scurt, în trei rânduri. Era cea de a 426-a victimă a Intifadei…

De data asta, ajuns la Tel Aviv, se instala la *Sheraton.* Era mai puţin sinistru decât *Yamout Park Plaza.* După ce se văzu

în cameră, se grăbi să-l sune pe Jeff O'Reilly. Afară era vreme frumoasă şi se hotărî să meargă pe jos până la ambasadă.

Jeff O'Reilly îl aştepta. Soarele pătrundea prin ferestre ca şi prima oară. Li se servi câte o cafea, iar Malko începu să-i relateze cele întâmplate. Şeful centralei rămase un timp pe gânduri, apoi spuse:

— A fost bine că aţi fost în Ramallah. Nu ştiam nimic despre întâlnirile lui Abu Qaser cu israelienii. Faptele se potrivesc cu ipoteza mea.

— Sunteţi convins? îl întrebă Malko.

— Totul pare verosimil. Şaron este un dinozaur, aparţine epocii în care Israelul îşi regla socotelile numai prin forţă. Este un *„sabra*[27]*"* adept al sionismului care visează la marele Israel care să se întindă de la Mediterană până la Iordan. Nu mă miră că a conceput un asemenea plan. Trebuie însă să găsească oamenii care să-l execute...

— Nu va fi uşor, remarcă Malko.

— Eu rămân destul de sceptic în privinţa asta, zise O'Reilly. Trebuie să continuu ancheta. Dacă aflăm de ce a fost ucis Marwan Rajub, vom face un pas uriaş...

— Oamenii dumneavoastră îi cunosc foarte bine pe palestinieni, remarcă Malko. De ce nu trimiteţi unul la bază?

O'Reilly mărturisi:

— Pentru că nu am încredere în ei. Sunt prea legaţi de omologii lor din Shin Beth. Nu le-am vorbit nimic despre ipoteza mea. Ştiu că adjunctul meu ia masa adeseori cu Dichter.

— Mă intrigă un lucru, continuă Malko. Sunt convins că eu am fost cel vizat, nu tânărul Joseph. Or, israelienii nu sunt tâmpiţi. Ştiu că sunt un simplu agent, care poate fi uşor înlocuit. În plus, în afară de întâlnirea cu mama lui Ashdot, nu am aflat nimic important. De ce ar fi avut nevoie să mă ucidă?

— Pentru două motive, răspunse Jeff O'Reilly. Mai întâi, ca să împiedice continuarea anchetei. Ei ştiu că nu am încredere în ceilalţi *case officers* ai mei. Eliminându-vă, m-ar fi dezarmat o vreme. Au nevoie să câştige timp. Complotul

[27] Evreu născut în Israel (n. a.).

lor este în plină desfăşurare şi se tem că-i vom descoperi.

— În acest caz, trebuie să perseveraţi.

— Duceţi-vă în Gaza, făcu americanul. Marwan Rajub deţinea o informaţie legată cu evenimente petrecute acolo. Jamal Nassiv este cu siguranţă la curent. Ar putea să vă însoţească o altă persoană, dar acum nu pot să o contactez. Este vorba de generalul El Husseini, şeful Mukhabarat-ului palestinian. Este un vechi combatant din Tunisia, format cândva la STASI. Un tip dur, devotat lui Arafat. Trebuie să fim însă prudenţi cu el, altfel îl previne pe Arafat şi ne bagă în bucluc. În plus, el nu-l agreează pe Nassiv.

Malko îşi spuse că Gâza semăna cu un cuib de vipere… O'Reilly continuă:

— Vă voi încredinţa unui om sigur: Faisal Balaui. Este un palestinian care şi-a făcut studiile în Texas. Are o companie de taxiuri şi cunoaşte pe toată lumea din bază. A avut de-a face cu vizitatori străini, ziarişti, diplomaţi şi cu oamenii noştri. Vă va pune la dispoziţie o maşină şi vă va servi în calitate de *strânger.*

— Dar cum vor reacţiona israelienii?

— În Gaza, nu mai sunt la ei acasă. Oricum, nu vă vor pierde din ochi. Incidentul de la graniţă o dovedeşte din plin. Va trebui să-l anunţ pe Faisal. El va veni să vă ia de la Evez, partea palestiniană.

— Şi cum voi ajunge la Evez?

— Vă voi duce chiar eu mâine dimineaţă. Nu aş vrea să vi se întâmple ceva pe drum.

*

* *

Vremea continua să fie splendidă. Nici un nor nu se ivise pe cer de când părăsiseră Tel Aviv. Drumul nr. 4 mergea drept spre sud. Era plin cu camioane, cu soldaţi ce făceau autostopul, un spectacol tipic israelian. Peisajul era monoton, fără nimic atrăgător. Sudul Israelului semăna mai degrabă cu un desert.

— Am ajuns la Erez, îi spuse O'Reilly lui Malko după o oră şi jumătate de drum. Aşteptaţi-mă puţin în maşină.

Graţie plăcii de înmatriculare galbene, el putu trece prin primul *check-point,* se opri la *VIP lounge* şi intră înăuntru.

Peste zece minute, îşi făcu apariţia, roşu la faţă.

— Nu vor să vă lase să treceţi! Spun că trebuia să-i anunţăm mai devreme. Pentru că nu aveţi paşaport diplomatic, va trebui să vă fac rost de o autorizaţie specială. Au înnebunit de tot. Nu face nimic. O să-l sun pe Faisal şi vom trece pe la postul Kar Dijtar. Este punctul de trecere folosit pentru contactele secrete, iar şeful de post are ordin să mă lase să trec fără să-mi pună întrebări…

El formă numărul de telefon, apoi întoarse maşina.

— Faisal, am o problemă. Ne întâlnim la *Al Wahah* peste o jumătate de oră.

Ei ocoliră *no man's land* ca să poată intra în colonia Kar Dijtar, aflată în partea de nord a fâşiei Gaza. Acolo, toţi coloniştii erau înarmaţi. Postul de trecere era o adevărată cazemată echipată de luptă. Un blindat uşor şi trei mitraliere dispuse în evantai erau gata de atac. De astă dată, O'Reilly apăru victorios.

— Să mergem, spuse el.

Şoseaua dreaptă se desfăşura între mare şi dunele deşertului. Ajunseseră în Gaza. După doi kilometri, Malko zări lângă ţărmul mării o clădire modernă, din piatră, cu mari suprafeţe din sticlă, în stilul unui motel de lux.

— Am ajuns la *Al Wahah*[28], spuse Jeff O'Reilly.

O barieră bloca aleea de acces către *Al Wahah,* dar nu era păzită de nimeni. Jeff o ocoli şi coborî până la motel. În faţa lui, staţiona un Ford Galaxy galben.

— Faisal a ajuns deja, spuse Jeff.

Din Galaxy se dădu jos un bărbat înalt, cu un nas impunător, îmbrăcat cu pulover şi blugi. El îl îmbrăţişa pe O'Reilly şi îi strânse mâna lui Malko.

— Bun venit în Gaza. Noi…

Un huruit îi opri vorbele. Două avioane de vânătoare trecură aproape la nivelul mării într-un zgomot asurzitor. Erau israeliene. Malko îşi zise că nici în Gaza. Israelienii nu le vor da pace.

[28] Oază (n. a.).

Capitolul VI.

Avioanele de vânătoare se ridicară şi dispărură în depărtare. Puterea lor provocă un fior rece celor trei. O'Reilly îi întinse mâna lui Malko.

— Trebuie să vă părăsesc. Vă las pe mâini bune cu Faisal. *Take care*[29].

După o strângere de mână riguroasă, el se urcă în maşină şi Malko trecu în Ford Galaxy. Porniră către Gaza City, de-a lungul coastei. Din când în când, în dunele arse de soare răsăreau rămăşiţele unei clădiri.

— Acolo trebuia să fie un hotel *Marriott,* îi spuse Faisal când trecură pe lângă o mare construcţie din beton, dar din cauza Intifadei, lucrările au fost oprite.

Malko se gândi că toată această plajă ar fi putut deveni un nou Tel Aviv. Era destul să fie curăţată şi să se construiască hoteluri. La stânga lor, în vârful unei coline, se vedea un edificiu strălucitor în formă de piramidă, izolat în mijlocul unei esplanade deşerte. Faisal întinse o mână în direcţia lui.

— Iată sediul generalului El Husseini din Mukhabarat. Este bărbatul cel mai puternic din Gaza, după Abu Amar. Se ocupă de securitatea internă şi externă.

— La fel ca Jamal Nassiv.

— Nu. Nassiv nu face contraspionaj. El se ocupă mai mult de gruparea Hamas şi de cei care îl ameninţă pe Abu Amar. Pe Nassiv îl mai interesează să facă mulţi bani, adăugă arabul râzând.

— Cum?

— O, există multe metode. Cum se înţelege bine cu israelienii, aceştia i-au dat voie să facă comerţ. Este suficient să ai licenţă pentru a cumpăra produse din Israel şi a le vinde aici.

Sau pentru import din Europa. În 1997. Au apărut ca ciupercile după ploaie vilele de lux. Cunosc un tip care a

[29] Aveţi grijă. (n. t.).

câştigat un milion de şekeli importând mobilier semnat de Claude Dalle.

Maşina îşi încetini viteza. În faţa lor apăru un imens cartier de magherniţe. Era lagărul de refugiaţi, Al Shati, unde se îngrămădeau refugiaţii din Ashkad sau Ashkelom veniţi aici în 1948. Era un loc mizer în care familii de zece persoane stăteau într-o singură cameră.

Drumul era presărat cu hârtoape şi deşeuri de toate felurile. Peste tot domnea un miros pestilenţial. Nu era nici un fel de sistem de canalizare. Palestinianul îşi croi drum cu lungi sunete de claxon, strecurându-se printre căruţe trase de măgari şi maşini vechi. Copiii se jucau în praf sau printre case. Pereţii acestora erau acoperiţi cu graffiti şi desene naive. Oameni fără loc de muncă se uitau cu ochi apatici la maşina lor. De când se blocaseră Teritoriile autonome, 60% din populaţie era compusă din şomeri. Oamenii supravieţuiau graţie ajutoarelor primite de la autoritatea palestiniană şi Crucea Roşie. Strigătul strident al unui muezin răsună în văzduh ca un ţipăt disperat.

Încetul cu încetul, peisajul deveni mai vesel. Se vedeau clădiri moderne şi câteva magazine, precum şi vile moderne.

— Am ajuns pe Al Rasheed Street, spuse Faisal. Aici se ridică noile hoteluri.

Drumul trecea pe lângă o plajă bine întreţinută. Maşina se opri în faţa unui hotel nou-nouţ cu faţada vopsită într-un roz încântător.

— Este *Commodore.* S-a deschis acum trei săptămâni şi este încă gol. Doriţi să mâncaţi ceva?

— Cu plăcere, zise. Malko.

— Bine. Am să comand cel mai bun kebab din Gaza. Malko străbătu holul micuţ şi intră în camera sa, de unde se vedea portul. Totul în jur era nou şi confortabil. Gaza era un loc rupt de restul lumii de şase luni.

Dincolo de plajă se vedea marea pustie. De când izbucnise Intifada, pescarilor li se interzisese să iasă în larg… Bărcile lor erau ancorate la ţărm, arborând o bandă de vopsea galbenă care să permită gărzilor de coastă israeliene să le repereze de la distanţă. Deşi hotelul se afla

pe ţărm, accesul la plajă era interzis de un grilaj înalt. Era mai mult decât sinistru. Malko coborî în hol.

*

* *

Dacă kebabul de la Al *Khunuz Al Khadraa* era cel mai bun din Gaza, cel mai rău era de temut xfaisal mai mult fuma decât mânca.

— Pe cine doriţi să întâlniţi aici? îl întrebă el.

— Pe Jamal Nassir. Trebuie să-i transmit ceva din partea lui Jeff O'Reilly.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Faisal. Îl sun imediat. El scoase celularul şi începu o lungă conversaţie în arabă.

— Mă va suna el, spuse palestinianul după ce termină de vorbit.

— Cum se prezintă situaţia aici? întrebă Malko.

— Prost de tot. Israelienii au ciopârţit Gaza într-o mulţime de sectoare prevăzute cu *check-points* şi întrerup circulaţia după cheful lor. Uneori ai nevoie de trei ore ca să mergi de la Gaza City la Khan Yunes.

— Dar operaţiunile militare?

Palestinianul râse cu poftă.

— Care operaţiuni? În urma acordului semnat la Oslo, poliţia palestiniană a primit cu totul şapte mii de puşti şi două mii de revolvere. Deasemenea, patruzeci şi cinci de vehicule blindate uşoare. Desigur, se face şi puţină contrabandă, dar nu cine ştie ce.

— Şi cum reacţionează gruparea Hamas?

— Organizează atentate în Israel. La fel şi gruparea Djihad.

— Dar ce face FPEP[30]?

— Nu are o influenţă prea mare. Îl sprijină pe Arafat. De altfel, toată lumea de aici este cu Arafat. Unii din interes, pentru că le dă bani, alţii, pentru că el este şeful, singurul capabil să mai scoată ceva de la israelieni. Mai doriţi o ceaşcă de ceai?

— Nu, mulţumesc, zise Malko ridicându-se de la masă. Ceaiul dulce ca mierea era groaznic. În momentul în care

[30] Frontul Patriotic de Eliberare a Palestinei, fondat de Georges Habache (n.a.).

ieşeau pe Al Majoub Street, ei auziră nişte sirene care se apropiau. Imediat, îşi făcu apariţia un convoi de maşini. Două jeep-uri albe cu girofaruri, apoi un Mercedes 600 negru, având o placă 0005 şi alte două vehicule pline cu soldaţi. O ambulanţă încheia convoiul.

— Uitaţi! A trecut Abu Amar, exclamă Faisal. S-a dus să-l vadă pe şeicul Yassine la spital. De obicei, când sunt vizite oficiale, securitatea închide circulaţia pe toate şoselele.

— Este bine apărat?

Palestinianul ridică privirea spre cer.

— Mai bine decât Dumnezeu! În primul rând, el iese foarte rar din „Al Muntada[31]". Trei nopţi din patru, el doarme în biroul său. Restul timpului se duce la el acasă, în micuţa casă de alături, aflată în acelaşi perimetru de apărare. Nu circulă niciodată în oraş. Se deplasează numai când merge la avionul său, la Rafah. Are o pistă de elicopter chiar în interior la Al Muntada şi are la dispoziţie cinci Mercedesuri 600 blindate, toate identice.

— Nu a încercat nimeni să-l asasineze?

— Ba da. De zeci de ori. Mai întâi, israelienii, când a fost la Beirut. Ei au ratat de mai multe ori. A încercat şi Abu Nidal, când era puternic şi chiar şi Hamas, acum trei ani. Ei au pus o încărcătură de exploziv într-o căruţă trasă de măgari, pe, drumul ce ducea la aeroport. Deasupra au pus portocale. Încărcătura trebuia să sară în aer când Abu Amar trecea pe acolo. Numai că nu a funcţionat. Jamal Nassiv i-a găsit pe vinovaţi. Toţi au fost executaţi.

— Au mărturisit?

Palestinianul zâmbi.

— Când este vorba de Nassiv, oricine mărturiseşte. El nu este un om atât de crud, dar adjunctul său este un adevărat ucigaş. A lucrat în Fatah Hawks[32].

După acest atentat, Securitatea preventivă a arestat un suspect. Raşid, adjunctul lui Nassiv, l-a băgat cu capul într-o menghină şi a început să strângă. Prizonierului îi ţâşnea sângele din nas şi urechi când a început să vorbească. A

[31] Un imobil al Q.G. (n.a.).

[32] Vulturii lui Fatah: comando de elită din armata O.E.P. (n.a.).

spus numele tuturor complicilor. Drept răsplată, Raşid i-a spulberat creierii peste tot... Dar atunci a fost ultimul complot al formaţiunii Hamas.

La Gaza, Drepturile Omului erau o noţiune complet abstractă. Faisal se sui în Ford Galaxy şi oftă.

— Dacă îl întâlniţi pe Abu Amar, veţi vedea cum este protejat. Nu iese niciodată fără garda lui de corp: sunt cam zece gealaţi în jurul lui, bărbaţi care sunt alături de el de ani de zile. Li se adresează cu prenumele lor, le cunoaşte familiile şi antecedentele. Toţi şi-ar da viaţa pentru el... Apoi mai este şi Al Rhas Al Rais, cel de „al doilea cerc", format din cei care supraveghează birourile, deplasările, care inspectează înainte locurile unde trebuie să meargă. Sunt în total vreo trei sute de inşi, conduşi de patru colonei. Ei supraveghează pe oricine vine în vizită. Patronul lor este un vechi credincios: Abu Ahmad. El însuşi verifică totul. În sfârşit, mai există şi un „al treilea cerc", garda pretoriană Force 17. Aceasta cuprinde două mii de militari, toţi devotaţi trup şi suflet.

Ei coborâră până la ţărmul mării printr-un bulevard lat, cu buticuri şi trotuare late. Faisal spuse:

— Acest loc este un fel de Champs-Elysees din Gaza. Se numeşte Omar El Mokhtar Street.

Cele mai multe buticuri erau închise şi unele construcţii rămăseseră neterminate, întinzând spre cer tijele de oţel pentru betonul armat, ca nişte braţe disperate. Pe Rasheed Street nu se vedea nici un pieton, iar maşinile erau foarte puţine.

— Ce se poate face seara în Gaza? întrebă Malko.

— Absolut nimic. Doar ai putea să bei un pahar la hotelul *Al Deira,* unde este ultimul loc din Gaza unde se mai vinde alcool. Ceilalţi nu au curaj din cauza formaţiunii Hamas.

— Atunci să mergem acolo, spuse Malko care nu avea chef să se culce de la ora opt seara.

În faţă la *Al Deira* staţiona un blindat cu tun.

— Stă aici ca să-i descurajeze pe cei din Hamas, spuse Faisal.

În sala de mese pustie, două europence tăifăsuiau la o masă. Una din ele încerca să fumeze din narghilea cu un

aer serios. Faisal şi Malko se aşezară ceva mai departe şi comandară. Aveau whisky! Faisal, fericit, comandă o sticlă de Defender Succes vechi de 12 ani.

În timp ce discutau, în sală apărură doi necunoscuţi. Bărbatul micuţ, arăta ca un homosexual, iar femeia o blondă foarte frumoasă cu părul scurt şi cu nişte ochi verzi minunaţi, era îmbrăcată în polo şi pantalon de pânză.

Cei doi se aşezară la o masă de alături şi începură să mănânce.

— Ia te uită, credeam că nu mai este nimeni în Gaza! făcu Malko.

— I-am mai văzut pe aici. Sunt ziarişti australieni, spuse Faisal. Locuiesc în Ierusalim, dar vin regulat pe aici.

Blonda se sculă în picioare şi veni la masa lor.

— Bună seara, îi spuse ea lui Malko. Nu v-am mai văzut pe aici. Lucraţi pentru vreun ziar?

— Nu sunt ziarist, răspunse Malko. Am venit într-o misiune pentru UNWRA.

— A, bine. Pe mine mă cheamă Kyley Carn şi am venit cu cameramanul meu pentru câteva zile. Am putea să cinăm împreună într-o seară.

— Cu multă plăcere, răspunse Malko.

Faisal o urmări cu privirea pe femeia se întorcea la masa ei.

— Ei dau mereu târcoale la Al Muntada. Încearcă să obţină o întrevedere cu Arafat de multă vreme. E o fată drăguţă, nu?

— Foarte drăguţă, îl aprobă Malko.

După ce îşi terminară băutura, cei doi plecară. Afară se făcuse răcoare. Cele cinci etaje ale hotelului *Commodore* erau scufundate în întuneric. În momentul în care voiau să se despartă, celularul palestinianului sună. După ce vorbi la telefon, acesta spuse:

— Jamal Nassiv vă va primi mâine la ora zece în biroul său.

Malko se întoarse în camera sa de la ultimul etaj, după ce străbătu culoarele pustii. Parcă era în povestea cu Frumoasa din pădurea adormită... Se gândi deodată că în Gaza se simţea mai în siguranţă decât în Israel! Abia

aştepta să vadă ce va afla de la Jamal Nassiv.

Capitolul VII.

O femeie solidă şi brună, cu părul ondulat şi chipul rotund, îmbrăcată cu pantalon negru şi cămaşă albastră. Îşi făcu apariţia în galeria exterioară din sediul Securităţii preventive în care aşteptau Malko şi Faisal Balaui.

— Domnul Nassiv vă aşteaptă, spuse ea cu o voce melodioasă. Mă numesc Leila El Mugrabi şi sunt interpretă…

— Credeam că vorbeşte engleza; făcu Malko.

— Vorbeşte, dar nu prea bine, îl scuză femeia pe şeful ei. Dumneavoastră vorbiţi ebraica?

— Nu. De ce?

— Domnul Nassiv a învăţat ebraica într-o închisoare din Israel şi o vorbeşte foarte bine. Vă rog să mă urmaţi:

Malko îşi luă rămas de la Faisal cu un zâmbet. Şoferul nu era invitat la interviu.

Cartierul general al lui Jamal Nassiv nu era deloc spectacular. Era alcătuit din mai multe clădiri moderne înconjurate de un zid lung şi alb, iar uşa era păzită de o ceată de mustăcioşi burduşiţi cu arme. În continuu intrau şi ieşeau maşini.

Interiorul era ceva mai interesant, cu un patio în care era o fântână ce părea secată. Apa era scumpă în Gaza. Coloniştii israelieni deţinând 80% din apa potabilă.

Pe când urcau scara exterioară ce ducea la biroul lui Nassiv. Faisal îi arătă lui Malko nişte răsuflătoare garnisite cu grilaje metalice, aflate la nivelul pardoselii din patio.

— Acolo jos, se afla închisoarea particulară a lui Nassiv. În Gaza, fiecare organ de securitate avea propria închisoare…

Malko îşi urmă încântătoarea sa călăuză şi fu condus într-o încăpere uriaşă acoperită de un covor minunat. Un bărbat tânăr, destul de corpolent, îmbrăcat cu un costum bine croit, îl întâmpină cu zâmbetul pe buze.

— *Welcome to Gaza, Mr. Linge!* Vă rog să luaţi loc.

Jamal Nassiv îşi aprinse imediat o ţigară cu ajutorul unui Zippo de camuflaj, pe care îl aşează pe pachetul de Lucky. Ai

fi crezut că este un play-boy nu un agent secret. Leila El Mugrabi aştepta cu picioarele strâns lipite, într-o poziţie decentă. Malko îi întinse palestinianului scrisoarea lui Jeff O'Reilly. După ce o citi, Nassiv îl întrebă cu un zâmbet pe faţă:

— Nu ştiu ce aş putea face pentru dumneavoastră, domnule Linge. În ciuda situaţiei actuale, eu păstrez o vie prietenie domnului O'Reilly şi Statelor Unite.

— Aţi citit scrisoarea. El este intrigat în legătură cu modul în care a murit adjunctul dumneavoastră, Marwan Rajub, în Tel Aviv.

Zâmbetul lui Nassiv dispăru.

— Am fost extrem de îndurerat de această tragedie, recunoscu el. Din nefericire, nu ştiu mai mult decât ştiţi dvs. Israelul este departe de noi.

Malko se aşteptase la un asemenea răspuns.

— Aţi vorbit cu domnul Rajub înainte de a pleca, spuse el. Nu i-aţi încredinţat nici un mesaj pentru Jeff O'Reilly?

Jamal Nassiv păru surprins.

— Nu. Era vorba de o vizită de rutină, nu-i aşa? Nu am abordat decât două subiecte: deblocarea materialului de ascultare promis de CIA şi blocat de israelieni şi procurarea câtorva sticle de whisky Defender. Aici este greu de găsit din cauza amicilor din Hamas.

Ele îşi aprinse o altă ţigară.

— Aşadar, moartea adjunctului dumneavoastră nu pare legată de activitatea sa?

Jamal Nassiv se încruntă.

— Bineînţeles că nu. Ar fi putut fi omorât şi aici.

— Dacă îi stânjenea pe israelieni, a fost mai uşor pentru ei să-l elimine în Tel Aviv.

— Israelienii fac ce vor în Gaza, zise cu tristeţe Nassiv. Posedă mijloace tehnice de ultimă oră şi cumpără cu bani grei pe mulţi trădători. Iar Rajub nu lucra împotriva lor, ca de altfel, noi toţi. Vrem doar pacea, o pace justă şi durabilă. Israelienii nu sunt duşmanii noştri.

Se derapa în mod periculos în limbajul de lemn. Malko se grăbi să intervină.

— Aţi putea să-mi spuneţi cu ce anume se ocupa Rajub

când a fost omorât?

Palestinianul păru surprins, dar nu se împotrivi. Dorea să rămână în termeni buni cu CIA. El îi spuse ceva Leilei, care părăsi biroul. După cinci minute, ea se întoarse şi puse un dosar pe birou. Nassiv deschise dosarul, îl cercetă şi spuse:

— Rajub se ocupa de micile reţele ale grupării Hamas. Sunt grupuleţe fără activităţi violente. Unul se ocupa de extinderea ideilor lor în grădiniţele de copii.

El închise dosarul şi întrebă:

— Pot să vă mai ajut cu ceva?

Era clar că terminase cu el.

— Nu, mulţumesc. Voi transmite aceste informaţii domnului O'Reilly.

— Împreună cu toată prietenia mea, adăugă cu căldură palestinianul. Sper să-l văd cât mai curând aici, *inch Allah.*

Leila îl conduse pe Malko în galeria unde era aşteptat de Faisal Bălani.

— Aţi aflat ce vă interesa?

— Jamal Nassiv a fost extrem de cooperativ, spuse Malko.

Palestinianul zâmbi cu înţeles.

— Este un tip inteligent şi ţine la prietenia americanilor. Ei reprezintă asigurarea sa de viaţă. Dacă a ajuns în postul acesta la patruzeci şi doi de ani, nu a fost din întâmplare. În timpul Intifadei s-a bătut cu mult curaj, iar apoi s-a lansat în politică.

Centrul oraşului era paralizat de ambuteiaje, în ciuda scumpirii benzinei. Faisal conducea cu prudenţă. Malko îl întrebă:

— Dumneavoastră, care locuiţi aici, aveţi încredere în Nassiv?

— Nu, făcu palestinianul. Dar asta nu înseamnă că el vă va trăda. Doreşte să fie în termeni buni cu americanii. Unde doriţi să mergeţi acum?

Malko nu mai ştia ce să facă. În mod normal misiunea sa în Gaza se terminase. Nu aflase nimic care ar fi adus o lumină asupra morţii lui Marwan Rajub. Era frustrant pentru el să plece astfel. Rajub se ocupase de gruparea Hamas. Poate că, cercetând în direcţia asta, va putea da de un fir călăuzitor.

— Aveţi vreun contact cu cei din Hamas? îl întrebă el pe Faisal.

— Dacă doriţi să-l întâlniţi pe Ezzedine El Kassam, este imposibil. Veniţi din Israel, deci sunteţi pătat. Ar fi posibil, numai dacă vă interesează cei din branşa politică. În realitate, toţi fac parte din aceeaşi organizaţie aflată sub controlul bătrânului şeic Yassin, dar cei implicaţi în acţiunile violente nu au nici un contact cu persoane ca dumneavoastră.

— Găsiţi pe cineva cu care să pot vorbi, îl rugă Malko.

— Bine. Să mergem atunci la biroul meu. Voi încerca să stabilesc un contact.

*

* *

Lui Malko i se aduse a treia ceaşcă de ceai. Cu greu reuşi să-şi reprime repulsia. Ceaiul era înfiorător de dulce. Faisal nu se dezlipise de telefon de când intrase în biroul său aflat în Al Rasheed Street, nu departe de hotelul *Commodore.* Un lung şir de taxiuri colective galbene aşteptau în faţă un client.

Faisal puse receptorul în furcă.

— Este ora de rugăciune, nimeni nu mai răspunde. Voi încerca mai târziu. Acum vă conduc la hotel.

În drum spre *Commodore,* Malko îl întrebă pe palestinian:

— Cine este interpreta lui Nassiv? Este o femeie foarte frumoasă.

Faisal zâmbi.

— Gurile rele zic că este amanta lui. Provine dintr-o familie foarte bună, foarte religioasă, care are legături cu Hamas.

— Eu credeam că toate femeile islamiste poartă voal.

— Leila a rupt relaţiile ei cu familia ca să lucreze. Poate că este îndrăgostită de Jamal Nassiv. Acesta are o încredere deplină în ea. Îi lasă pe mână chiar şi fişetul cu dosarele secrete.

— Credeţi că m-aş putea întâlni cu ea fără ştirea şefului ei?

Palestinianul păru şocat.

— Nici să nu vă gândiţi la asta. Pe mine să nu contaţi. Nu

am chef să cânt subţire. De ce vreţi să o vedeţi? Ca să-i faceţi curte?

— Nu. Mă interesa ceva anume în legătură cu Rajub. Sunt sigur că Jamal Nassiv nu mi-a spus tot ce ştie.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Dar ea nu vă va spune nimic.

Cei doi ajunseră la hotel. Faisal îl pofti pe Malko să servească un ceai. Malko risca să se transforme într-un adevărat ceainic! El remarcă în trecere un bărbat mustăcios, îmbrăcat cu o haină verde, prăvălit într-un fotoliu din hol. Faisal îi spuse lui Malko după ce se instalară în barul de la subsol:

— În orice caz, Nassiv se interesează de dumneavoastră. Unul dintre oamenii săi se află în hol. Se spune că el l-a lichidat pe directorul Televiziunii acum două luni. Bineînţeles, din ordinul şefului său. Sunteţi înarmat?

— De ce mă întrebaţi?

— Cei din Gaza sunt un pic paranoici în clipa de faţă. Au senzaţia că văd peste tot spioni. Ar putea să vă ia drept evreu şi ar fi neplăcut. Dacă vreţi să mai rămâneţi pe aici, trebuie să fiţi înarmat.

Malko îl privi ţintă pe palestinian. Oare ce încerca să facă acesta? Era oare bine intenţionat? Se văzu obligat să-şi asume riscul, deoarece era singurul său contact în Gaza.

— Faisal, zise Malko. Doresc să aflu la ce anume lucra Marwal Rajub înainte de a fi omorât. Jamal Nassiv mi-a spus că se ocupa de Hamas, dar nimic precis. Cine crezi că m-ar putea ajuta?

— Generalul Atep El Husseini, răspunse fără să ezite palestinianul. Nu sunt însă sigur că acesta va voi să vă vorbească. El conduce Mukhabarat-ul şi este omul cel mai bine informat din Gaza.

— Cum aş putea intra la el?

— Nu este deloc uşor, spuse Faisal. El Husseini se teme de toată lumea. Şi în special de Jamal Nassiv. Nu-i suportă. Nici pe israelieni, nici pe americani. Totuşi s-ar putea să vă primească, având în vedere că veniţi din partea lui Jeff O'Reilly.

— Puteţi să vorbiţi cu el?

— Eu nu pot, dar am un prieten, Hami El Hassan, consilierul politic al lui Abu Amar. Este vărul meu.

— Atunci încercaţi.

— În regulă. Va trebui să mă duc personal la el acasă. Prin telefon este prea riscant. Va dura câteva zile.

Malko îşi aminti de sfatul lui Faisal.

— Pentru liniştea mea, aţi putea să-mi procuraţi şi o armă?

Faisal nu-i răspunse imediat. Părea că ezită.

— Cred că da, spuse el în cele din urmă. Asta pentru că sunteţi prieten cu Jeff O'Reilly. Dar nu trebuie să afle nimeni.

Dar ştiţi că armele sunt foarte scumpe pe aici…

— Asta nu este o problemă, îl linişti Malko.

— Nu trebuie să o cumpărăm în Gaza. Ar afla imediat Securitatea preventivă şi am da de bucluc.

— Dar de unde?

— Am eu un văr în Khan Younes care face parte dintr-un grup de *tanzim.* Au arme destule şi poate să-mi procure una. Însă va trebui să mergem până acolo.

— Atunci, să mergem!

Până la o ipotetică întâlnire cu generalul El Husseini, nu avea nimic de făcut.

— Facem o zi întreagă până acolo. În plus, am putea fi opriţi pe drum de israelieni. Este ceva obişnuit la noi.

— Vom încerca totuşi, insistă Malko.

— Bine, acceptă Faisal, cu un oftat. Vom pleca mâine dimineaţă. Nu ieşiţi din hotel în seara asta. Nu sunteţi în siguranţă.

*

* *

Ford Galaxy rula pe o şosea dreaptă ce străbătea câmpul cu case izolate. Khan Younes se afla la sud de fâşia Gaza, înainte de Rafah şi frontiera egipteană. Faisal micşoră viteza în faţa unui bloc înconjurat de saci cu nisip peste care flutura drapelul palestinian.

— Traversăm acum răscrucea de drumuri Netzarim, unde şoseaua intersectează drumul către *„Netzarim settlement".*

Aici a fost ucis micuţul Mohamed[33]. Să nu ieşiţi din maşină. De aici înainte, israelienii interzic circulaţia pietonilor. Nu faceţi nici fotografii căci riscaţi să fiţi împuşcat.

Trecură pe lângă postul de control palestinian. Chiar şi pe vreme însorită, locul era mai mult decât sinistru. Copacii toţi fuseseră tăiaţi pentru ca tirul să nu se împiedice de obstacole, iar casele palestinienilor fuseseră transformate în grămezi de moloz.

Malko zări două tancuri Merkeva camuflate după nişte dâmburi de pământ, având tunurile îndreptate spre intersecţia celor două drumuri principale. Pe câmp, munceau două palestiniene. Fordul Galaxy trecu de intersecţie. Auziră nişte ordine lătrate la un megafon.

— Ce strigă? întrebă. Malko.

— Vor să trecem cât mai repede! traduse Faisal.

Era neplăcut să vezi cum nişte soldaţi superînarmaţi devin isterici la vederea unei simple maşini cu civili…

După depăşirea intersecţiei, Faisal se destinse puţin. Maşina îşi continuă drumul pe fostul drum 4 israelian, care traversa fâşia Gaza de la nord la sud, până la frontiera cu Egiptul, la punctul de trecere Rafah. Acolo se afla aeroportul ultramodern şi nou, de unde Arafat pleca uneori. Acesta era mai mult închis de israelieni, în cadrul manevrelor de intimidare a acestora.

Pe şosea se vedeau acum mai multe vehicule. Drumul îngust şerpuia în mijlocul câmpiilor. Din nou, Faisal deveni. Nervos.

— Curând vom traversa drumul ce leagă Israelul cu Gush Katif, zise el. Intersecţia este controlată de israelieni, deşi se află în zona „A”. Au prioritate „coloniştii”, bineînţeles. Uneori şoseaua este ocupată de armata lor o oră, două, zece şi chiar şi trei zile! În acest caz, Khan Younis este rupt de restul lumii. Sper să nu avem asemenea ghinion.

Ei începură să ruleze în viteza întâia. Toţi şoferii erau răbdători, neîndrăznind să claxoneze. Israelienii erau cei puternici. Malko putu să vadă cum trei maşini cu placă

[33] Un palestinian de doisprezece ani, a cărui moarte a fost filmată în direct (n.a.).

galbenă, trec prin intersecţie cu viteză maximă, făcându-se nevăzute la orizont. Curând fură lăsaţi să treacă. Ei îşi continuară drumul spre sud. Pe distanţa de un kilometru cele două benzi de rulare erau separate prin blocuri de beton, înalte de doi metri. Una era destinată palestinienilor, iar cealaltă, coloniştilor israelieni. După un timp ajunseră într-un oraş arab, cu magazine, mulţime de oameni şi multă animaţie. Faisal se strecură cu abilitate pe străduţele înguste până la ieşirea de vest a oraşului. Casele din jur, erau ciuruite de gloanţe.

Faisal opri maşina pe un promontoriu încadrat de două imobile care păreau scăpate de la Stalingrad. O parte din ziduri erau complet distruse, în locul ferestrelor se vedeau nişte găuri negre, iar pe zidurile rămase întregi se vedeau zeci de inscripţii. Şoseaua era blocată de o şicană alcătuită din saci de nisip. Faisal sări din maşină şi întinse mâna către panta din faţa lor.

— Vedeţi valea la distanţă de un kilometru? Acolo se află un post israelian ce păzeşte Gush Katif. Oamenii noştri din *tanzim* vin uneori şi trag câteva rafale, iar israelienii ripostează cu arme grele. Aşteptaţi-mă aici. Eu mă duc să-l anunţ pe vărul meu.

*

* *

Faisal dispăru pe o străduţă, lăsându-l pe Malko să admire peisajul. Se putea distinge în depărtare drapelul israelian. Faisal veni după zece minute, vesel.

— L-am văzut! Ne putem întâlni cu el peste două ore. Până atunci, putem să mâncăm, căci nu avem altceva de făcut în Khan Younes.

Cei doi ajunseră în centru. Faisal îl conduse pe Malko într-un magazin cu bijuterii după ce parcă maşina. Cele mai multe femei purtau eşarfa islamică. Faisal pătrunse într-un mic restaurant în care, lângă intrare, se pregătea la rotisor o pulpă mare de berbec. În vitrina unui frigider, se vedea un bogat sortiment de băuturi răcoritoare.

— Vă place *şaorma?*

Malko îl asigură că da. Băiatul decupa cu un cuţit ascuţit, fâşii de carne pe care le puse pe o foaie de clătită unsă cu

grăsime. Era atât de mare, încât ar fi săturat patru persoane.

Cumpărătorii consumau afară în stradă, stând în picioare. Toţi erau bărbaţi. Un radio transmitea muzică arăbească, cu volumul dat la maximum.

— Mă întreb dacă nu o fi vreun „Iisus” pe aici…

— Despre cine vorbiţi?

— Despre spionii israelieni. Sunt agenţi din Shin Beth, evrei originari din Irak, Yemen sau o altă ţară arabă. Vorbesc la perfecţiune limba noastră. Ei se pierd în mulţime şi trag cu ochiul. Îi caută pe cei din *tanzim,* pe care apoi îi lichidează.

Ei mai discutară o vreme înainte de a se sui iar în maşină, apoi plecară prin labirintul de ulicioare până ce Faisal opri în faţa unei case înconjurate de grădină.

— Am ajuns.

El bătu la uşă şi le deschise un bărbat scund, cu ochi bulbucaţi. Peretele culoarului era în întregime acoperit cu un poster ce reprezenta un combatant cu *keffiech.* Omuleţul îi invită într-o odaie în care scaunele erau aliniate de-a lungul zidurilor, după obiceiul arab. Toate scaunele erau ocupate de vreo şase bărbaţi cu chipurile ascunse după *keffiech,* toţi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov. Într-o linişte de moarte, se servi ceaiul obişnuit. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Malko… Faisal se aplecă la urechea lui.

— Sunt foarte încântaţi că sunteţi un simpatizant al lor şi că aţi făcut atâta drum până aici. Cei prezenţi fac parte din miliţia defensivă din Khan Younes. Muncesc în mod voluntar, îşi cumpără singuri armele de la beduini şi traficanţi. Acestea costă foarte scump: între două mii şi trei mii de dolari costă un Kalaşnikov. Iar cartuşele se plătesc între doi şi trei dolari bucata!

La preţul acesta, un încărcător de Kalaşnikov făcea cât un televizor nou! Faisal continuă:

— Îşi ascund feţele, ca să nu fie identificaţi de israelieni, altfel nu vor mai putea merge niciodată la lucru în Israel şi, mai ales, nu riscă să fie asasinaţi.

Bărbaţii *tanzim,* ascultau fără să înţeleagă. Vărul îi spuse ceva lui Faisal.

— A spus că va aduce o armă. E un pistol *Desert Eagle.*

— O armă israeliană?

— Da. Au luat-o de la un trădător care l-a ucis pe unul dintre oamenii lor. Acesta a fost executat şi i-a fost luată arma. Acum este vândută de familia celui ucis. Cer enorm de mult pentru ea: o mie de dolari. Aici nu poate nimeni să dea o sumă aşa de mare pentru un revolver. Are doar şapte cartuşe. La Khan Younes nu se găsesc de tipul acesta.

În uşă se auzi o bătaie şi un tânăr aduse vărului lui Faisal un pachet. Vărul îl desfăcu scoţând la iveală un pistol automat *Desert Eagle 44 Magnum.* Era o armă de o putere fantastică, pe care Malko o luă în mână sub privirile curioase ale membrilor din *tanzim.* Arma cântărea aproape două kilograme! Nu se vedea întorcându-se în Israel cu acest aruncător de obuze... Putea însă să se apere cu el în timpul sejurului său în Gaza.

— O cumpăr, zise Malko.

El număra o mie de dolari în bancnote de o sută. Vărul îi mulţumi cu căldură prin intermediul lui Faisal.

— Familia îşi va putea cumpăra hrana şi va putea pune o piatră frumos gravată pe mormântul celui ucis.

După încă o ceaşcă de ceai, Malko se întoarse la maşină împreună cu ghidul său.

— Sunteţi satisfăcut? îl întrebă acesta.

— Mi-ar fi plăcut ceva mult mai discret, remarcă Malko. Oricum, v-o las dumneavoastră când voi pleca din Gaza.

— Trebuie să plecăm. Sper că şoseaua nu va fi blocată. Nu era blocată, dar fură nevoiţi să aştepte mai mult de o oră în mijlocul unui ambuteiaj de nedescris. În faţa lor era un Mercedes au plăcuţa de înmatriculare albă.

— Maşina asta nu este de aici?

Faisal zâmbi.

— Ba da. Dar este o maşină furată în Israel şi revândută de mafie celor de aici. De aceea are placă albă.

Celularul lui Faisal Balaui sună.

— Vom lua masa mâine la Hani El Hassan, zise palestinianul. Am avut mare noroc.

*

* *

Fordul Galaxy părăsi şoseaua asfaltată şi intră pe una transversală, desfundată ca o pistă africană. După un timp, opri în faţa unei vile înconjurate de ziduri înalte. Faisal şi Malko se dădură jos. Întâmpinaţi de un grup de mustăcioşi zâmbitori. În clipa când se pregătea să intre în grădină, Malko observă doi bărbaţi ce se aflau într-o maşină ce staţiona ceva mai departe. Simţi deodată că îl ia ameţeala. Bărbatul de la volan era îmbrăcat cu o minunată haină verde.

În acel moment nu mai regretă achiziţionarea armei *Desert Eagle.*

Capitolul VIII.

— L-aţi văzut pe bărbatul cu haina verde? îl întrebă Malko pe Faisal.

Palestinianul dădu afirmativ din cap.

— Da, mi se pare ciudat, pentru că nu am văzut să ne fi urmărit cineva. Înseamnă că am fost ascultaţi de Securitatea preventivă. Jamal Nassiv este interesat de persoana dumneavoastră.

După ce trecură de un cordon de agenţi înarmaţi până-n dinţi, cei doi urcară la primul etaj al vilei şi intrară într-un salon în care scaunele erau aliniate tot de-a lungul pereţilor. Curând, îşi făcu apariţia un bărbat îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni din pânză. Avea părul cărunt iar chipul său era al unui om inteligent, în jur de şaizeci de ani. El îl îmbrăţişa de trei ori pe Faisal care făcu prezentările.

— Domnul Hani El Hassan este unul dintre fondatorii OEP şi consilierul politic al lui Arafat. Este unul dintre bărbaţii cei mai bine informaţi din Gaza.

— Sunt bucuros să vă primesc, îi spuse el lui Malko într-o engleză impecabilă. Aici, în Gaza, suntem ca într-o carantină. Uităm ce se întâmplă în exterior... Faisal mi-a spus că doriţi să vă fac un serviciu. Întotdeauna îi servesc cu bucurie pe prietenii noştri americani. Eu sunt unul din cei şapte supravieţuitori, fondatori ai OEP. Puteţi să aveţi încredere deplină în mine chiar dacă între mine şi Abu Amar mai există şi divergenţe de păreri, nu l-aş trăda niciodată. Îl consider părintele naţiunii noastre. Veniţi, să ne aşezăm la masă...

Ei trecură în încăperea vecină, unde îi aştepta o masă plină cu mâncăruri alese: peşti de toate mărimile şi eternele salate. Hani El Hassan avu grijă să pună în farfuria lui Malko atât cât ar fi săturat o întreagă familie de opt persoane, apoi îl întrebă zâmbind:

— Aveţi veşti proaste, nu-i aşa? În ultima vreme numai de aşa ceva avem parte.

*

* *

Jamal Nassiv era în Mercedesul condus de şoferul său pe un drum plin de gropi. În ciuda suspensiei excelente, era scuturat ca un prun.

— Mergi mai încet, Mohammad! îi spuse el enervat.

Blestema în sinea lui traficul greoi din Gaza. În timpurile normale, o putea întâlni pe amanta sa într-un hotel din Tel Aviv, într-o discreţie absolută. Acum însă, pentru câteva minute de fericire, era obligat să folosească apartamentul unui prieten, să aibă încredere în şoferul său, care era unul din verii săi şi să-şi rişte viaţa de fiecare dată când nu era însoţit de escorta lui obişnuită. De obicei, avea grijă să utilizeze *două* maşini perfect identice, din care una era doar cu şoferul. Asta îi dădea 50% şansa de supravieţuire în cazul unui atentat. Bineînţeles că dacă un Mercedes era imediat luat la ochi, două se vedeau de la o poştă…

Era conştient de faptul că are mulţi duşmani în Gaza. Existau şi mulţi geloşi, mai ales dintre „tunisieni”, şefii istorici ai OEP-ului, care se întorseseră în Gaza abia în 1995. Relaţia sa cu Leila El Mugrabi, o femeie tânără, senzuală şi drăgăstoasă, îi făcea pe mulţi să scrâşnească din dinţi.

Nassiv deschise dosarul pe care îl luase cu el. Era cel cu activităţile lui Rajub înainte de a fi fost asasinat. Imediat după tragica moarte a acestuia, cercetase dosarul fără să găsească în el ceva ieşit din comun. L-ar fi înmânat imediat unuia dintre adjuncţii săi dacă nu s-ar fi produs un eveniment neaşteptat. Un mesaj telefonic îl anunţa că trebuie să se ducă la un motel din partea de nord a fâşiei Gaza, ca să se întâlnească cu cineva.

Acel motel era proprietatea unui frate al lui Nassiv şi era locul de întâlnire al acestuia cu oamenii din Shin Beth. În ciuda răcelii intervenite între cele două etnii, contactele dintre ele nu încetaseră niciodată definitiv. Când primi acel mesaj, şeful Securităţii preventive fu convins că israelienii îi vor da informaţii în legătură cu moartea colaboratorului său. La acel motel îl aştepta o veche cunoştinţă: Şlomo Zamir, unul din liderii organizaţiei Shin Beth cu care colaborase în lupta împotriva grupării Hamas. Israelianul fusese concis, îl ruga insistent ca pe un serviciu *personal* să întrerupă pentru

moment afacerea de care se ocupa Marwan Rajub înainte de a fi asasinat. În faţa nedumeririi manifestate de Jamal Nassiv, israelianul îi spuse că era pe urmele unei reţele de posesori de bombe ale grupării Hamas şi că Securitatea preventivă putea prejudicia ancheta sa. Şlomo Zamir nu dădu nici un semn de părere de rău în legătură cu moartea palestinianului. De altfel, întrevederea nu dură mai mult de cinci minute. Bineînţeles. Jamal Nassiv trebui să dea ascultare cererii israelianului... El se întoarse la birou buimăcit, întrebându-se dacă nu cumva moartea lui Rajub nu fusese decât un fapt divers.

El consultă din nou dosarul, fără să înţeleagă, apoi îl puse în fişetul asistentei sale. Apoi nu se mai gândi la el.

Şi iată că acum CIA, la rândul ei, se interesa de acesta. Bineînţeles că nu îi suflase nici un cuvinţel trimisului lui O'Reilly despre demersul lui Şlomo Zamir. Din nou luă la cercetare dosarul lui Marwan Rajub, dar nici acum nu găsi nimic special. Cuprindea date despre activităţi modeste ale militanţilor Hamas ce erau departe de a ameninţa Israelul. De la vizita agentului CIA, Jamal Nassiv îşi bătea capul fără să priceapă nimic. Era chiar neliniştit. Puse oameni să-l urmărească pe Malko, dar filajul nu dăduse nici un rezultat interesant. Găsise fişa lui Faisal Balaui, fără să găsească nimic altceva decât ştia deja. Era lămurit că ar lucra un pic pentru CIA, dar nu existau probe.

Mercedesul intră pe aleea ce ducea la o vilă. Inima lui Jamal începu să bată ceva mai repede. În faţa intrării se vedea un Audi roşu. Era maşina Leilei. Casa aceasta aparţinea unui prieten credincios care nu se afla în Gaza. Casa avea personal de serviciu format din egipteni ce intraseră clandestin în ţară, aşa că se temeau să vorbească, în orice moment puteau fi expulzaţi de Nassiv. Acesta coborî din maşină şi îi spuse şoferului:

— Peste o oră să vii să mă iei.

Era mai bine ca maşina sa să nu fie văzută alături de Audi cel roşu. El deschise uşa cu o cheie, intră în casă şi coborî cele câteva trepte ce duceau la un mezanin englezesc. Intră într-o încăpere în stil Hollywood, cu pereţii acoperiţi cu tapet din mătase, în mijlocul căreia trona un

imens pat înconjurat de oglinzi, cu noptiere asortate. Prietenul lui Nassiv îşi cumpărase toată mobila de la Paris. Leila, lungită pe cuvertura de satin albastru, se ridică venind în întâmpinarea lui. Era îmbrăcată cu un pulover roşu şi cu o fustă asortată care îi plăcea nespus lui Jamal.

— *Habibi!*[34] Ce bine că ai putut veni!

Jamal Nassiv îi prinse sânii în palme, o strivi de perete şi uită pentru o clipă de toate grijile.

*

* *

Din mulţimea de peşti nu mai rămăseseră decât oasele, dar Han El Hassan continua să-l îndoape cu mâncare pe Malko, de parcă acesta nu ar fi mâncat de o săptămână. Şi încă nu discutaseră nimic! În sfârşit, o secretară veni cu ceaiul. Malko se întreba cum să abordeze subiectul care îl ardea pe el, dar Hassan i-o luă înainte.

— Domnule Linge, Faisal Balaui mi-a spus că doriţi să-l vedeţi pe generalul Atep El Husseini. Puteţi să-mi spuneţi de ce? Este vorba de o cerere oficială din partea CIA-ei? Aveţi vreun mesaj pentru el?

De la începutul festinului, Malko se tot gândise la modul în care ar fi trebuit să-i prezinte lucrurile. Era clar că generalul era foarte reticent. Singurul mod de a-l interesa era să „dramatizeze” puţin situaţia. Era obligat să-i facă destăinuiri complete.

— Domnule El Hassan, credeţi că israelienii doresc să-l asasineze pe Yasser Arafat?

Palestinianul luă o scobitoare şi răspunse zâmbind:

— În trecut, s-au gândit adeseori la acest lucru, mai ales la Beirut şi chiar în Tunisia, dar de atunci nu cred că au mai încercat.

— Nici măcar după întoarcerea lui Ariei Şaron?

Hani El Hassan scutură din cap.

— Nu. Ar ridica poporul palestinian în picioare şi ar avea loc o dezordine pe care nimeni cu o poate evalua. Cred că aveţi o motivaţie puternică pentru a-mi pune o asemenea întrebare…

— Desigur, făcu Malko.

---

[34] Iubitule! (n.a.).

Era decis să aibă încredere în acest vechi tovarăş de luptă a lui Arafat, insensibil la isterie, imun la trafic datorită bogăţiei sale şi obişnuit să călătorească şi să întâlnească oameni importanţi. Generalul era respectat de americani şi de europeni. Era timpul să-şi înceapă cu adevărat ancheta. Fără să respire, Malko îi relată totul despre cele două incidente care îl alertaseră pe şeful centralei CIA şi opinia bancherului din Ramallah... Hani El Hassan îl ascultă cu atenţie apoi zise:

— Este tulburător tot ce-mi spuneţi, dar lipseşte un lucru esenţial: israelienii nu pot să-şi asume lichidarea lui Yasser Arafat, chiar dacă Ariei Şaron crapă de cheful de a-i face de petrecanie. Ar fi impardonabil din punct de vedere politic. Chiar şi în ochii americanilor. Deci există ceva în plus ce dumneavoastră încă ignoraţi, ori este vorba doar de o ipoteză.

— Ce părere aveţi despre Abu Qaser?

Generalul zâmbi din nou.

— O părere bună, foarte bună! A condus în mod extrem de satisfăcător negocierile cu israelienii. Este unul dintre cei mai vechi tovarăşi ai noştri şi joacă un rol eminent în istorie.

— Se află aici?

— Nu, nu în acest moment. Îşi face o casă foarte frumoasă, dar locuieşte în Ramallah. Cred că este obosit. Nu a participat la ultimele noastre întruniri. Când Abu Amar a fost reales în fruntea Consiliului palestinian, nu a venit. Or, eu cred că israelienii nu ar fi putut să-i refuze trecerea, din punct de vedere politic. Eu nu posed nici un element în legătură cu contactele lui cu ei. Contacte au existat întotdeauna. Ar fi interesant să vedem care este părerea lui. Eu personal nu cred că ar fi în stare să-l trădeze pe vechiul său tovarăş.

— Poate că lucrurile sunt ceva mai complicate, mărturisi Malko.

Se părea că informaţiile sale reuşiseră să-l tulbure pe general. Malko profită.

— Din cauza asta doresc foarte mult să-l întâlnesc pe generalul Husseini. Poate că el ar putea să mă lămurească în legătură cu toate aceste fapte tulburătoare.

Hani El Hassan puse scobitoarea pe masă, se gândi un timp, apoi zise:

— Este posibil. Husseini este un om inteligent în care am o mare încredere. Nu-i are deloc la inimă pe israelieni care i-au asasinat pe cei doi „patroni” Abu Iyad şi Abu Djihad. El a fost cel care a tratat afacerea Adnan Yassine[35]. Voi rezolva eu ca să vă primească. Aşteptaţi şi în curând veţi fin contactat.

El se uită la ceas şi se scula în picioare punând capăt întrevederii.

— Aveţi de gând să-i spuneţi lui Arafat despre această eventuală ameninţare?

— Nu-mi place să vorbesc fără să spun nimic, răspunse El Hassan. Abu Amar este foarte superstiţios şi crede în fatalitate. În plus, eu cred că asasinarea lui Arafat ar fi un lucru greu de înfăptuit. Cartierul său general nu mai poate fi bombardat cu atâta uşurinţă, ca la Beirut. Este extrem de bine apărat. Din păcate, nu mi-aţi oferit nici o indicaţie precisă. Dacă mai aflaţi ceva, voi fi bucuros că vă revăd.

El îi întinse lui Malko cartea sa de vizită, iar acesta îi dădu dreptate. Atâta vreme cât nu cunoştea adevărata cauză a morţii lui Marwan Rajub. Nu avea nimic concret. Indicaţia cea mai interesantă era atitudinea lui Odir Ashdot. Dar acesta fusese scos din circuit... Malko îl regăsi pe Faisal, care discuta cu gărzile de corp. Bărbatul cu haină verde se făcuse nevăzut. Malko îşi zise că a făcut un pas înainte. Dar dacă nici generalul Husseini nu-i spunea nimic, nu-i mai rămânea decât să plece din Gaza.

*

* *

Leila, plină de iubire, se aplecă să-şi sărute iubitul. Apoi îi aplică o felaţie, aceasta fiind cea mai mare plăcere a lui Nassiv, puţin practicată în lumea musulmană. Trecuse

[35] Adnan Yassine era un colaborator apropiat al lui Arafat. În 1993, a fost ademenit de un agent din Mossad care s-a recomandat ca fiind un egiptean bogat, dispus să plătească pentru tratamentul medical al soţiei lui Yassine. Acesta s-a revanşat, acceptând să instaleze microfoane În biroul principal al negociatorului palestinian Abu Mazem.

aproape o oră de când făceau dragoste, dar Jamal, în ciuda aparenţelor focoase, nu se trezise din punct de vedere sexual, lucru care i se întâmpla foarte rar. Calculul Leilei se dovedi exact. Această felaţie neaşteptată avu asupra palestinianului efectul unui şoc electric.

Cinci minute mai târziu, era călare pe ea, ca un armăsar, ţintuind-o şi lucrând-o cu mişcări ample şi sacadate. El explodă înainte ca ea să atingă orgasmul, apoi se lungi lângă ea, savurând acele clipe minunate de destindere. Leila se uită la el şi îl întrebă cu un surâs făcând un gest spre dosarul Rajub.

— Din cauza lui eşti tracasat?

— Da! mărturisi Jamal Nassiv.

El îi destăinui grijile care îl apăsau. Avea impresia că acest dosar era o bombă cu explozie întârziată care putea să explodeze în orice clipă în faţă. Nu avea nici cea mai mică idee cum să o dezamorseze. Toată această poveste trebuia să fie importantă o dată ce agentul CIA a începu să scotocească toată Gaza.

Leila El Mugrabi îl sfătui pe un ton lejer:

— Nu te mai gândi la nimic acum. Fii cu ochii pe acel bărbat care face ancheta pentru tine. Vei acţiona doar la momentul potrivit.

Ea era cea mai bună sfătuitoare a sa. O sărută drăgăstos pe gât.

— Ai dreptate, draga mea. A venit timpul să plec.

Se sculă şi începu să se îmbrace. Cât ai clipi din ochi, era gata de plecare.

— La revedere!

— La revedere, *habibi,* îi răspunse ea cu tandreţe.

Urmau să se revadă la birou, ca în toate zilele. Era o situaţie destul de excitantă.

*

* *

Servind micul dejun în sala de mese pustie a hotelului *Commodore,* Malko contempla priveliştea de afară prin ferestrele zăbrelite.

Portul acela în care orice activitate încetase, acele ambarcaţiuni imobile, de parcă ar fi fost prinse între gheţari,

totul degaja o senzaţie de tristeţe înspăimântătoare. Gaza era cu adevărat „anus mundi”. Un furnicar ai cărui membri se agitau fără puterea de a ieşi de acolo, într-o mişcare browniană. Viaţa era redusă la expresia cea mai simplă. Nici spectacole, nici cinema, nici discoteci. Nimeni nu se mai plimba pe plaja poluată şi oamenii supravieţuiau de la o zi la alta. Chiar şi copiii erau trişti. Singura lor activitate era în încăierările cu israelienii în care mulţi mureau într-o luptă pierdută înainte de a începe. Viaţa trecea între urletele sirenelor ambulanţelor ce duceau răniţii la spital.

Chiar şi acest hotel modern era sinistru. Parcă era un castel bântuit de fantome. Chelnerul aduse un ou fiert în coajă, pâine prăjită, cafea şi inevitabilul ceai. Mai era şi un *croissant* dur ca piatra. Era cea mai bună masă a zilei. Malko încerca să facă un rezumat, ordonând evenimentele în mod cronologic, începând cu moartea lui Marwan Rajub. Nu exista nimic cert. Cel mai neliniştitor lucru era comportamentul lui Odir Ashdot, dar nici în cazul acestuia nu avea nici o probă sigură. Mai rămânea incidentul de la Ramallah.

Nici în acest caz nu putea fi sigur de nimic. Malko avusese certitudinea că a fost vizat, dar experienţa arăta că trăgătorii israelienii erau imprevizibili. Putea să fie vorba doar de un simplu accident. Sau poate că Joseph fusese cel vizat, dintr-un motiv necunoscut. Întâlnirea cu Jamal Nassiv nu elucidase nici un punct. Acesta însuşi era îngrijorat şi îşi punea întrebări. Recunoştea că adjunctul său lucrase în problema Hamas. Dar acesta era un subiect prea delicat ca să-i spună lui Malko prea multe. Securitatea preventivă fusese prea mult învinuită că lucrează pentru israelieni şi americani… Orientul era patria aluziilor şi a falselor noutăţi, era un teatru al umbrelor. Nimic nu era cert. Malko îşi zise că dacă şi întâlnirea cu generalul El Husseini va fi la fel de nulă, va trebui să părăsească Gaza. Atmosfera de aici începuse să-l apese. Lângă el îşi făcu apariţia Faisal.

— Terminaţi-vă repede micul dejun. Generalul El Husseini vă aşteaptă în biroul său.

Capitolul IX.

Hani El Hassan nu îşi pierduse vremea de pomană. Malko îşi abandonă oul fiert în coajă fără nici o urmă de regret ca să îl urmeze pe Faisal Balaui. Acesta era în culmea emoţiei.

— Chiar adjunctul lui m-a sunat pe celular! spuse el. Generalul este cel mai puternic bărbat din Gaza după Abu Amar. Şi este şi cinstit. Aici, asta este o virtute rară.

Ei traversează lagărul Al Shati într-un nor gros de praf, apoi ajunseră la şoseaua de pe coastă, unde maşina putea să depăşească viteza de treizeci de kilometri pe oră.

Faisal zâmbi în mustaţă.

— Ce furios ar fi Jamal Nassiv dacă ar şti că vă întâlniţi cu El Husseini. În mod normal, el este cel ce are exclusivitatea în contactele operaţionale cu americanii. El Husseini nu se întâlneşte decât cu şefii cei mari, ca de pildă George Tenet. Şi nu are încredere în nimeni.

Generalul fusese şcolit la Stasi.

— Vorbiţi germana? continuă palestinianul.

— Bineînţeles, doar sunt austriac, zise Malko.

— Atunci, vorbiţi-i în germană. Este înnebunit după ea. „Piramida” care adăpostea cartierul general al lui El Husseini apăru la orizont. Era majestuoasă ca o relicvă a Egiptului de sus. Chiar în faţa ei, o Roată a lumii strica puţin peisajul. La intrarea în „piramidă” stăteau de pază soldaţi. Ei lăsară cale liberă maşinii Ford Galaxy. Clădirea era nou-nouţă, cu un atrium elegant ce evoca mai degrabă incinta unui palat decât sediul unui serviciu de informaţii. Spre deosebire de Securitatea preventivă, aici se vedeau numai bărbaţi. Un uriaş îi conduse până la etajul patru, unde îi luă în primire un alt mustăcios. Faisal fu instalat într-un salonaş, iar Malko fu poftit într-un birou. Acolo îl aştepta generalul.

— *Welcome to Gaza,* spuse el în engleză. Vă rog să luaţi loc.

Înalt, cu părul sur tuns scurt, chipul aspru, îmbrăcat cu un costum sobru fără cravată, bărbatul din faţa lui degaja o impresie de forţă şi de calm. Biroul său era imens, cu pereţi

lambrisaţi, împodobiţi cu două drapele mari: unul palestinian şi altul, fanionul organizaţiei Mukhabarat. Imensele ferestre panoramice ofereau o vedere minunată a Mării Mediterane. Puteai crede că te afli la Ambasada Americană din Tel Aviv. Şi aici, ferestrele erau blindate. Doi dintre adjuncţii lui El Husseini, masivi, cu umeri ca de docheri, se instalară la o masă joasă, iar personalul de serviciu aduse ceaiul dulce.

După câteva observaţii privind Gaza, generalul îi spuse lui Malko:

— Prietenul meu. Hani El Hassan, mi-a spus că lucraţi cu Jeff O'Reilly.

— Este adevărat.

— L-am întâlnit în ianuarie la Cairo, împreună cu domnul George Tenet, dar nu l-am mai văzut de atunci. Dumneavoastră nu sunteţi american, nu-i aşa?

— Sunt austriac.

— Ah! Înseamnă că vorbiţi germana, continuă generalul bucuros.

— Desigur, răspunse Malko în limba germană. Nu aş dori însă ca adjuncţii dumneavoastră să se simtă excluşi din această conversaţie.

— Fiţi, fără grijă în privinţa asta. Mahmud vorbeşte la perfecţie germana.

Uriaşul mustăcios cu alură atletică îi zâmbi cu tot chipul. După ce bău puţin ceai, generalul continuă:

— Cu ce pot să vă ajut?

— Mai întâi, vă voi spune de ce am venit aici, în Gaza, spuse Malko.

Din nou, el luă toată povestea de la capăt. Generalul era la fel de impasibil ca un jucător de poker, dar Malko simţi că este foarte, atent. După ce termină de vorbit, palestinianul îl întrebă:

— Domnul O'Reilly nu le-a spus nimic israelienilor despre deplasarea dumneavoastră aici?

— Nu.

El Husseini dădu aprobator din cap.

— Asta dovedeşte că poziţia americanilor a evoluat puţin, remarcă el.

— Oamenii s-au schimbat, sublinie Malko. Domnul Jeff O'Reilly este un tip obiectiv, dornic să colaboreze cu serviciile dumneavoastră. Aş vrea acum să vă cunosc opinia. Credeţi că temerile lui Jeff O'Reilly sunt fondate?

Pentru prima oară, generalul El Husseini zâmbi uşor.

— Din păcate, nu aveţi nici o probă. Este vorba doar de o deducţie plină de imaginaţie, dar plauzibilă, având în vedere mentalitatea israelienilor. Tot ce vă pot spune este că nu am constatat nici o intensificare a activităţii agenţilor lor în fâşia Gaza... Desigur, nu am elemente în privinţa operaţiunilor lor militare. Oricând, ei pot trimite elicopterele lor de luptă să ne extermine pe toţi. Din punct de vedere politic însă, este greu de crezut acest lucru.

— Sunteţi aşadar solidar cu Jamal Nassiv, remarcă Malko.

Generalul păru uşor enervat.

— Domnul Nassiv nu este persoana cea mai bine plasată, ca să ştie ce se întâmplă în Gaza, remarcă el pe un ton dur. Mă voi gândi la tot ce mi-aţi spus şi vă voi recontacta dacă va fi cazul.

Malko simţi că este concediat aşa că se grăbi să-i pună ultima întrebare.

— Vă amintiţi de afacerea Adnan Yassine, domnule general?

Generalul tresări, privindu-l fix.

— Desigur. De ce mă întrebaţi asta?

— Ştiu că vă aflaţi în Tunis pe vremea aceea, zise Malko.

— Da, eram acolo, reorganizam serviciile noastre. În urma asasinării şefului meu, Abu Djihad, de către israelieni. De altfel şi acum mă întreb dacă nu cumva acest asasinat nu a avut ca scop facilitarea operaţiunii lui Yassine.

— L-aţi interogat personal pe Adnan Yassine?

— Bineînţeles. De ce mă întrebaţi?

— Nu aţi încercat să aflaţi dacă nu cumva israelienii au încercat să „tamponeze" prin aceeaşi filieră şi pe alţi conducători palestinieni?

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare. Mahmud, părea foarte crispat. Generalul îşi reveni şi zise cu un ton lejer.

— Bineînţeles că au mai fost şi alţii. Şi mai sunt în

continuare „tamponaţi”. Este sarcina mea să descopăr „cârtitele”. Adnan Yassine s-a bucurat de toată încrederea noastră. Din cauza asta ne-a fost greu să-l demascam.

— Şi poate că nu aţi fi reuşit fără ajutorul unui anumit serviciu străin, zise Malko pe un ton uşor maliţios.

El Husseini zâmbi crispat înţelegând că Malko era foarte bine informat.

— Şi acest lucru este în parte adevărat, zise el.

— Ce s-a întâmplat cu Adnan Yassine?

— A murit.

Malko nu mai insistă. Americanii din CIA *ştiau* că Yassine nu era mort şi că, de şapte ani, stătea la răcoare.

— Este posibil ca israelienii să nu se mulţumească numai cu ascultările, remarcă el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cine vă spune că nu au recrutat agenţi de la un înalt nivel practic ca să-i folosească la momentul potrivit…

Generalul se uită lung la el, apoi zise cu un glas egal:

— Nimic nu este imposibil, dar am luat toate precauţiile necesare. Atât timp cât Abu Amar trăieşte, nimeni nu poate face nici un rău cauzei noastre.

Malko îşi reţinu cu greu un zâmbet.

Se înţelegeau perfect. Fără să pronunţe nici un nume, evocaseră cazul lui Abu Qaser. Negociatorul acordurilor de la Oslo era foarte strâns legat de „trădătorul” Adnan Yassine şi al lui era biroul în care a fost instalat sistemul de ascultare ce permisese israelienilor să asculte şi să cunoască poziţiile adversarilor lor.

Abu Qasar fusese şi el „contaminat”? Generalul făcuse o aluzie foarte clară. După ce îşi termină de băut ceaiul, acesta se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc pentru vizită, făcu el. Fiţi sigur că voi încerca să exploatez informaţiile trimise de domnul O’Reilly.

— Eu continuu să cred că am putea găsi o explicaţie la tot ce se întâmplă dacă am afla la ce anume lucra Marwan Rajub înainte de moartea sa, insistă Malko. Colonelul Nassiv nu ar putea să vă furnizeze aceste informaţii?

— Nu. El refuză, spuse Atep El Husseini. Sau mi le-ar da trunchiate. Este foarte gelos pe mine şi pe serviciul meu.

Războiul dintre poliţii era cunoscut…

— Este vorba de un potenţial pericol pentru viaţa lui Arafat, spuse Malko. Este de datoria dumneavoastră să-l protejaţi. Asta, numai în cazul în care credeţi ce v-am spus.

— Cred doar că este o ipoteză plauzibilă, îl corectă generalul. Dar nu ştiu dacă este adevărată.

— Cine i-ar putea cere lui Jamal Nassiv acele documente?

— O singură persoană. Abu Amar.

— Puteţi să-i cereţi acest lucru?

— Ar fi foarte dificil. Să-i dau o mulţime de explicaţii, iar el nu ascultă niciodată prea mult timp…

— Aş putea să-l văd ca să-i prezint eu însumi situaţia? Cu condiţia ca să nu spună nimic israelienilor, ca să nu compromitem poziţia lui Jeff O'Reilly.

— Eu pot încerca, dar nu vă garantez nimic. Abu Amar nu are încredere în nimeni. Poate să creadă că este vorba de o manipulare. Cu prima ocazie, îi voi prezenta cererea dumneavoastră…

— Când?

— Cât de curând, vă promit.

El strânse îndelung mâna lui Malko, iar acesta părăsi biroul, escortat de cei doi adjuncţi.

— Ei, sunteţi mulţumit acum? îl întrebă palestinianul mai târziu, în drum spre Gaza City.

Malko nu îndrăzni să-i spună că ar fi preferat ca generalul să fi fost mai receptiv la relatările lui. Prudenţa acestuia îl decepţionase. Avea impresia că se loveşte de un zid de cauciuc atunci când se aştepta să fie primit cu braţele deschise. Şi, cu toate acestea, autoritatea palestiniană era ameninţată de o posibilă destabilizare.

Cu cât revizuia faptele, cu atât i se părea că totul se potriveşte. Îi era imposibil să-l contacteze direct pe Arafat. Şeful OEP îşi filtra vizitatorii cu o grijă de maniac, mai cu seamă pe cei ce aparţineau unei agenţii de informaţii. El lăsa acest tip de contacte în seama lui El Husseini sau Jamal Nassiv, rezervându-se relaţiilor politice.

— Aveţi noutăţi de la gruparea Hamas? îl întrebă el pe Faisal.

— Nu încă, zise palestinianul. În situaţia actuală, au

devenit foarte prudenţi şi reduc la maximum contactele cu exteriorul. Ştiu că israelienii ar face orice ca să-i distrugă.

— Dumneavoastră cunoaşteţi vila lui Abu Qasar?

— Sigur că da. Doriţi să o vedeţi?

— Mi-ar face mare plăcere.

Ei intrară în Gaza City, în spatele unui camion încărcat cu portocale, al cărui şofer îndemna cetăţenii să-i cumpere marfa, cu ajutorul unui megafon. După ce străbătură bulevardul Omar El Mokhtar – Champs-Elysees local – intrară pe o stradă destul de elegantă. Pe partea dreaptă, se înălţa o vilă superbă, cu coloane, cu obloane la ferestre. Înconjurată de grădină. Doi soldaţi stăteau de pază la intrare. Imobilul părea nelocuit.

— Nu vine niciodată aici?

— Doar foarte rar. Nu a mai fost văzut aici de câteva luni. El locuieşte la Ramallah.

— Vila asta a costat cred. Foarte mult... Faisal făcu un gest elocvent.

— Şi încă nu aţi văzut cum este în interior! E un adevărat palat. Totul a fost adus de la Paris şi este proiectat de marele arhitect Claude Dalle. Abu Qaser a câştigat mulţi bani...

— Cum?

Palestinianul ridică din umeri.

— Din afaceri, ca toată lumea. Autorităţile sunt foarte corupte. Dacă Abu Amar este de acord, poţi face avere foarte repede. Lui nu-i pasă. Trăieşte ca un ascet, mănâncă puţin, nu bea şi nu iese din casă. Din când în când urmăreşte desene animate americane. Este singura lui distracţie. Lucrează prea mult ca să aibă timp să cheltuiască banii.

Cei doi erau pe drumul de întoarcere de pe ţărmul mării. Curând, în depărtare, văzură o barieră. Înainte de a fi opriţi, făcură cale întoarsă şi ocoliră pe o rută accesibilă circulaţiei. Cartierul general al lui Yasser Arafat forma un patrulater delimitat la vest de mare. La est de strada Al Qods, la nord de strada Dimasu, iar la sud, unde se aflau ei. De Al Gamal Adbel Nasser Street. Erau şase hectare straşnic păzite de nenumărate *check-points* şi de câteva blindate cu tunuri

camuflate. Tot acolo, se afla şi sediul televiziunii palestiniene.

Din nou, Malko era redus la inactivitate, obligat să aştepte o ipotetică întrevedere cu Yasser Arafat.

— Să ne întoarcem la *Commodore,* zise el.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se planteze în faţa televizorului urmărind canalul CNN şi să aştepte noutăţi din partea generalului Husseini.

*

* *

Ezra Patir bătu la uşa biroului lui Şlomo Zamir. Nu se auzi nici un răspuns. El întredeschise uşa şi spuse încet:

— Şlomo, eşti aici?

Era foarte ciudat ca Şlomo să fie absent lăsând biroul deschis.

Se înnoptase deja şi o lampă cu lumină slabă lumina încăperea.

— Ai ceva veşti pentru mine, Ezra? întrebă Şlomo Zamir cu o voce lentă.

În penumbră, abia dacă se zărea cineva în fotoliu.

— Da, răspunse şeful secţiei „ascultări”. Am noutăţi privitoare la Alpha 3. Iată materialul.

El puse pe birou un dosar subţire şi se retrase. De câteva zile, Şlomo Zamir îi ceruse situaţia ascultărilor anumitor „surse”. Era ora opt seara, iar materialul adus de el reprezenta producţia acelei zile. Numai el şi Zamir ştiau ce reprezintă Alpha 3.

Şlomo Zamir se cufundă imediat în cercetarea rezumatelor tuturor ascultărilor. Erau patru pagini şi găsi imediat un pasaj care îl făcu să se înfioare. Se ivise o nouă problemă, gravă şi urgentă! El înhaţă câinele roşu şi începu să se gândească la o posibilitate de rezolvare a situaţiei.

Douăzeci de minute mai târziu, găsi soluţia. El ridică receptorul telefonului.

— Vreau legătura cu sectorul IV.

Era vorba de serviciul Shin Beth ce se ocupa cu tratarea surselor de informare palestiniene din zona „A”. Când şeful serviciului sosi la telefon, el îi explică despre ce era vorba. Problema fu rezolvată în doar câteva minute, iar Şlomo

Zamir puse pe masă bietul câine cu labele răsucite. Avea de gând să lase un bilet de mulţumire lui Dumnezeu la Zidul Plângerii dacă totul avea să se deruleze conform planului său.

Şimon Gazer mergea de aproape o oră, într-un întuneric aproape total. Cerul se acoperise de nori. La Gaza încă nu se declarase stare de urgenţă, dar palestinienii nu îndrăzneau să mai iasă noaptea din casă, în afară de unii *„tanzim”* care se pregăteau să atace câte o colonie de evrei. Aceştia îşi asumau riscul. În acest *no man’s land,* în care fusese ras orice pom şi orice casă, orice om se putea vedea de la mare depărtare. Gazer se opri să se odihnească.

Nu se auzea nici un zgomot. În spatele lui, colonia de la Kfar Darom era cu toate luminile aprinse. Ca să-şi dea curaj, el îşi spuse că armata îl urmărea cu lunetele. Era însă singur şi înfricoşat pe un teritoriu ostil.

El se îndreptă către sătucul Al Muntar, aflat la o distanţă de un kilometru, aproape de marea arteră ce traversa fâşia Gaza de la nord la sud, acolo unde cândva trecea vechea cale ferată Cairo-Beirut, acum dezafectată.

Odată ajuns acolo scăpa de grijă. În zori se va putea pierde cu uşurinţă în mulţimea palestinienilor. Dacă ar fi fost reperat de palestinieni în zona „A”, ar fi fost ca şi mort.

Din fericire, Şimon Gazer era un evreu irakian ce nu se deosebea de palestinieni. Împreună cu părinţii săi, emigrase în Israel la vârsta de doisprezece ani. Vorbea araba şi se comporta la fel ca ei. Le cunoştea ticurile, felul de a vorbi, iar accentul irakian era perfect explicabil, deoarece o mulţime de palestinieni trăiseră în Irak. El fusese recrutat de Shin Beth când terminase Universitatea din Tel Aviv. Fiind celibatar, fusese utilizat în misiunile cele mai periculoase, ca de pildă infiltrarea în teritoriul palestinian.

Munca sa era foarte variată. Uneori trebuia să-i depisteze pe cei ce împrăştiau manifeste. Fusese nevoit să arunce cu sute de pietre în camarazii săi de la posturile de control pentru ca să-şi construiască o „legendă”. Uneori se infiltra într-un grup terorist ca apoi să organizeze o operaţiune

specială împotriva lui. Şimon Gazer fusese cel care montase un microfon în telefonul „inginerului” Yehia Ayache, şeful artificierilor din Hamas, după ce reuşise să se apropie de acesta… Avea acte de identitate palestiniene şi nimic nu atesta originea sa israeliană. Dar dacă s-ar fi aflat adevărul, nimeni şi nimic nu l-ar fi salvat de la linşaj.

Se vedeau deja primele case din Al Muntar. Pe drum nu se vedea nici picior de om. Trecu de câteva case, apoi se ascunse într-un hambar dărăpănat. Acolo avea să aştepte zorile ca să poată lua un taxi colectiv cu care să se deplaseze la Gaza City.

Din fericire, erau destui palestinieni care continuau să muncească în coloniile israeliene din Gaza, în pofida riscurilor, ca să poată câştiga câţiva bani. În caz de bucluc, putea spune că este unul din ei.

*

* *

În jurul „bunkerului” lui Yasser Arafat domnea o atmosferă febrilă. Faisal îl dusese pe Malko să-l cunoască pe şeful de protocol. Două elicoptere Apache, israeliene, survolaseră în zori cartierul general provocând o alertă generală. Cu două zile în urmă, mai multe rachete transformaseră una din cazărmile Force 17 într-un morman de moloz. Fuseseră trei morţi şi patrusprezece răniţi. Aceste elicoptere amintiseră palestinienilor că forţa Tsahal putea să lovească unde voia. Membrii serviciului de securitate erau nervoşi. Ei îi cercetau pe ziarişti, căutând chipuri necunoscute. Yasser Arafat se afla în biroul său, iar un grup de Range Rover albe străbăteau în viteză campusul, ca pentru a scăpa de un eventual atac. Malko îl aştepta pe Faisal care încerca să obţină o întrevedere. Deodată auzi un strigăt de femeie.

El întoarse capul şi o zări pe Kyley Carn, tânăra ziaristă australiană pe care o văzuse la *Al Deira* în compania cameramanului efeminat. Ea pândea împreună cu alţi ziarişti ieşirea lui Arafat. Malko se apropie de ea.

— Aşadar şi dumneavoastră munciţi! exclamă fata.

— Da, zise Malko fără să precizeze în ce anume constă munca lui.

Kyley Cam scoase un oftat.

— Am dat de belea. Şeful meu mi-a cerut să-l filmez pe Arafat, dar păţesc acelaşi lucru. Nu pot să-l prind mai mult decât câteva secunde, când se urcă în Mercedesul său şi dispare. Nimic altceva!

Ea se întrerupse brusc. Arafat tocmai ieşea din clădire înconjurat de o gardă de corp numeroasă. Abia de puteau zări celebrul său *keffieh... El d*ispăru în Mercedesul 600 cu numărul de înmatriculare 0004, care demară brusc şi o porni spre nord încadrat de alte maşini. Faisal îşi făcu şi el apariţia.

— L-am văzut pe şeful de protocol al lui Abu Amar. Mi-a promis că va încerca să obţină o întrevedere pentru dumneavoastră. Nu este însă nimic sigur. Mergem?

— Da, mergem, zise Malko, care îşi luă rămas bun de la tânăra ziaristă.

— Sper că ne vom mai revedea, îi spuse fata. Veniţi să luăm cina la *Al Deira* diseară. Puteţi?

— Cred că da, zise Malko. Vă sun eu mai târziu.

Cei doi se urcară în Ford Galaxy, staţionat în afara perimetrului de securitate şi plecară.

— Să ne întoarcem la hotel, sugeră Malko.

*

* *

Şimon Gazer se urcă în taxiul colectiv plin până la refuz şi îi spuse şoferului până unde voia să meargă, după ce îi plăti taxa de zece şekeli. Semăna cu un biet palestinian, neras de mai multe zile.

La Al Muntar coborî din taxi şi plecă pe jos către Kfar Darom. Trecu prin faţa unui post de poliţie palestinian iar o santinelă îi spuse să fie atent. Încă din zori, israelienii erau destul de nervoşi. Şimon îi mulţumi. Când ajunse la marginea zonei *no man's land,* îşi scoase ceasul de la mână. Îi scoase capacul şi o micuţă antenă. Un mic beculeţ se aprinse. Atunci el spuse câteva cuvinte şi aşteptă.

— Ce nume de cod aveţi? se auzi o voce în ebraică.

— *Bay Yom.*

— O.K. Treceţi mai departe.

Şimon Gazer îşi puse ceasul la mână. Ştia că era de acum

observat de soldaţii israelieni de la primul post de control. Avea un sentiment de uşurare dar era la fel de încordat ca un astronaut înainte de urcarea în nava spaţială.

*

* *

Malko îşi pierduse deja speranţa când auzi târâitul telefonului. Era Faisal Balaui.

— Aveţi mare noroc! spuse acesta.

— A acceptat Arafat să mă primească?

— Nu, dar generalul Husseini vă cheamă la el. Vin după dumneavoastră.

— A obţinut o întâlnire cu Yasser Arafat?

— Nu ştiu. Generalul nu este prea vorbăreţ la telefon… Malko puse receptorul în furcă. Putea fi ziua cea mai fericită… Lipsa de activitate îl deprima cumplit. Nu erau nici ziare, nici radio şi nici un loc unde să meargă.

Faisal îl aştepta în faţa hotelului, la volanul maşinii. Soarele era la orizont. Palestinianul se îndreptă către nord traversând câmpia Al Shati. Drapelele verzi ale grupării Hamas fluturau deasupra câtorva clădiri. Era un apus de soare formidabil. În depărtare se zărea „piramida”, organizaţiei Mukhabarat profilată pe cerul sângeriu, ca un monument futurist.

Explozia îi luă prin surprindere. Fusese atât de violentă încât maşina făcuse un salt înainte, ca împinsă de o mână invizibilă! Luneta era făcută ţăndări. Malko privi îndărăt şi văzu o coloană de fum ridicându-se din mijlocul şoselei, chiar în spatele lor.

Se trăsese asupra lor cu rachete, probabil dintr-un elicopter… Faisal scoase o înjurătură şi calcă de accelerator. Ca şi cum ar fi putut să scape de adversarul invizibil mărind viteza. Malko înţelese. Deschise portiera şi urlă:

— Sări din maşină, Faisal! Opreşte!

Cum palestinianul nu înţelegea, el se aruncă din maşină chiar în momentul în care pe cer apăru o dâră roşie: o nouă rachetă se îndrepta în direcţia lor.

Capitolul X.

Malko căzu în gol, într-un şanţ. Cu coada ochiului îl văzu pe Faisal sărind în direcţia opusă, către plajă. Maşina îşi continuă drumul încă vreo douăzeci de metri înainte de a se transforma într-un bulgăre de foc, cu o explozie asurzitoare. Luase foc rezervorul cu benzină. În fundul şanţului, Malko fu ferit de ploaia de schije metalice care se înfipseră în taluz.

El se ridică în picioare, cu revolverul în mână. Din maşină rămăsese un morman de tablă răsucită din care ieşea un fum gros... Cu inima strânsă, Malko privi către şosea. Era îngrozitor să nu-şi poată vedea adversarul! Faisal îşi făcu apariţia clătinându-se pe picioare. El făcu câţiva paşi către ceea ce cândva fusese taxiul lui. Asupra lor fuseseră lansate trei rachete, iar una atinsese ţinta mişcătoare. Faisal izbucni în plâns cu ochii la grămada de fiare fumegânde. Elicopterul din care fuseseră aruncate rachetele trebuia să se afle la zeci de kilometri depărtare. Cum putuse să-i lovească cu o asemenea precizie?

Mai multe maşini se opriseră la o distanţă apreciabilă. Altele făceau cale întoarsă. Malko simţea un sentiment ciudat de frustrare în faţa acestor asasini invizibili. Totul în jur era atât de calm. Iar valurile izbeau ţărmul, într-un susur dulce, la numai câţiva paşi de ei.

Deodată apăru o maşină echipată cu girofar, ce avansa în viteză către ei, venind dinspre nord. Imediat locul fu invadat de soldaţi. Un ofiţer se apropie de Faisal, care îi comunică lui Malko:

— Sunt oamenii generalului Husseini. Ne vor lua cu ei! Generalul Atep El Husseini avea un aer sumbru. El îi strânse îndelung mâna lui Malko.

— Aţi avut un mare noroc! Am urmărit totul. Încă de la lansarea primei rachete. Imediat, m-am gândit la dumneavoastră.

— Eu nu am văzut nici un elicopter, spuse Malko.

— Este normal. Ei se menţin în afara spaţiului nostru aerian. Doar se supun acordurilor de la Oslo! Cu rachete

aer-sol pot lovi de la cincisprezece kilometri distanţă. Aţi avut noroc. Nu a fost nici un supravieţuitor la ultimele lor atentate. Veniţi să bem ceva!

El scoase din bar o sticlă cu coniac Otard XO. Umplu două pahare şi îi servi pe Malko şi pe Faisal. Acesta din urmă refuză politicos. Husseini goli paharul dintr-o răsuflare.

— Când am văzut coloana de fum. Am crezut că nu vă voi mai vedea niciodată, zise el.

— Cum au putut ochi cu atâta precizie de la o asemenea distanţă?

— Am o bănuială, făcu generalul palestinian. Oamenii mei se află la locul exploziei şi examinează resturile maşinii. Mâine vom afla rezultatul...

Malko simţi imediat efectul liniştitor al coniacului. De astă dată, nu mai încăpea nici o îndoială. Israelienii voiseră să-l omoare. Aşadar se afla pe o pistă adevărată.

— De ce aţi dorit să mă vedeţi? întrebă Malko. Aţi obţinut o întrevedere cu Arafat?

— Încă nu. Doream, ca mai înainte de asta, să mai discutăm puţin. Din păcate, acum nu prea mai am timp. Am o reuniune importantă, spuse generalul privind la ceas.

— Veţi fi condus la hotel, continuă el. Trebuie să vă reveniţi după şocul suferit. Astăzi, Dumnezeu a fost copilotul dumneavoastră, cum zic americanii.... Trebuie să adun mai multe elemente privind acest atentat. Ne vedem mâine. Până atunci, nu vă mişcaţi din *Commodore. Voi* trimite pe cineva la dumneavoastră.

Faisal Balaui era încă în stare de şoc. Fură îmbarcaţi într-un Mercedes blindat, încadraţi de o gardă de corp. În timp ce se deplasau către hotel, Malko nu putu să nu privească spre ţărmul mării unde soarele trecuse deja de linia orizontului. Urma să fie urmărit multă vreme de aici înainte de imaginea dârei roşii lăsate pe cer de rachetă.

Malko făcuse un duş şi contempla de la fereastră apele Mediteranei cufundate în întuneric. Se îmbrăcă uitându-se la ceas. Era ora opt şi jumătate. Îi era foarte foame şi îl înspăimânta perspectiva unei cine de unul singur. Faisal plecase la el acasă într-un hal fără hal, deşi Malko îi promisese că CIA îl va despăgubi pentru maşina distrusă.

Palestinianul tremura încă de frică…

Brusc, Malko îşi aduse aminte de ziarista australiană care îl invitase la *Al Deira.*

*

* *

Al Deira avea acelaşi aer lugubru ca şi *Commodore.* Sala de mese însă, părea ceva mai animată. Trei sau patru mese erau ocupate. Malko reperă cu uşurinţă părul blond al lui Kyley Carn, care lua cina împreună cu cameramanul ei, la o masă aşezată înspre grădină. El merse spre ea şi îi puse o mână pe umăr.

— Bună seara! Am întârziat puţin!

Fata tresări, apoi chipul i se lumină de bucurie.

— Ce bine că aţi putut veni! zise ea.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă anunţ! se scuză Malko.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

— Nu. Am avut doar o pană pe drum.

— Eu credeam că aţi părăsit deja Gaza. Nu vă mai aşteptam. Vă rog să luaţi loc, nu am început de mult.

Chelnerul aduse imediat un menu. Era acelaşi: salată şi kebab… în plus, aveau şi băutură. Kyley Carn îl privea pe Malko cu un surâs devastator.

— Sunt extrem de fericită să vă văd. Mă plictiseam de moarte aici. Tocmai voiam să plec la Tel Aviv, dar şefii mi-au cerut să mai rămân. Dumneavoastră?

— Şi eu am de gând să mai rămân, făcu Malko. Privirea lui se aţinti la sânii fetei, liberi pe sub bluză. El simţi un şoc în epigastru şi fu invadat de o dorinţă primitivă. Tânăra observă o schimbare în atitudinea lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Numai că vă găsesc extrem de frumoasă. Intensitatea cu care rosti aceste vorbe o tulbură pe fată.

Nu avea de unde să ştie că era vorba de o reacţie normală a lui Malko ori de câte ori scăpa de un pericol de moarte.

Cameramanul abia vorbea. Stătea cu nasul în farfurie şi îşi ferea privirile. După ce îşi termină kebabul se ridică de la masă şi spuse că se duce la culcare. Malko era la cafea.

Kyley îşi scoase o ţigară pe care Malko i-o aprinse imediat cu bricheta Zippo. Ea suspină uitându-se în ochii lui cu un aer inocent.

— Ce plăcut este să fiu cu cineva…

— Dar aveaţi o companie.

*

* *

— O. Stan nu este deloc vorbăreţ. Stă ore în şir şi se joacă la *Play Station…*

— Ce spune soţul dumneavoastră?

— Este obişnuit cu munca mea. Lucrează la o staţie de radio şi este un bun familist.

— Nu este gelos?

— Nu, are încredere în mine.

Acesta era răspunsul standard al tuturor femeilor infidele. Rămăseseră singuri în sala de mese, iar chelnerul aduse nota de plată. Kyley Cam îl întrebă pe Malko:

— Doriţi să beţi ceva?

— Cu multă plăcere.

Era o bucurie să se afle în tovărăşia unei femei frumoase după ce fusese atât de aproape să păşească pragul infernului sau al paradisului! Australiana îl chemă pe chelner şi îi şopti ceva la ureche. El scutură din cap, iar ea se întoarse spre Malko decepţionată.

— Nu mai vrea să servească! Se tem de Hamas. Dacă doriţi să bem ceva, nu există decât o singură soluţie: să mergem la mine în cameră.

Malko zâmbi. Era plăcut surprins.

— Cu plăcere, dar de ce?

— Pentru că acolo avem un minibar, spuse ea cu un aer triumfător.

În camera lui de la *Commodore* nu era nici măcar o sticlă cu apă chioară…

— Ce doriţi? Whisky, porto, gin, votcă?

— Votcă.

Ea îşi turnă Defender, iar lui Malko îi turnă votcă Absolut.

— Să ciocnim pentru întâlnirea noastră! Două suflete întâlnite în Purgatoriu!

Cu ochii scânteietori, fata se aşeză pe pat cu picioarele

îndoite sub ea. Bău pe nerăsuflate totul, apoi zise:

— Mai bem un păhărel?

— Cum să nu? zise Malko.

Ceva mai destins, el se întreba cât timp mai poate rezista fără să o violeze.

*

* *

Ochii verzi ai lui Kyley eram aţintiţi în gol. Reuşise să golească tot minibarul şi acum stătea lungită pe pat în timp ce Malko se tot gândea cum să transforme această seară plăcută într-o orgie sexuală. Simţea o puternică dorinţă de a face sex pentru a simţi că trăieşte cu adevărat.

Brusc, fata sări în picioare şi începu să danseze desculţă, imitând o dansatoare de pe ecranul televizorului ce executa un dans arab.

Ea întinse braţele către Malko. Acesta nu se lăsă mult rugat şi o cuprinse de talie atrăgând-o la pieptul său.

— Credeţi că nu sunt destul de sexy pentru acest tip de dans oriental?

Cu o mişcare rapidă ea îşi scoase puloverul şi rămase cu sânii goi.

— Aşa este mai bine? Îl întrebă ea dezlănţuită.

Sânii ei obraznici îl sfidau parcă pe Malko, iar ochii verzi aruncau scântei incendiare. Unduindu-şi trupul în ritmul muzicii, ea se apropie de Malko. Sfârcurile sânilor ei îi împunseră pieptul provocând o veritabilă descărcare electrică. Cu o naturaleţe desăvârşită, fata se lipi toată de el şi îi vârî limba ascuţită în gură. După un sărut pătimaş şi lung, ea izbucni în râs.

— E atât de mult timp de când nu m-am mai sărutat cu cineva!

Ea începu să-şi desfacă pantalonul din pânză subţire, îl lepădă şi rămase într-un slip micuţ de nailon de care scăpă însă imediat. Cu ochii aţintiţi la bărbatul din faţa ei, spuse cu simplitate:

— *Let’s fuck!*

În gura ei, aceste cuvinte nu sunau trivial. Era o simplă propoziţie la fel cu „Hai să ne scăldăm”. Era ca un animal sănătos cuprins de o dorinţă bruscă. Malko nu aşteptă să-i

spună de două ori şi în curând rămase şi el în ţinuta lui Adam. Kyley îl luă în primire, acoperindu-l cu sărutări şi lingându-l ca o pisică afectuoasă. După ce îl spălă bine, îi administra o felaţie de zile mari. După care căzu istovită pe spate, cu picioarele larg desfăcute, oferindu-se cu generozitate.

— *Come and fuck me hard.*

Imediat ce Malko o străpunse, ea ridică picioarele spre tavan. Când Malko o întoarse cu faţa în jos, ea alese poziţia ca mai excitantă, cu bazinul bombat mult în sus şi cu mâinile sprijinite în coate.

Kyley scoase un ţipăt pătrunzător şi căzu cu faţa în jos. Câteva clipe rămase nemişcată, cu ochii închişi. Apoi, scoase un oftat prelung.

— Ah, ce minunat este să faci dragoste!

Malko nu o contrazise.

— Mereu procedaţi aşa? Obişnuiţi adesea să chemaţi un necunoscut în camera dumneavoastră şi să-l seduceţi?

— O, aici suntem la Gaza, în afară de lumea adevărată. Era clar că Gaza nu era cuprinsă în perimetrul fidelităţii…

— Rămâneţi cu mine în noaptea asta?

— Nu aş vrea să vă compromit, răspunse Malko.

*

* *

— Soţul meu se află la 15000 de kilometri distanţă, iar amantul meu de la Ierusalim nu va veni niciodată aici…

— Cu toate astea, mă voi întoarce la hotelul meu, zise Malko. Am putea să ne mai vedem şi mâine însă.

Ea îl sărută cu gingăşie.

— Sper!

Când ieşi afară. Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Noaptea era tăcută ca un mormânt. Gaza adormită semăna cu un ghetou sinistru aflat la ţărmul mării. Era locul unde fusese doar la un pas de eternitate.

*

* *

— Sunteţi aşteptat la recepţie, se auzi vocea de la telefon, vorbind o engleză stâlcită.

Malko abia se deşteptase dintr-un somn greu ca de

plumb. El coborî cât putu de repede. Acolo îl aştepta adjunctul generalului El Husseini. În faţa hotelului îl aştepta un BMW cenuşiu. În mai puţin de un sfert de oră, era la „piramidă”. Malko fu surprins de faptul că fu condus la sala de conferinţă mobilată doar cu o masă înconjurată de scaune. Atep El Husseini sosi şi el după cinci minute. După ce li se servi inevitabilul sirop cu numele de „ceai”, el intră direct în subiect.

— Poate că vă întrebaţi de ce nu v-am primit în biroul meu…

— Da, într-adevăr. El Husseini zâmbi.

— De multă vreme îi bănuiam pe israelieni că l-au „sonorizat”. Serviciile mele tehnice l-au verificat în nenumărate rânduri şi s-au jurat că este „curat”. Nu au reuşit însă să mă convingă. Astăzi am avut certitudinea că nu mă înşelam deloc.

— Cum aşa?

— Ieri israelienii au încercat să vă ucidă. Ştiţi din ce cauză?

— De teamă că voi descoperi aici ceva compromiţător pentru ei.

— Aveţi dreptate, spuse generalul. Mai precis, alaltăieri m-aţi rugat să vă obţin o întrevedere cu Abu Amar în scopul de a-l sensibiliza în legătură cu o ameninţare concretă a israelienilor. După ce aţi plecat de aici, am sunat la Al Muntada şi am cerut o audienţă pentru dumneavoastră. Sunt convins că acest demers i-a decis pe israelieni să vă elimine. Nu pot suporta ideea că un agent CIA să vină să-l avertizeze pe Yasser Arafat că este ameninţat de ei.

Odată eliminat, pericolul era departe.

— Aţi uitat că nimeni nu este de neînlocuit, obiectă Malko. Jeff O’Reilly ar putea să vină şi el aici.

— O, nu, nu ar putea. El deţine un post oficial. Ar fi ca o declaraţie de război împotriva Israelului.

— Poate că aveţi dreptate, admise Malko.

— Trebuie să mai existe şi un al doilea motiv, continuă generalul palestinian. Eliminându-vă ei ar mai fi câştigat timp, atât cât să-şi ducă planul la bun sfârşit.

— Aşadar, sunteţi şi dumneavoastră convins de pericolul

care îi ameninţă viaţa lui Arafat, spuse Malko.

— Da, deşi nu am nici cea mai vagă idee de modul în care vor să acţioneze israelienii. De un singur lucru sunt însă sigur: vor capul dumneavoastră. Priviţi aici!

El scoase din buzunar un obiect metalic rotund ce semăna cu un ceas.

— Este o bijuterie electronică, făcu generalul.

Malko îl luă în palmă. Obiectul era înnegrit de fum deformat şi părea destul de greu.

— Ce este asta? întrebă el.

— A fost găsit de oamenii mei în rămăşiţele maşinii Ford Galaxy, explică generalul El Husseini. Este vorba de un mecanism electronic capabil să indice poziţia unui vehicul pentru a putea fi reperat de radarele Israelului şi a fi doborât cu rachetele. Cu ajutorul acestui mecanism ei puteau să vă urmărească ruta pe un ecran. Dacă aţi fi rămas în maşină, acum aţi fi fost morţi.

— Ce este de făcut în continuare? întrebă Malko.

— Mai întâi, trebuie să fim cu ochii-n patru. Următoarea întâlnire va fi într-un loc „neinfectat” încă de ei…

— Vom putea afla ceva mai mult în legătură cu moartea lui Marwan Rajub?

— Poate că da, spuse zâmbind generalul. Cu asta vreau să începem cercetările. Imediat cum obţin un rezultat, vă dau de ştire.

*

* *

Şlomo Zamir se sufoca de furie. Era prima oară când rata o lovitură. Totuşi în plan tehnic, totul fusese fără cusur, cu o mică scăpare, ce făcuse ca prima rachetă să dea greş.

Pentru un motiv neînţeles de el, planul „Gog şi Magog” nu putea încă fi pus în aplicare. Trebuia să mă câştige câteva zile. Acest lucru ar fi fost lipsit de importanţă dacă acel agent CIA nu ar fi mişunat prin Gaza iscodind în toate părţile. Singurul mod de a asigura succesul operaţiunii „Gog şi Magog” era să-l elimine pe agent. Ierusalimul îi dăduse undă verde. Nu mai putea însă să repete lovitura cu elicopterul. Ar fi fost prea bătător la ochi. Tsahal fusese nevoit să publice un comunicat ce explica atentatul ca o

încercare de neutralizare a unui periculos terorist.

Trebuia neapărat să se gândească la altceva. El aranja la loc labele de sârmă ale câinelui roşu şi îl puse pe birou. Nu era el omul care să se descurajeze cu una cu două.

Agentul Malko Linge era ca şi mort pentru el.

Capitolul XI.

Jamal Nassiv, tolănit pe canapeaua Mercedesului său 560, se uită pe geam la ultimele case ale lagărului Al Shati. Maşina urmată de alte două se hurduca zdravăn din cauza a numeroase gropi. El distinse la dreapta sa „piramida” ultramodernă ce găzduia serviciile rivalului său, generalul Atep El Husseini. Acesta făcea parte din vechea gardă a OEP, care i se alăturase lui Yasser Arafat încă din anii 70. Şeful Securităţii preventive era în toane foarte proaste. Tocmai acum când se simţea şi el mai bine alături de Lejla Mugnabi, un telefon primit de la Yasser Arafat îi dădu planurile peste cap.

La Gaza trebuia să sosească o mică delegaţie secretă israeliană, condusă de Omri Şaron, fiul primului ministru Ariei Şaron. Israelienii au cerut ca Jamal Nassiv să vină în persoană ca să-i primească la motelul *Al Wahah* unde trebuia să se facă schimbul maşinilor. Era o sarcină de care ar fi trebuit să se ocupe unul din adjuncţii lui. Numai că el nu avea curajul să nu îl asculte pe Arafat. Cele trei maşini îşi încetiniră viteza. Se apropiau de motel. Şeful Securităţii preventive nu voia să se ştie în ce maşină se află el. Unul din oamenii săi ridică bariera ce bloca trecerea spre *Al Wahah* şi convoiul se îndreptă spre mare. Jamal Nassiv îşi redobândi aroganţa şi se dădu jos din Mercedes cu un mers vioi, elegant în puloverul din mătase gri şi haina din caşmir albastru.

Două Mercedesuri cu plăcuţe galbene staţionau deja în faţa motelului. Portiera uneia din maşini se deschise şi coborî un bărbat masiv, cu părul rar şi maxilare puternice.

Jamal Nassiv simţi că îl ia ameţeala. Ce căuta acolo Şlomo Zamir? Acesta nu era preocupat niciodată de negocierile secrete. Era interlocutorul lui preferat din organizaţia Shin Beth, pentru operaţiunile „delicate”. El îi comunicase în 1996 lui Jamal lista membrilor Hamas care trebuiau eliminaţi cu orice preţ, potrivit criteriilor israeliene.

La ordinul lui Abu Amar, Nassiv cooperase în mod activ, neutralizând pe principalii artificieri din gruparea Ezzedine El Kassam. Trecuse de atunci mult timp, iar relaţiile se răciseră. Însă de fiecare dată de câte ori se ducea la Tel Aviv, Jamal Nassiv lua masa cu Şlomo Zamir. Iar când acesta venise să-i ceară un mic serviciu în legătură cu dosarul lui Marwan Rajub, şeful Securităţii preventive nu se mirase.

Israelianul înainta spre el cu mâna întinsă.

— *Salam aleykum!*

— *Aleykum salam!* răspunse Jamal Nassiv Israelianul îi zdrobi falangele în timp ce-l trăgea către maşina lui. Avea ochii duri ca oţelul. Cu o voce profundă şi lentă, el spuse:

— Trebuie să stăm de vorbă. Eu am cerut venirea dumneavoastră aici.

Jamal Nassiv îi căută cu privirea pe oamenii din garda sa de corp, dar aceştia intraseră deja în motel. El îl urmă pe Zamir în Mercedesul acestuia.

— Am venit special ca să vă cer un serviciu, spuse el ca şi ultima oară. Suntem prieteni în continuare, nu-i aşa?

Era o întrebare pe care nu şi-o pusese niciodată, dar locul privilegiat ocupat de el în cadrul Autorităţii palestiniene se datora în mare parte raporturilor sale cu serviciile de securitate israeliene, uşurate de faptul că vorbea ebraica. De asemenea, avea un interes şi pe plan personal.

— Vă ascult, spuse el. Şlomo Zamir făcu o pauză.

— Bine. Recent aţi fost vizitat de un agent al CIA, trimis de Jeff O’Reilly. Un anume Malko Linge.

— Da, este adevărat.

— Ce a vrut de la dumneavoastră?

— Dorea să afle activitatea recentă a adjunctului meu, Marwan Rajub. Cel care a fost omorât la Tel Aviv.

— Şi ce i-aţi spus?

Jamal Nassiv lăsă ochii în jos, stânjenit.

— L-am spus că lucra asupra noilor reţele ale grupării Hamas. În rest, nu i-am dat detalii.

— Doar atât?

— Doar atât, nimic mai mult.

— Aţi făcut ce v-am cerut în privinţa acelui dosar?

— Da.

El tăcu aşteptând ca israelianul să-i vorbească despre atentatul ratat a cărui victimă trebuia să fie agentul american, atentat în care era implicat un elicopter Apache.

— Intenţionaţi să-l revedeţi pe acel agent CIA?

Nassiv îşi feri privirea.

— Nu, nu cred, dar în cazul în care va cere să-l primesc, voi fi nevoit să o fac. Altfel am aduce un prejudiciu raporturilor noastre cu americanii.

Şlomo Zamir schimbă brusc subiectul.

— A, uitam să vă spun că va trebui să dăm un aviz favorabil licenţei dumneavoastră de import pentru încărcătura de oţel românesc.

În timpul lunii de miere cu cei din Tel Aviv, făcuse imprudenţa să intre în relaţii comerciale cu israelienii, la propunerea acestora. Fusese o mare nesăbuinţă. Acum îl aveau la mână.

— Acesta încărcătură românească vă va aduce mari beneficii, făcu Zamir cu o voce monotonă.

Palestinianul reacţiona în modul oriental.

— Nu vă voi uita, spuse el imediat. Şlomo Zamir făcu un gest elocvent.

— Eu nu am nevoie de bani ci de un *serviciu.* Acel agent, Malko Linge, este animat de cele mai rele intenţii în privinţa noastră. După cum bine ştiţi, am încercat ieri să-l scoatem din joc, dar operaţiunea a eşuat din motive tehnice. Am nevoie de o mână de ajutor.

Jamal simţi un duş rece ca de gheaţă. Nu era pentru prima oară când Zamir îi cerea să elimine pe cineva. Niciodată însă nu fusese vorba de un agent CIA.

— Dar este un american, protestă el.

— Nu, nu este. Are paşaport austriac. El pune în pericol nişte interese vitale pentru noi.

Nassiv nu îndrăzni să întrebe despre ce fel de interese era vorba. Nu i-ar fi răspuns. Simţea că este prins între două sentimente. Era mândru că israelienii apelau la el, dar se temea să acţioneze împotriva celei mai puternice organizaţii de informaţii americane.

— Dacă află americanii…. Consecinţele vor fi

dezastruoase, spuse el.

Zamir spuse cu brutalitate:

— Nu vor afla dacă veţi proceda cu inteligenţă. Nu va fi greu, căci sunteţi un om puternic în Gaza. Ştiţi că, în pofida situaţiei actuale, noi vă considerăm un prieten.

— Vă mulţumesc, făcu Nassiv cu vocea alterată.

Nimic nu lipsea din propunerea lui Zamirv Nici zăhărelul şi nici voalul ce ascundea o ameninţare clară a afacerilor sale. Era genul de ofertă care nu putea fi refuzată..

El văzu gărzile sale de corp care ieşeau din Al Wahah încadrându-l pe fiul lui Ariei Şaron.

— Voi vedea ce pot să fac, promise el cu mâna pe portiera maşini.

Şlomo Zamir se aplecă înspre el şi-l prinse în menghina mâinii sale puternice.

— Nu trebuie să vedeţi nimic. Trebuie doar să *faceţi.* Cuvintele lătrate îl plesniră ca un bici. Jamal Nassiv se smulse din strânsoare şi se repezi în întâmpinarea lui Omri Şaron ca să-i strângă mâna şi să-l instaleze într-unui din Mercedesurile ce veniseră cu el. El se urcă pe bancheta din faţă şi convoiul plecă. Nassiv se întreba ce interes avea Shin Beth să-l elimine pe agentul CIA. Era clar că exista o legătură strânsă a acestui lucru cu dosarul lui Marwan Rajub. Deşi îl citise de nenumărate ori, nu putea pricepe de ce era atât de important... După conversaţia avută cu Şlomo Zamir, era sigur că cei din Shin Beth îl asasinaseră pe Rajub.

El, unul din cei mai puternici oameni din Gaza, să primească ordine de la un agent din Shin Beth! O parte din fiinţa sa îi spunea să nu se supună şi să-l respingă pe arogantul şef israelian. Cu toate astea, era conştient că este la cheremul acestuia, orice ar face. Altfel, o rachetă trimisă dintr-un elicopter invizibil l-ar fi transformat într-un morman de carne însângerată.

Convoiul îşi micşoră viteza. Se aflau la bariera de acces în perimetrul Al Muntada. Cu un zâmbet forţat, el se întoarse către oaspeţi şi le spuse în engleză:

— Sper că veţi avea o reuniune productivă! Vă rog să-mi daţi de ştire la ora când veţi termina.

După ce invitaţii coborâră din maşină, el se întoarse în biroul său. Într-un soi de vertij realiză că dacă îi spunea „da” lui Şlomo Zamir, ar fi trecut în tabăra duşmanilor lor de moarte. O asemenea decizie ar fi trebuit luată cu acordul expres al lui Arafat. În forul său interior, ştia că servea Israelul, nu Autoritatea palestiniană. Din nefericire, nu-l lăsa inima să pună cruce afacerilor sale înfloritoare şi, la urma urmelor, era vorba de un simplu agent CIA care nu era nici măcar american…

Când ajunse la birou, îşi chemă secretara şi îi ceru:

— Trimite-mi-l pe Raşid.

Era adjunctul lui direct, responsabil cu acţiunile „delicate” şi cu eliminare fizică a adversarilor desemnaţi de Abu Amar.

Raşid Daud intră în biroul său după cinci minute. Era un bărbat, nu prea atletic, în jur de cincizeci de ani. Avea o uitătură fixă, neliniştitoare care îi provoca lui Nassiv o stare neplăcută. Raşid era în stare să-şi ucidă cel mai bun prieten fără nici o strângere de inimă, dacă i se dădea ordin. Omorâse bărbaţi, femei, bătrâni, israelieni şi palestinieni. Aşa îşi croise el drumul în organizaţia Fatah Hawks în care ferocitatea era o calitate bine apreciată.

— Ai nevoie de mine? îl întrebă el pe Nassiv.

— Da. Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre ce îţi voi spune acum.

Treaba trebuia rezolvată cât mai repede cu putinţă. Cu israelienii nu era de glumit.

Malko îşi lua micul dejun în sala de mese a hotelului *Commodore.* Trecuseră două zile de când aştepta veşti de la generalul El Husseini. În ajun făcuse din nou dragoste cu ziarista australiană, dar în restul timpului se plictisise de moarte. Faisal Balaui, privat de Fordul Galaxy, ţinea legătura cu el prin telefon.

Malko nu putea să-i telefoneze lui Jeff O’Reilly care habar nu avea de tentativa de asasinare a sa. Îşi punea întreaga speranţă în generalul Husseini. Zgomotul unor paşi îi atrase atenţia.

O tânără femeie ieşise din ascensor şi se apropie de masa sa. Se opri alături de el şi îi zâmbi.

— Sunteţi domnul Malko Linge?

— Da.

— Mă numesc Amina Jawal. Vin din partea lui Faisal Balaui. Sunt militantă în FPEP. Astăzi, la ora şase, avem un miting sub cerul liber. Am fi încântaţi să participaţi şi dumneavoastră ca apoi să puteţi vorbi cu unii dintre liderii noştri. Organizaţia noastră duce lipsă de o mulţime de lucruri şi ştim că aparţineţi la UNWRA. Poate că ne-aţi putea ajuta. Doriţi să venim după dumneavoastră?

— Dacă vă pot fi de ajutor, cu multă plăcere, răspunse Malko, convins că astfel îşi păstrează „acoperirea”.

Palestiniana vorbea o engleză academică, dar era o fată încântătoare, îmbrăcată cu un taior decent cu fusta plisată. FPEP era o mişcare palestiniano-creştină foarte activă în anii 70. Liderul ei, George Habbuche, bătrân şi bolnav, nu mai putea lucra, iar mişcarea pierduse mult din ponderea dinainte.

— Cum m-aţi găsit? o întrebă Malko, destul de uimit.

— Am întrebat la recepţie. Este uşor. La *Commodore* sunt cazaţi doar doi clienţi. Am aflat că sunteţi un observator internaţional. Aşadar, veniţi în seara asta? Dacă doriţi, voi veni să vă iau de la hotel la ora cinci. După aceea vă voi face cunoştinţă cu liderii noştri.

— Dacă pot, voi veni cu plăcere, spuse Malko.

— Mulţumesc din suflet!

Ea îi întinse mâna şi plecă. Palestinienii creştini erau mult mai liberi ca ceilalţi, iar femeile erau fără complexe. Un exemplu renumit era Leila Khaled, prima femeie care returnase un avion.

El îşi spuse că, în lipsă de altceva, avea să meargă la acea manifestaţie, nu înainte de a-l chestiona pe Faisal Balaui.

Capitolul XII.

Un puşti cu capul ras, îmbrăcat cu o haină în carouri, cu cravată roşie, flutura un drapel american şi un fanion roşu cu sigla FPEP. În cealaltă mână, avea un Colt 45, automatic.

Pe o estradă, un tribun chema lumea din asistenţă la rezistenţă. Reuniunea se desfăşura în centrul lagărului Al Shati, unde se afla sediul FPEP. La întrunire participau în jur de o sută de persoane. Undeva se vedea portretul lui Che Guevara.

Malko întoarse capul şi întâlni privirea Aminei Jawal, care era instalată pe un scaun, lângă el. După cum îi promisese, a venit după el la ora cinci.

Ziua trecuse greu, într-o inactivitate totală. Faisal îi confirmă faptul că o contactase pe Amina, o militantă cunoscută a FPEP.

— Sunt foarte curajoşi, nu? şopti Amina.

Mai mulţi puşti călcau în picioare nişte drapele israeliene. Apoi le stropiră cu benzină şi le dădură foc. Mai mulţi bărbaţi cu capetele acoperite, începură să tragă focuri de armă în văzduh. Era cam costisitor acest spectacol date fiind preţurile ridicate ale muniţiei în Gaza! Malko îşi spuse că la asemenea adversari, israelienii puteau dormi liniştiţi mai multe secole la rând. În pofida aspectului hotărât al acestora, nu păreau prea primejdioşi. Pretutindeni se vedeau fanioane roşii. Începuse să se lase întunericul.

După câteva rafale anemice, manifestanţii începură să se risipească. Amina se ridică de pe scaun.

— Mă duc după câţiva tovarăşi. Veniţi cu mine.

Malko ezită. Nu avea chef să mai asculte sloganurile lor.

Amina era însă atât de rugătoare. Încât se lăsă convins. Fata îl intriga şi îl atrăgea în acelaşi timp.

— De acord. Vă urmez, spuse el.

El o urmă pe Amina Jawal la maşina ei, un Daewoo alb. Când maşina demară era deja noapte. Curând, Malko nu mai ştiu unde se află. Amina conducea maşina pe un labirint de străduţe fără nume.

— Nu vă plictisiţi să fiţi singur cu o femeie? îl întrebă ea.

— Unde ne aflăm acum?

— În Al Sabra.

Era cartierul cel mai vechi din Gaza, unde staţionau taxiurile colective. Maşina se opri. Locul nu era luminat şi părea plin de denivelări. Râzând, Amina îl luă de mână şi îl ghidă în întuneric. Părea o escapadă de îndrăgostiţi.

— Am ajuns, făcu Amina.

Se aflau într-o curte mică şi palestiniana încerca să deschidă o uşă. Pătrunseră într-o încăpere umedă. Amina aprinse lumina, iar Malko văzu o cameră cu pereţii scorojiţi şi cu saltele întinse pe jos. Era o cantină musulmană. Locul era rece şi sinistru.

— Nu mai este nimeni? făcu mirat Malko.

— Trebuie să sosească, spuse Amina. Vă rog să luaţi loc.

Ea se aşeză pe o saltea, invitându-l şi pe Malko. Apoi îşi aprinse o ţigară.

Malko se întrebă brusc dacă nu fusese adus aici pentru un flirt discret. Cu arabii nu se ştia niciodată…

El îşi aminti de femeia voalată care bătuse la uşa camerei sale de hotel în Kuweit, numai ca să facă dragoste cu el, fără să scoată, vreun cuvânt. Era o burgheză care nu îşi scotea vălul decât pentru soţul ei. Amina îl privea cu o expresie ciudată în ochi. Erau ca două pisici care nu ştiau dacă se vor bate sau se vor cupla. Malko vru să-şi încerce norocul şi se apropie de ea. Dintr-o mişcare greşită, revolverul îi căzu de la cingătoare, între saltelele de pe jos.

— Sunteţi înarmat? Întreba fata cu o voce alterată.

— Da. Sunt mulţi oameni înarmaţi în bază, mărturisi Malko.

— Pe cine vreţi să ucideţi? îl întrebă Amina palidă.

El zâmbi.

— Pe nimeni. Este numai pentru a mă apăra.

— Contra cui?

— Ar fi cam multe de explicat.

Amina îl privea fix. Ea tresări. În încăpere intrară doi tineri. Erau nebărbieriţi, purtau tricouri şi blugi şi fiecare era înarmat cu câte un Kalaşnikov. Cu o mişcare iute, Amina înşfacă revolverul *Desert Eagle* dintre saltele şi începu să

strige ceva în limba arabă.

Unul din bărbaţi îşi îndreptă puşca spre Malko, cu un aer ameninţător.

Amina strigă cu o voce ascuţită:

— Nu faceţi nici o mişcare, altfel veţi fi ucis!

Pulsul lui Malko era la limita maximă. Înainte de toate, nu trebuia să-i enerveze pe nou-veniţi. Palestinienii îl ameninţau cu armele lor, cu degetele pe trăgaci.

— Dânşii sunt prietenii dumneavoastră? De ce mă ameninţă? Palestiniana se sufoca de furie.

— Pentru că sunteţi un blestemat de spion israelian!

Malko se sili să zâmbească.

— Eu? Un spion israelian? Cine v-a spus asta?

— Oameni care vă cunosc! ţipă ea. Nu am venit doar întâmplător să vă caut!

Malko încercă să-şi păstreze sângele rece.

— Ce vreţi să faceţi cu mine?

— Să vă ucidem. Astfel ne vom răzbuna martirii.

— Eu nu sunt israelian, preciza Malko, ci austriac. Am paşaportul în jachetă.

El făcu gestul de a-l scoate, dar se opri imediat. O rafală răsună deasupra capului său. El se imobiliza. Mirosul acru de cordită umpluse încăperea.

Cei doi tineri aveau ochi de nebuni şi era clar că nu le arde de glume.

Amina îi spuse:

— Luaţi paşaportul cu mâna stângă. Uşurel!

Malko se contorsiona pentru a reuşi să scoată paşaportul, apoi îl zvârli pe jos. Amina îl ridică şi îl răsfoi.

— Asta nu înseamnă nimic. Evreii pot avea naţionalităţi diferite! Pot fi egipteni, libanezi ori europeni. Şi dacă nu sunteţi spion israelian, de ce aveţi o armă Desert Eagle?

— Am primit-o de la Faisal Balaui, care m-a dus la prietenii lui, nişte *tanzim* care aveau nevoie de bani. Am plătit pe ea o mie de dolari.

Amina îşi scutură buclele negre.

— Nu cred nici o iotă. Dar nu are importanţă... Ridicaţi-vă!

Unul dintre tineri adăugă ceva, iar ea spuse:

— Întoarceţi-vă cu spatele!

El se supuse. Ţeava unei arme îi atinse ceafa. Amina îi goli buzunarele, apoi fu condus afară, în grădină, unde fusese săpată o groapă. Cerul era presărat cu stele, iar el trebuia să moară.

— Îngenuncheaţi! îi porunci Amina.

Cum el rămase nemişcat, cei doi tineri îl siliră să cadă în genunchi la marginea gropii.

— Puteţi să spuneţi o rugăciune căreia evreii îi spun Kadiş. Rugaţi-vă!

— Dar eu nu sunt evreu, protestă Malko furios. Parcă era o piesă de teatru prost jucată.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră, făcu Amina. Malko auzi acel „clic” al piedicii exterioare. Nu era teatru.

Era la o fracţiune de secundă de eternitate.

Capitolul XIII.

Creierul lui Malko se goli complet. Apoi năvăli un stol de gânduri ca nişte imagini virtuale comprimate. Prin faţa ochilor săi trecu în câteva clipe întreaga sa viaţă. Văzu un picior îmbrăcat în mătase neagră, ce nu putea fi decât al Alexandrei, văzu clipuri fără nume. Un cer albastru şi o mare prea calmă. Fără să-şi dea seama, muşchii i se contractaseră la maximum. O imagine răsări din străfundurile memoriei. Era execuţia unui chinez în 1938, la Shanghai. Un călău îl decapitase. Vedea capul care se rostogolea pe pământ şi trupul care se prăbuşea înainte. O împuşcătură asurzitoare îi răsună în urechi. Mâinile care îi apăsau umerii îi dădură drumul, iar el căzu în groapa din faţă ce îi fusese destinată ca mormânt. O ploaie de împuşcături se auzi în spatele lui. Se auziră ţipete şi apeluri. În obscuritate se distingeau siluete ce se agitau. Ar fi trebuit să fie mort, dar nu simţea nimic, de parcă s-ar fi aflat într-o stare secundară. El se redresa şi o lanternă îi lumină chipul orbindu-l. I se spuse ceva în arabă iar el răspunse în engleză că nu înţelege. Lanterna lumină trei necunoscuţi înarmaţi, tineri. Unul îi desfăcu mâinile de la spate. Unul dintre prietenii Aminei gemea sprijinit de un perete cu mâinile crispate pe puşca mitralieră. Unul dintre nou-veniţi îi îndepărtară arma cu o lovitură de picior.

Malko fu cât pe-aci să se împiedice de Amina. Fata era lungită pe jos şi avea rigiditatea caracteristică morţii... Unul din cei nou-veniţi smulse revolverul Dese*rt Eagle din* mâna fetei şi şi-l puse la brâu. Apoi adună de pe jos obiectele lui Malko şi i le dădu zâmbind, apoi spuse:

— You come!

Malko îl urmă, plin de recunoştinţă. Nu-şi cunoştea salvatorii, dar fără ei ar fi fost acum în fundul gropii cu capul sfărâmat... Se urcă într-o maşină micuţă care demară imediat.

După un sfert de oră, maşina se opri în faţa unei intrări cu uşile negre. Între timp, salvatorii săi vorbiseră la

telefonul celular. Malko fu orbit de lumini. Avu nevoie de câteva clipe ca să recunoască cartierul general al lui El Husseini. Fu escortat până la ascensor care îl duse la etajul al patrulea al „piramidei”. Generalul. Îmbrăcat în cămaşă, îl aştepta la intrarea în birou.

— Nu credeam că vă voi vedea atât de repede, zise el cu un zâmbet ambiguu. Am aflat de la oamenii mei că aţi scăpat ca prin urechile acului. Vă rog să intraţi!

Malko îl urmă în birou. Generalul scoase la iveală o sticlă cu coniac Otard XO, apoi umplu un pahar pe care i-l oferi lui Malko.

— Eu nu beau decât în ocazii mari, zise el, dar dumneavoastră aveţi grijă să mi le oferiţi destul de des.

Malko simţi coniacul care aluneca în mod plăcut încălzindu-l şi topind acea ghiulea ce îi bloca respiraţia.

— Aşadar, oamenii dumneavoastră m-au salvat, zise el.

— Aşa este.

— Cum m-au găsit?

— De fapt, nu v-au pierdut niciodată… l-am pus să vă apere imediat după primul atentat la viaţa dumneavoastră.

— Vă aşteptaţi la o asemenea înscenare? întrebă Malko.

— Israelul are braţul lung, zise generalul. Ar fi trebuit să ştiţi asta. Acum vă simţiţi mai bine?

— Da, ceva mai bine.

— Propun să ieşim să mâncăm ceva, dacă doriţi.

Ochii generalului îi dădeau de înţeles că nu este locul potrivit pentru discuţii. Malko nu mai insistă. Afară îi aştepta un BMW cenuşiu, cu şofer şi cu gardă de corp. Cei doi se instalară înăuntru şi imediat plecară urmăriţi de o a doua maşină. Nu scoaseră nici o vorbă până să ajungă la un imobil modern din partea de est a oraşului. Clădirea era neterminată. În hol erau îngrămădiţi mulţi saci cu ciment, iar pardoseala lipsea. Ei urcară cu ascensorul până la etajul unsprezece.

Generalul deschise o uşă masivă şi intră urmat de Malko. Era un apartament imens şi gol ce ocupa întreg etajul, având o vedere magnifică a Gâzei, de la ferestre.

— Este un apartament nou în care vreau să mă mut. Este încă sigur. Israelienii nu şi-au băgat încă microfoanele. Nu

mi-am instalat încă nici telefon. Vă rog să luaţi loc.

Nu era încă nimic mobilat în afară de o masă de bridge, aşezată în mijlocul unui salon gol şi câteva scaune. Într-un colţ, era aşternută o saltea, iar un televizor era pus pe un taburet. El Husseini îi zâmbi lui Malko.

— Nu avem cine ştie ce pe aici, dar cel puţin, putem vorbi liniştiţi. V-am spus data trecută că nu mă mai simt în siguranţă la mine în birou. Aici putem vorbi orice.

Servitoarea apăru cu un platou garnisit cu o sticlă Defender „Success”, una de Moskovskaia, gheaţă şi două pahare. Generalul turnă în pahare. El ridică paharul.

— În sănătatea dumneavoastră!

Malko bău puţină votcă şi puse întrebarea care îi ardea buzele:

— De astă dată nu israelienii au vrut să mă omoare, ci palestinienii, nu-i aşa?

— Aveţi dreptate, recunoscu generalul. Au fost manipulaţi. Amina Jawal credea *cu adevărat că are* de-a face cu un spion israelian. În consecinţă, a pus la cale o ambuscadă, ajutată de grupul ei, format din tineri militanţi, la fel de creduli ca şi ea.

— Cine le-a băgat în cap minciuna asta?

— Nu ştim, dar poate că voi afla curând. Singura în stare să mă lămurească era tânăra. Din nenorocire, acum este moartă.

— A fost împuşcată de oamenii dumneavoastră, remarcă Malko.

— Este regretabil, recunoscu generalul, dar dacă nu ar fi procedat aşa, acum nu aţi mai fi fost în viaţă. Aţi fi fost executat.

— De unde aţi ştiut de această capcană?

— Asta ne este meseria, zise simplu El Husseini. Când v-am văzut la întrunirea FPEP, am simţit că se pune la cale ceva. Un agent al meu a fost la casa unde aţi fost dus şi a găsit groapa săpată pentru dumneavoastră…

— În cazul acesta, de ce nu aţi intervenit imediat?

— Din cauza unei erori. Echipa de intervenţie tocmai căuta casa. Noroc cu rafala de împuşcături care le-a permis să o localizeze.

Fusese momentul în care Malko încercase să-şi scoată paşaportul din buzunar. Era ciudat cum se înlănţuie uneori întâmplările...

Servitoarea generalului apăru cu salatele şi două porţii de kebab cu orez şi apă minerală.

— Poftă bună, îi ură El Husseini.

Lui Malko nu-i era însă foame. Totul i se părea ciudat.

— Cum vă gândiţi să lămuriţi lucrurile? întrebă el. Şeful Mukhabarat-ului spuse:

— Poate că astă seară, voi şti totul.

— Cum aşa?

*

* *

— Am de făcut o treabă cam neplăcută. Trebuie să merg la mama Aminei Jawal. Ea face parte dintr-o familie creştină şi trebuie să mă lămuresc cu ea pentru a evita neînţelegerile. Femeia are încredere în mine şi mă respectă. De aceea m-ar mira ca Amina să fi făcut totul din proprie iniţiativă. Maşina cu care a venit să vă ia este a mamei ei, iar complicii îi sunt veri.

— Credeţi aşadar că a acţionat de bună credinţă?

— Da. Acum trebuie să aflu cine i-a băgat ideea asta în cap... Malko se forţă să mănânce puţin. Încă îi mai răsuna în urechi zgomotul făcut de piedica trasă a revolverului pus în ceafa lui.

Cei doi mâncau în tăcere. Servitoarea se întoarse cu portocale şi banane. Generalul mancă una, apoi mai luă o gură de Defender.

— Ziua nu s-a terminat încă pentru mine, oftă el punând pe masă paharul gol. As vrea să dormiţi aici în noaptea asta. Aici nu riscaţi nimic. Oamenii mei păzesc clădirea. Nu folosiţi însă celularul, ca să nu fiţi localizat. Nu este un loc prea confortabil, dar veţi fi în siguranţă. Până nu lămuresc situaţia, prefer să nu mai mergeţi la *Commodore.*

El îşi puse haina, ascunzând un revolver mic la brâu. Malko rămase singur. Înconjură camera goală. Pe fereastră se vedea marea întunecată ca smoala. Nu se zărea nici o lumină pe vreun vapor. Numai la est, înspre Beersheba străluceau o puzderie de luminiţe.

El se lungi pe saltea, gândindu-se la ce se întâmplase în ultimele ore. Descoperise o lume mult mai complexă decât îşi imaginase. Întrepătrunderea dintre serviciile palestiniene era incredibilă. Erau pline de ură şi de rivalităţi. Pe nesimţite, îl fură somnul.

Malko se trezi într-un salt. Marele salon era cufundat într-o obscuritate relativă. Pe masa la care cinaseră era o mică lampă aprinsă. Ceasul său indica ora douăsprezece şi douăzeci. Văzu capătul aprins al unei ţigări. Generalul Husseini se întorsese.

— Îmi pare nespus de rău că v-am trezit, spuse acesta.

— Aţi aflat ceva nou?

Malko ar fi dat castelul Liezen pentru o cafea expresso foarte tare. Avea capul greu şi era complet amorţit. Din nou revăzu în minte groapa pregătită pentru el…

— Am văzut-o pe mama Aminei Jawal şi i-am prezentat condoleanţe. Deşi penibilă, vizita mea nu a fost inutilă. Acum ştiu ce s-a întâmplat. Amina era atât de excitată de ce punea la cale. Încât i-a spus şi mamei ei. Aceasta a sfătuit-o să se mulţumească numai cu o sperietură bună…

— Dar nu a fost cazul meu…

— Nu, recunoscu generalul. Adevărul este însă că tinerii „chebabi” cad zilnic sub gloanţele israeliene. Aşa că spiritele sunt foarte încinse. Amintiţi-vă că în Rammalah doi soldaţi evrei au fost linşaţi în zona „A” unde îndrăzniseră să se aventureze. Ea ar fi fost felicitată dacă v-ar fi ucis.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— Amina a fost prevenită că un spion israelian se dă drept agent CIA şi circulă prin Gaza liber încercând să pătrundă în reţeaua Hamas… I s-a spus să-l lichideze în cel mai mare secret.

— Cine i-a spus asta?

— Raşid Daud, zise generalul. Braţul drept al lui Jamal Nassiv.

Malko rămase ca trăsnit. Era vorba de Nassiv, omul la care fusese trimis de Jeff O’Reilly!

— Aşadar, acesta a acţionat la ordinul lui Nassiv! Generalul trase un fum din ţigara sa, apoi spuse:

— Nu sunt sigur.

De astă dată, Malko nu mai înţelegea nimic. Văzându-i nedumerirea, generalul zise:

— Ştiu că aţi venit în Gaza cu cele mai bune intenţii, aşa că vă voi dezvălui nişte informaţii extrem de „delicate”. Hamas a penetrat Securitatea preventivă, la un înalt nivel.

— A, da? Cum asta?

— „Cârtiţa” celor din Hamas se numeşte Leila El Mugrabi. zise generalul.

Malko rămase mut de stupefacţie.

— Dar cum de Nassiv nu şi-a dat încă seama?

— Este tânăr, lipsit de experienţă şi îndrăgostit lulea răspunse generalul.

— Dar credeam că Securitatea preventivă se ocupă tocmai de supravegherea grupării Hamas…

— Aşa şi este. De aceea a fost pusă această femeie lângă el ca interpretă. Bineînţeles, Jamal i-a căzut imediat în plasă, l-a dat sarcini din ce în ce mai importante şi are încredere totală în ea.

— Mi-aţi spus că Raşid a contactat-o pe Amina, nu Leila El Mugrabi.

— Este adevărat. Însă lucrurile s-au putut petrece astfel: Leila a asistat la întâlnirea dumneavoastră cu Nassiv, când aţi vorbit despre dosarul lui Marwan Rajub şi despre ancheta pe care o făcea acesta în legătură cu Hamas. Ea a putut crede că aţi venit la Gaza ca să continuaţi această anchetă. Fără să vorbească cu Nassiv, ea putea să declanşeze singură această operaţiune, dându-i ordin lui Raşid.

— Iar acesta a crezut-o?

— Da, dacă i s-a spus că ordinul era din partea şefului. Doar ştie că e intimă cu el.

— Dar de ce nu a folosit o structură a grupării Hamas?

— Ar fi constituit o dovadă că este în legătură cu ei.

— Sunteţi singurul care ştie că Leila este o „cârtiţă” a grupării Hamas?

— Da.

— Şi de ce nu i-aţi spus lui Yasser Arafat?

— De ce aş fi făcut-o? Este vorba de o problemă *internă* palestiniană. Dacă ar fi arestat-o, Hamas ar fi trimis pe

altcineva în locul ei. Ei sunt extrem de bine organizaţi. Nici măcar israelienii nu reuşesc să le vină de hac.

— În orice caz, dacă lucrurile stau aşa, înseamnă că nu am avansat prea mult, făcu Malko dezamăgit.

— Staţi un pic! Nu sunt sigur că Raşid a primit ordin de la Leila. De asemenea, putea acţiona din îndemnul şefului său, Jamal Nassiv!

— Cum?

— S-ar putea ca acesta să fie complice cu israelienii… Era incredibil, dar orice era posibil într-o lume coruptă.

— Ce motiv ar avea Jamal Nassiv să lucreze pentru serviciile israeliene?

Atep El Husseini îi răspunse cu un surâs trist:

— Oare de ce există trădătorii? Pentru bani, pentru putere, pentru că se tem, că sunt frustraţi… Jamal Nassiv este şi el om…

— Dar revenim din nou asupra aceluiaşi punct. De ce a murit Marwan Rajub şi la ce lucra înainte de a muri?

— O singură persoană poate răspunde la această întrebare, în afară de Nassiv.

— Leila El Mugrabi?

— Sunt aproape sigur. Pentru că ea face parte din Hamas.

— Şi de ce ne-ar dezvălui ea adevărul?

Generalul trase un fum de ţigară.

— Ca să-şi păstreze poziţia şi chiar viaţa. Numai că eu sunt într-o situaţie destul de delicată. Până acum, poziţia mea a fost neutră faţă de Hamas. Numai un singur motiv ar putea să mă determine să-mi schimb atitudinea: securitatea lui Abu Amar. Or, acum posed suficiente elemente ca să spun că este ameninţată. Eu sunt obligat să-l apăr cu orice preţ. Mâine puteţi să vă întoarceţi la hotel. Aşteptaţi acolo veşti de la mine. Acum vă las să dormiţi.

El îşi stinse ţigara într-o scrumieră, se ridică şi ieşi din salon. Malko auzi uşa închizându-se.

Trecu multă vreme până reuşi să adoarmă.

*

* *

Malko lasă apa caldă să curgă peste el, cu o mare

plăcere. Era acum la *„Commodore”.* Nimeni nu îl căutase în lipsă. Abia ieşi de sub duş că auzi telefonul sunând. Era Faisal.

— Cum v-aţi distrat cu Amina? făcu acesta.

— Destul de bine, răspunse Malko. Palestinianul habar nu avea de cele întâmplate.

— Ce program aveţi astăzi? îl întrebă el.

— Încă nu ştiu, răspunse Malko. Aveţi vreo idee?

— Am auzit că are loc înmormântarea unui martir. Dacă vă interesează…

— De ce nu?

Asta i-ar mai fi umplut ziua.

Faisal Balaui sosi după o jumătate de oră, iar Malko îl urmă până la noua sa maşină, un Mercedes galben.

— Să ne grăbim. Convoiul plecă de la spitalul Alshefa, spuse Faisal.

*

* *

Un minibuz albastru avansa încet în mijlocul şoselei, cu şase difuzoare amplasate pe acoperiş, ce răspândeau sloganuri şi muzică funebră. În urma lui veneau bocitoarele, apoi o mare de drapele. Malko şi Faisal se aşezară pe marginea drumului. În spatele autobuzului, şase bărbaţi duceau o targa pe care era un cadavru înfăşurat în drapelul palestinian. Potrivit obiceiului arab, chipul mortului rămânea neacoperit. Malko simţi un şoc puternic. Era vorba de Amina Jawal.

El rămase împietrit. Deşi dorise să-l ucidă, Amina nu fusese duşmanul lui.

— Se pare că a fost doborâtă noaptea trecută într-o acţiune organizată la un post israelian, chiar după ce s-a întâlnit cu dumneavoastră, îi spuse Faisal. Vor veni mulţi la cimitir ca să-i aducă un ultim omagiu. Vreţi să mergeţi?

— Nu, mulţumesc, îl refuză Malko.

Simţea o tristeţe imensă, ca de obicei când moartea trecea pe lângă el. Utopiile ucid adesea… Cei doi se întoarseră în Mercedesul galben.

— Nu am putea să încercăm să-l găsim pe prietenul dumneavoastră din Hamas? întrebă Malko.

— Ba da, făcu repede Faisal.

După douăzeci de minute de drum, se opriră în faţa unui magazin cu mobile. Toate erau de un prost gust formidabil. Malko îl urmă pe Faisal în interiorul magazinului. După ce vorbi cu patronul, palestinianul se întoarse către Malko.

— Omul nostru a fost arestat de Shin Beth acum trei zile, pe când încerca să bage explozivi în Gaza. Riscă o pedeapsă de cinci ani închisoare. Acest bărbat este tatăl lui.

Bătrânul palestinian ştergea praful de pe o etajeră, ignorându-l pe Malko. Acesta realiza acum de aproape acuitatea conflictului. Frica israelienilor provoca ura palestinienilor într-un angrenaj ce nu se oprea niciodată. Cei doi părăsiră magazinul în vârful picioarelor. Malko încerca o senzaţie stranie. Deşi blestema inactivitatea la care era redus, ştia acum că numai simpla lui prezenţă în Gaza îi deranja pe israelieni. Nu înţelegea însă de ce. Se ştia în pericol fără să fi întreprins practic nimic. De acum, generalul El Husseini ducea ancheta în locul lui... Nu s-ar fi întâmplat însă asta, dacă nu ar fi venit el în Gaza. Era atât de absorbit de gândurile sale, încât abia îl auzi pe Faisal care îi propunea să meargă la Al Muntada. Poate aveau norocul să-l întâlnească pe şeful protocolului, care i-ar fi aranjat o întâlnire cu Yasser Arafat.

Faisal Balaui parcă maşina într-o fundătură, în faţa sediului lui Palestine Satellite Channel. Îşi continuară drumul pe jos şi trecură prin prima barieră. Dincolo de ea, nu mai erau decât cazărmi şi posturi de pază ale Forţei a 17-a. Faisal intră în primul post de pază unde fu întâmpinat cu căldură de un colonel jovial.

— L-am spus că aţi venit aici ca să-l întâlniţi pe Jamal Nassiv, îi spuse Faisal. Şeful protocolului va apărea peste câteva minute. Vom merge să-l întâmpinăm, dar trebuie să lăsăm aici telefoanele portabile.

Perimetrul de securitate se întindea pe un kilometru de jur împrejur. Era imposibil să pătrundă un vehicul capcană. Orice maşină era oprită şi controlată. Locul era plin de militari din Force 17. Când se apropiară de clădirea albă din Al Muntada, se apropie de ei un tip solid cu mustaţă şi cu un aparat la ureche. El discută mult cu Faisal, apoi îl îmbrăţişa

îndelung.

— Este Abu Ahmad, şeful securităţii, îi explică Faisal. Suntem vecini. Arafat va ieşi din biroul lui. Se duce la o reuniune a Consiliului palestinian.

Din trei în trei metri se afla câte un soldat, în afara roiului de securişti la pândă. Un mic convoi de maşini aştepta în faţa clădirii. Un Mercedes 600 negru, blindat, era încadrat de patru Range Rovers, albe. Se mai afla acolo şi o ambulanţă.

Malko auzi că îl strigă cineva şi văzu un braţ agitându-se deasupra capetelor mulţimii. Era Kyley Cam, la postul ei!

Ea se repezi la Malko şi îl îmbrăţişa cu foc.

— Unde aţi dispărut? îi reproşa ea.

— O, nu prea departe, răspunse el.

Nu au avut timp să continue. Un grup compact îşi făcu apariţia din clădire. Malko abia avu timp să-l vadă pe Yasser Arafat, încadrat de un adevărat zid uman, care avansa o dată cu el. După ce Arafat urcă în Mercedes, garda sa urcă în celelalte maşini şi convoiul demară în viteză către sud, cu ambulanţă cu tot.

Malko era deplin edificat. Un atentat la viaţa şefului Autorităţii palestiniene era extrem de dificil. Era imposibilă o apropiere fizică, iar a-l urmări era şi mai imposibil. Ar fi fost nevoie să fie coruptă una din gărzile sale de corp, dar şi acest lucru fusese luat în calcul. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Faisal spuse:

— Toate gărzile de corp ale lui Abu Amar sunt cu el de ani de zile. A urmat exemplul lui De Gaulle, care avea întotdeauna aceiaşi oameni cu el. De altfel, nu l-a trădat nimeni niciodată. Toţi şi-ar da viaţa pentru el.

— Încercaţi să treceţi pe la mine în seara asta, îi şopti Kyley lui Malko înainte să se întoarcă lângă cameramanul ei.

Abu Ahmad îi conduse înapoi la postul de control, de unde îşi recuperară celularele. Apoi se întoarseră la Mercedesul galben. Numai un bombardament ar fi putut provoca moartea lui Arafat.

Desigur, existase un precedent în cazul lui Anuar El Sadat... Dar Arafat nu prezida paradele militare. Trăia retras

ca un călugăr. Avea chiar şi o moschee în cartierul său general!

— Unde mergem acum? îl întrebă Faisal pe Malko.

— La *„Commodore”,* răspunse acesta resemnat.

Avea să numere orele în aşteptarea noutăţilor de la El Husseini, întrebându-se din ce parte va veni următoarea încercare de înlăturare a sa. Se simţea extrem de vulnerabil de când oamenii din Mukhabarat îl lăsaseră fără armă.

Capitolul XIV.

Raşid Daud se scobea între dinţi, afundat în canapeaua moale din biroul lui Jamal Nassiv. Era înfuriat la culme. Nu suporta eşecul, mai ales când era implicat el în persoană.

— Nu mi-aţi spus că este înarmat, îi spuse el lui Nassiv. Asta a dat totul peste cap.

Nassiv lovi cu palma în masă.

— Planul a eşuat pentru că l-au apărat oamenii lui El Husseini. Ei l-au scos viu de acolo.

— Asta-i adevărat, recunoscu Raşid. Dar nu înţeleg, de ce.

— Ei nu ştiu cine este el cu adevărat, zise Nassiv. Crezi că vor ajunge să afle că noi…

— Nu, nu cred. Amina Jawal este moartă. Nu vorbisem decât cu ea.

Ceva mai liniştit, şeful Securităţii preventive îi făcu semn Să plece. O dată ce rămase singur, îşi aminti că trebuia să reacţioneze în legătură cu soarta agentului CIA. Altfel va da naştere la suspiciuni. El îşi chemă secretara.

— Lăsaţi un mesaj la *„Commodore”* pentru Malko Linge. Să mă sune pe linia directă.

Problema era rezolvată. Ce avea însă să le spună israelienilor? Poate că nu aflaseră încă de eşecul operaţiunii sale. În orice caz, nu-i puteau reproşa nimic. Se uită spre marea ce scânteia în razele soarelui, întrebându-se dacă nu cumva vreun elicopter nu plecase deja să-l transforme pe el în căldură şi lumină…

*

* *

Leila El Mugrabi nu avu timp să-i fie frică. Nici nu ieşise bine din birou că fu luată pe sus de doi gealaţi şi aruncată cu forţa într-un 4x4 cu ferestre fumurii. Unul dintre agresori îi smulse cheile maşinii din mână şi se instala la volanul maşinii ei! Când 4x4 demară, fu urmat de Audi roşu. Aşa nu mai rămânea nici o urmă a răpirii ei.

— Cine sunteţi? îi întrebă ea.

— Şeful vrea să te vadă, spuse unul.

— Care şef?

După ce auzi răspunsul, Leila se mai calmă. El Husseini nu avea reputaţia unui torţionar. O lăsară să-şi aprindă o ţigară, dar mâna îi tremura şi cu greu reuşi să-şi aprindă bricheta. După ce se mai linişti puţin, începu să se gândească. Deşi serviciile lor erau concurente, niciodată nu se iscase un adevărat conflict. Curând maşinile se opriră în faţa unei porţi glisante. Dar în loc să se îndrepte către ascensoare, maşinile se îndreptară către o rampă ce ducea la subsol. Leila simţi că i se face rău. Asta nu prevestea nimic bun. Nu o văzuse nimeni intrând în „piramidă”… în cele din urmă, maşina se opri şi coborâră. Subsolul era prost iluminat, iar zidurile cenuşii din beton aveau un aer lugubru. Din fericire, fu condusă la ascensor. Îl văzu pe agresorul ei apăsând pe butonul pentru etajul patru. Îi venea să ţipe de bucurie. Acolo era sediul lui El Husseini.

Culoarul era pustiu. Ea nu se afla în biroul generalului ci într-o încăpere goală, o sală de şedinţe neterminată. Nu avea nici măcar telefon. Curând i se aduse un ceai fierbinte. Era mult mai destinsă când în încăpere îşi făcu apariţia generalul.

— Ştii pentru ce te afli aici? o întrebă el Leila răspunse sec:

— Nu. Consider gestul dumneavoastră de necalificat. Era suficient să mă sunaţi şi aş fi venit imediat.

Şeful Mukhabarat-ului zâmbi:

— Nu sunt prea sigur de asta. Ţi-ai ascuns foarte bine jocul dublu.

— Care joc dublu?

— Amina Jamal a vorbit. Mi-a confirmat bănuielile. Raşid a primit ordin de la tine să-l elimine pe agentul american, ca să-ţi aperi prietenii din Hamas.

Palestiniana sări ca arsă.

— Nu-i adevărat. Nu i-am dat nici un ordin lui Raşid!

— Atunci, cine?

Ea deschise gura să vorbească, dar o închise imediat. El Husseini o privea atent.

— Nu ştiu, zise bâlbâindu-se femeia.

— Ce mă interesează pe mine este misiunea pe care ţi-au dat-o cei din Hamas, pe care ţi-o îndeplineşti de minune.

— Dar eu nu am nici o legătură cu gruparea Hamas. Vă jur pe ce am mai sfânt.

— Nu vă juraţi. Nu are sens să negaţi. Am toate probele aici.

El Husseini îi arătă un dosar.

— Agenţii mei te supraveghează de multă vreme. Am aici un rezumat al ascultărilor dintr-un loc pe care îl ştii foarte bine.

El îi întinse câteva foi pe care ea le parcurse cu privirea. Imediat îşi schimbă atitudinea şi îl privi sfidătoare.

— Este adevărat că lucrez pentru şeicul Yassine, care este un adevărat sfânt. Vom continua lupta până la victoria totală asupra Israelului.

— Eu ştiu că asta nu este politica oficială a reţelei, dar nu te dezaprob. Am vrut doar să te văd înainte de a-i face cunoscut tot ce ştiu lui Jamal Nassiv. Şefului şi amantului tău. Sunt convins că va dori să afle mai multe decât mine şi că-l va însărcina pe Raşid ca să te interogheze.

— Pe Raşid!

Leila nu-şi putu stăpâni oroarea. Canalia aceea abia aştepta să fie singur cu ea într-o celulă ca să o violeze şi să o tortureze, ca să scoată tot de la ea în legătură cu gruparea Hamas. Amantul ei nu o va mai apăra. Yasser Arafat se temea de Hamas. Avea nevoie să-i controleze ca să evite stările de conflict, ca să poată face o ofertă de pace cu Israelul, viabilă şi credibilă. Numai că gândul că Hamas a putut infiltra un agent chiar sub nasul celui în care avea atâta încredere, l-ar fi făcut turbat de furie. Or, în Gaza, el reprezenta puterea absolută. Jamal Nassiv putea să pice în orice clipă din vârful scării. Sau să moară.

Nu lipseau amatorii care să-l înlocuiască, încântaţi să se debaraseze de acest tânăr excesiv de ambiţios…

Aşadar, Nassiv nu va ridica nici un deget ca să o salveze pe draga lui Leila din ghearele lui Raşid. Generalul stinse ţigara în scrumieră şi se ridică.

— Vino, te voi conduce personal jos.

Leila El Mugrabi stătea ţintuită pe scaun, cu picioarele tăiate de spaimă. În imensa clădire domnea o linişte adâncă. O mulţime de gânduri îi năvăliră în minte. Reuşi să se ridice sprijinindu-se de masă. Generalul o privea cu indiferenţă. Ea îşi aminti de ceea ce se spunea despre el: era un profesionist rece ca un aisberg, lipsit de sensibilitate, format la şcoala feroce a comunismului... Ea făcu un pas spre el cu un aer seducător. Îşi cunoştea puterea pe care o exercita asupra bărbaţilor. Ar mai fi câştigat puţin timp dacă reuşea să-l înduplece. Brusc, ea căzu în genunchi în faţa lui şi îl cuprinse cu braţele.

— Sunt gata să fac orice doriţi, îi spuse ea cu o voce frântă, dar nu vreau să mor.

Atei El Husseini rămase nemişcat câteva secunde, apoi spuse cu o voce egală:

— În acest caz, poate că se mai poate face ceva. Să mergem!

*

* *

Şlomo Zamir îşi tortura cu ferocitate căţelul din sârmă. Aflase de eşecul atentatului asupra agentului CIA. Vestea eşecului se datora emiţătoarelor montate în biroul lui Jamal Nassiv. Şi mai ştia că Nassiv nu era vinovat dar asta nu îl consola deloc. Citi pentru a zecea oară rezumatul ascultărilor, adus de Ezra Patir. Era decepţionat şi intrigat. De câteva zile avea certitudinea că una din principalele sale „ţinte” din Mukhabarat ştia că este ascultată. Erau numai fraze banale, ca şi" cum organizaţia Mukhabarat se ocupa numai de probleme minore... Brusc se simţi de parcă ar fi fost orb şi surd. Tocmai acum, în momentul în care ar fi trebuit să primească maximum de informaţii. Operaţiunea „Gog şi Magog” trebuia să ajungă pe punctul culminant.

Totul fusese bine puse la punct. Trebuia doar să apese pe un buton. Momentul acesta nu depindea însă de el... Or, acum se strecurase un grăunte de nisip în angrenaj, care risca să strice totul. Intrase într-o cursă contracronometru. Oare avea să neutralizeze acest grăunte de nisip înainte ca acesta să îi distrugă proiectul?

Multe lucruri depindeau de acest lucru, iar el era

neputincios, acolo, în Tel Aviv, la o sută de kilometri depărtare de Gaza. Se uită la ceas. Nici nu ştia când trecuse timpul. Se vedea adus într-o poziţie defensivă, ceea ce nu cadra cu genul său. Brusc, realizase că totul îi era împotrivă! Se vedea nevoit să avanseze o nouă fază a operaţiunii sale, chiar dacă acest lucru reprezenta un risc foarte mare. Din nefericire, din două rele trebuia să aleagă răul cel mai mic.

*

* *

Malko se dădu jos din maşina Securităţii preventive, în faţa hotelului *„Commodore”.* Jamal Nassiv se pierduse în mii de scuze, deplângând incidentul petrecut şi jurându-se că va iniţia o ancheta asupra acestuia. Trimisese şi o scrisoare cu scuze adresată lui Jeff O’Reilly. După ce festivalul de ipocrizie luă sfârşit, fiecare plecase la treburile lui.

Soarele se cufunda în mare într-o orgie de culori. Cu toate acestea, în atmosferă se simţea o ostilitate. Două elicoptere Apache staţionaseră în văzduh timp de o oră, în apropiere de Al Muntada, deşi Yasser Arafat era absent. Deodată sună telefonul. Era Kyley Carn.

— Malko! Tocmai am sosit. Ce zici dacă am lua cina împreună?

— Cu multă plăcere, acceptă pe loc Malko. Tocmai voia să plece, când telefonul sună din nou.

— Cineva doreşte să vă vadă, îl anunţă recepţionerul. Nu putea fi decât din partea lui Husseini. Malko se uită la ceas. Era ora şapte şi jumătate. Risca să întârzie la întâlnirea cu australianca. Nu se înşelase. În hol, îl aşteptau doi mustăcioşi care îl conduseră la un BMW negru. Când văzu că se îndreaptă spre vest, înţelese că mergeau la „piramidă”. Până la apartamentul lui Husseini făcură doar cinci minute.

Clădirea părea la fel de pustie. Parterul era însă bine păzit. Generalul lucra la masa sa de bridge. El îl întâmpină cu multă căldură pe Malko.

— Am veşti bune. Leila El Mugrabi a acceptat să coopereze.

— Nu va vorbi cu Nassiv?

Generalul îşi trecu mâna prin părul cărunt.

— Nu cred. Îi este prea frică.

— Aţi ameninţat-o?

— L-am spus că dacă nu cooperează cu noi îl voi avertiza pe Abu Amar că lucrează pentru Hamas.

— El nu ştie acest lucru?

— Nu. Altfel ar reacţiona cu brutalitate. Leila ar termina cu cariera ei, poate chiar şi cu viaţa ei. Acum are trei şefi: Hamas, eu şi Securitatea preventivă…

— Ce i-aţi cerut? îl întrebă Malko.

— Exact ce i-aţi cerut dumneavoastră şefului ei, adică raportul asupra ultimelor activităţi desfăşurate de Marwan Rajub. Cu toate detaliile. Poate că vom afla ceva interesant…

Generalul bău niţel ceai, apoi spuse gânditor:

— Am un *feeling* rău. Israelienii au înteţit acuzele contra lui Abu Amar spunând că el este responsabil de atacurile teroriste cu bombe în Israel. Dacă vrea să nu se facă de râs în faţă alegătorilor său, Ariei Şaron va fi obligat să dea o mare lovitură.

Palestinianul tăcu, dar Malko ştiu că Husseini lua acum în serios ipoteza elaborată de Jeff O'Reilly. Vru însă să facă pe avocatul diavolului.

— Nu le-ar fi prea greu să pulverizeze cartierul general al lui Arafat, remarcă el. Nu aveţi nici măcar D.C.A.

— Este adevărat, recunoscu generalul. Ce ar urma însă? Ar fi ocazia *unică* de a uni toată lumea arabă împotriva Israelului. Ca să nu vorbim de opinia internaţională. Gândiţi-vă apoi la reacţia din Teritoriile autonome. Nici nu vreau să-mi imaginez ce s-ar întâmpla. Au ei altă idee în cap.

— Când veţi afla mai mult?

— I-am dat un răgaz până mâine seară, spuse simplu generalul. Trebuie să-mi dea un raport scris asupra activităţii lui Rajub în perioada ce a precedat moartea lui.

— Nu ar putea să fabrice unul?

— Nu, pentru că am posibilitatea să o verific. Ne vedem deci mâine seară. Voi trimite un om după dumneavoastră la *„Commodore".*

Cu alte cuvinte, îi făcea din nou vânt.

Când reveni la hotel, era ora opt şi jumătate şi nu-i era deloc foame şi nici nu avea chef de ziarista australiană. Tensiunea nervoasă îi paraliza libidoul. El sună la hotelul *Al Deira* şi lăsă un mesaj pentru Kyley Corn, în care se scuza că este reţinut.

*

* *

Când intră în biroul său, Jamal Nassiv simţi că face atac de cord. Fişetul său era deschis! Crezu o clipă că are halucinaţii, dar realitatea se impunea de la sine. Încercă să-şi amintească dacă nu fusese el cel care îl lăsase aşa. Nu reuşea însă să-şi amintească. După ce participase la un dineu oficial cu membrii Consiliului palestinian, se întorsese la birou să mai lucreze ceva, fapt ce nu era prevăzut în programul său. El examina uşa dulapului cu atenţie: nu se vedea nici o urmă de efracţie. Era vorba de un fişet cu deschidere electronică digitală: avea un cod de şase cifre cunoscute doar de el.

În clipa când voi să închidă uşa la loc, văzu că dosarul lui Marwan Rajub se află pus deasupra teancului. Nu era locul lui acolo!

Începu să-l răsfoiască pagină cu pagină fără să ştie ce caută. Deodată avu un şoc. Ultima pagină era pusă cu josu-n sus… Cineva o fotocopiase şi o pusese invers.

Nassiv se aşeză în fotoliu paralizat. Nu înţelegea ce s-a petrecut. Apoi creierul său începu să lucreze febril. O singură persoană avea cheia biroului: Leila. Într-o zi glumise cu ea şi-i spusese că cifrele codului secret coincid cu data ei de naştere…

Nu putea fi decât ea. Nu avea decât o singură soluţie: *trebuia* să afle *de ce* dorise Leila să consulte dosarul. Un singur om putea să o facă să vorbească: Raşid. Încercă să alunge din minte nişte imagini oribile: sângele şiroind, zgomotul de oase zdrobite, ţipetele victimelor. Oricum, nu mai avea să facă dragoste cu ea vreodată. Acum îi era în joc propria piele. Ştia că se află pe un vulcan.

Îşi aprinse o ţigară încercând să nu se lase cuprins de panică. Nu ştia ce să facă. Era oare bine să-şi înştiinţeze prietenii de dincolo de frontieră? Furia acestora putea fi

devastatoare. Ştia doar că dosarul avea o importanţă capitală în ochii lui Şlomo Zamir dar nu ştia de ce.

El aşează dosarul înapoi în dulap, îl încuie bine şi părăsi biroul. Nu trebuia să se lase pradă slăbiciunii. Pentru propria siguranţă, trebuia să afle ce sfori se trăgeau în jurul lui. Indiferent care era preţul plătit pentru asta.

Capitolul XV.

Leila El Mugrabi se străduia să se concentreze asupra calculatorului, dar nu reuşea. După întâlnirea în secret cu generalul El Husseini, se afla într-o stare ca de şoc. Profitase de absenţa lui Jamal ca să ia dosarul din fişet. Nu-i fusese deloc greu. Cu o lună în urmă, ea îi oferise lui Jamal un ceas Breitling Aerospace. În care gravase data ei de naştere, ce devenise mai apoi codul de acces în fişetul secret.

Totul se petrecuse ca într-un coşmar. Cu inima strânsă de o frică imensă, reuşi să fotocopieze totul, ca o hoaţă, închizând fişetul în grabă – după o oră, ea depozita documentele în locul convenit – o casă anonimă – folosită de Mukhabarat. Apoi se întoarse la ea acasă, încercând să-şi potolească teama.

Oare ce avea să facă El Husseini cu acel dosar?

Soneria telefonului o făcu să tresară.

Era glasul lui Raşid Daud.

— L-ai văzut pe şefu' în dimineaţa asta? îl întrebă acesta.

— Nu, cred că a fost reţinut la Al Muntada, zise Leila, bucuroasă că avea de lucru.

Adesea, călăul şef al Securităţii preventiv apela la ea ca să scrie declaraţiile celor interogaţi de el, pentru a fi date apoi lui Jamal Nassiv. Ea detesta aceste momente care îi ridicau părul în cap. Luă un carnet şi coborî la parter. Sentinela ce era de pază în faţa intrării îi făcu loc să treacă.

— *Mehraba*[36]*!*

— *Mehraba*! răspunse Leila zâmbind forţat îndreptându-se către clădirea din faţă.

Un miros straniu stăruia în culoarul pustiu, în care, pe partea stângă se aflau celulele, iar pe partea dreaptă, birourile şi câteva magazii. Biroul lui Raşid Daud se afla tocmai la capătul coridorului. Un miros fad de sânge amestecat cu formol şi mucegai o făcu să se crispeze.

Ea bătu la uşa lui Raşid şi acesta îi strigă să intre..

[36] Bună ziua! (n.a.).

Adjunctul lui Jamal Nassiv citea un Playboy.

— *Yallah*[37]! făcu acesta când o văzu.

Ei ieşiră împreună şi se îndreptară către una din celule. Era o sală de tortură. Acolo, un agent CIA care sosise de la Tel Aviv să asiste la interogatoriul unui membru al grupării teroriste Ezzedine El Kassam fusese nevoit să părăsească încăperea ca să vomite. Nu s-a mai întors înăuntru, iar raportul făcut de el era incendiar.

Raşid se dădu la o parte lăsând-o pe Leila să intre. În celulă nu era nimeni. Un taburet era sudat de pardoseală în centrul celulei, iar pe o poliţă se afla tot arsenalul destinat torturii: o lampă de sudură, uscătoare, cleşti, ciocane, cagule şi cătuşe.

Leila se întoarse să întrebe unde era prizonierul, dar cuvintele i se opriră în gât. Expresia de pe chipul lui Raşid era extrem de elocventă.

— Depinde numai de tine dacă vrei să terminăm repede, spuse acesta cu o voce calmă, închizând uşa după el.

Leila El Mugrabi simţi că i se taie picioarele şi se făcu albă ca ceara. Încercă însă să-şi păstreze prestanţa.

— Ce vrei să spui? Ai înnebunit? Lasă-mă să ies imediat de aici! Dacă e o glumă, să ştii că e una proastă.

Rezemat cu spatele de uşă, Raşid o observa atent. Gura zâmbea, dar ochii îi erau reci ca de mort. Leila făcu un pas înainte şi spuse cu hotărâre în glas:

— Îţi ordon să încetezi imediat cu acest joc!

Palestinianul dădu din cap prefăcându-se neconsolat.

— Eu unul nu pot să ascult decât de ordinele patronului meu. Aceste cuvinte fură o lovitură de pumnal. Leila ştia că Raşid nu ar fi atins-o dacă nu ar fi avut undă verde de la Jamal Nassiv, dar voia încă să spere. Îngrozită, ea se lăsă să cadă pe taburetul mânjit cu pete întunecate.

Raşid îi luă din mână caietul şi îl puse pe etajeră.

— Ai să scrii mai târziu. Deocamdată o să vorbeşti, făcu el. Leila auzise că Raşid nu se enerva niciodată în timpul interogatoriilor şi nu ridica niciodată vocea în timp ce îndeplinea tot felul de grozăvii cu precizia unui chirurg. Ca într-un coşmar îl văzu că o leagă de taburet punându-i

[37] Să mergem! (n.a.).

cătuşe la picioare. Apoi Raşid îi leagă mâinile la spate. Leila ridică ochii spre el şi spuse cu ultima fărâmă de energie:

— Dezleagă-mă! Gluma a durat destul!

El nu se osteni să-i răspundă, ocupat cu instrumentele de pe etajeră. Zgomotul de metal lovit de metal îi producea Leilei un rău fizic. Raşid se întoarse ţinând în mână un cuţit cu lama lungă. Leila simţi cum i se încreţeşte pielea pe ea când acesta plimbă vârful cuţitului pe sub bluza ei. Contactul cu metalul rece îi dădu frisoane. Torţionarul tăie bluza lăsând-o pe Leila doar cu sutienul pe ea. Mânuia cuţitul cu abilitatea unui măcelar, fără să o rănească.

— Ar fi trebuit să te rog să o scoţi înainte, se scuză el cu ipocrizie.

El făcu o pauză cu ochii aţintiţi la sutienul de dantelă neagră bine umplut. Ochii lui nu erau tulburaţi de dorinţă, erau ochii unui bolnav. El vârî cuţitul între cupe şi cu o singură mişcare tăie, lăsând sânii goi. Raşid îşi continuă treaba tăind în continuare bretelele.

Leila rămase cu pieptul gol. Raşid puse cuţitul pe etajeră. Leila se simţea ca un animal dus la abator. Raşid se apropie de ea cu mâinile goale. El apucă sânul drept al Leilei în mâna stângă, ca şi cum ar fi vrut să-l cântărească şi spuse pe un ton de cunoscător:

— Ai nişte sâni foarte frumoşi. Asta este un lucru rar. Leila închise ochii. Nu era prima oară când un bărbat îi prindea sânii în palme, dar niciodată nu avusese senzaţia de greaţă pe care o simţea acum. Gestul lui Raşid nu avea nici o urmă de senzualitate. Parcă o atingea un şarpe.

Când deschise ochii, rămase ca paralizată. În cealaltă mână, Raşid ţinea un cleşte de ondulat părul, deschis. Când încercase să infiltreze Securitatea preventivă, Leila nu se gândea că ar putea să-şi primejduiască viaţa. Familia ei era una dintre cele mai bogate şi puternice din Gaza, iar Jamal Nassiv era un tânăr arivist cu mică greutate în acest univers.

Contactul sânului cu fierul cleştelui o făcu să tresară. Cu delicateţea unui grădinar ce taie un trandafir, Raşid îi prinse sfârcul între lamele cleştelui.

— Pentru cine lucrezi? o întrebă el.

— Pentru… pentru nimeni, reuşi ea să articuleze.

Cele două braţe ale cleştelui se strânseră, tăind vârful sânului. Leila simţi o durere atroce, iar un spasm îi scuturǎ trupul, ca o descărcare electrică, apoi leşină.

*

* *

Malko dormise prost şi se trezise buimăcit. Era obligat să aştepte un semn din partea generalului El Husseini. Timpul se scurgea din ce în ce mai greu, iar el se simţea ca o capră legată de un par. Suferea de frustrare pentru că depindea în întregime de alţii. Telefonul sună. Era neobosita Kyley Carn care îi reproşa că nu a căutat-o în ajun. Malko invocă oboseala. Lipsa de activitate îi atacase libidoul.

— Tocmai plec la Al Muntada, îi spuse ziarista. Nu veniţi şi dumneavoastră?

— Adevărul este că nu mi se pare deloc pasionant, obiectă Malko, care se săturase să facă parte din decor la trecerile meteorice ale lui Yasser Arafat.

— Nici pentru mine nu este prea plăcut, oftă fata, dar împreună cu dumneavoastră aş suporta mai uşor corvoada asta.

— În regulă, voi trece să vă văd, îi promise el.

În orice caz, era hotărât să facă dragoste cu ea, îndată ce va scăpa de cameraman.

Leila reuşea cu greu să nu geamă la fiecare răsuflare. Sânii masacraţi îi produceau dureri de nesuportat. Parcă o ardea un fier înroşit în foc. După ce îşi terminase interogatoriul. Raşid Daud o lăsase legată de un pat de fier, cu braţele legate deasupra capului. Ea mai avea încă fusta, ciorapii şi pantofii în picioare. Sângele i se uscase pe piept, dar durerea era la fel de atroce.

Rezistase cât de mult putuse. După a doua mutilare mărturisise totul despre apartenenţa ei la gruparea Hamas şi felul în care s-a infiltrat în Securitatea preventivă. Raşid părea mulţumit de rezultat. Avea ce să-i raporteze şefului său.

Pe Leila o chinuia şi o sete cumplită. Avea impresia că este deja în mormânt. Singurul ei gând era să scape de

acolo şi să-şi îngrijească rănile. Nu îndrăznea să se uite la sânii mutilaţi.

*

* *

Maşina BMW cenuşie era acolo, în fata hotelului *Commodore.* O voce necunoscută îl convocase pe Malko la o întâlnire, fără să-şi dea numele. De fapt, în afară de Faisal şi de El Husseini, el nu cunoştea pe nimeni în Gaza. El deschise portiera din spate a maşinii şi se urcă. Şoferul, un mustăcios pe care îl mai văzuse, se întoarse către el zâmbind şi apoi demară.

În afară de scurta lui ieşire la întâlnirea cu ziaristă, Malko nu ieşise din hotel.

Şoferul îl lăsă în faţa clădirii neterminate şi imediat îşi făcu apariţia unul din oamenii generalului El Husseini, care îl conduse până la apartamentul acestuia.

— Leila El Mugrabi s-a ţinut de cuvânt, îi spuse el lui Malko. Mi-a trimis ieri raportul lui Marwan Rajub.

— Ei şi? făcu Malko nerăbdător.

— Rajub a reperat o celulă clandestină a grupării Hamas, necunoscută încă de Serviciul lui. A făcut o listă cu membrii ei.

— Sunt kamikaze?

— Se pare că nu. Mai degrabă este un grup ce are sarcina să „penetreze" Fatah. Nu-mi dau însă seama de ce israelienii sunt atât de neliniştiţi. Acum, că am lista lor, am cerut oamenilor mei să efectueze o anchetă asupra fiecăruia dintre ei, pentru a înţelege totul cât mai curând.

Misterul devenea şi mai mare.

— Leila El Mugrabi nu a mai dezvăluit nimic în plus?

— Nu, mărturisi generalul. Nici ea nu înţelege semnificaţia acelei liste.

Malko asculta cu sufletul la gură vorbele generalului. Cei doi păreau doi conspiratori. Alcătuiau o pereche stranie: un vechi membru al STASI şi omul care a luptat întotdeauna împotriva comunismului erau aliaţi pentru o cauză comună… Istoria oferea surprize stranii…

— Grupul este compus din zece oameni, continuă generalul palestinian. Noi îi cunoşteam pe trei dintre ei. Se

ocupau cu micul trafic de arme, dar nu erau periculoşi.

— Au mai comis vreun atentat?

— După câte ştim, nu. Nu fac parte din nucleul grupării Hamas şi nici unul nu a lucrat în Israel. Este mai uşor să cumperi pe un amărât ameninţându-l că-i retragi permisul de muncă. La început, israelienii nu-i cer prea mult. Este vorba de informaţii destul de modeste. Însă persoana este filmată în clipa în care face aceste declaraţii... Din această clipă, nu mai poate da înapoi. În Fatah există o secţiune specială care se ocupă de urmărirea acestor trădători. Raşid însuşi a lichidat vrei treizeci. De cele mai multe ori nici nu sunt judecaţi.

— Cu ce se ocupă membrii acestei grupări?

— Şase dintre ei se află în şomaj. Unul lucrează ca şofer de autobuz, trei sunt cultivatori agricoli, altul este chelner şi ultimul, mecanic.

Malko nu înţelegea cum de aceşti oameni puteau să-i intereseze pe israelieni.

— Nu înţeleg nimic, mărturisi el decepţionat. Atei El Husseini observă cu o voce egală:

— Poate că mai există o pistă ce merită cercetată. Unul dintre ei, mecanicul, lucrează într-un atelier al cartierului general din Al Muntada.

Malko simţi că-i creşte pulsul.

— Ce face el acolo?

— Nu mare lucru. Spală maşinile, efectuează mici reparaţii, lucrări de întreţinere, verifică presiunea pneurilor. Pentru lucrările de mare anvergură, maşinile sunt trimise în Iordania, de două ori pe an. Abu Amar nu circulă prea mult. Mehdi Al Bayuk lucra la garajul Mercedes din Aman, dar familia sa a rămas aici. El s-a înţeles cu şeful mecanicilor de aici, căruia i-a dat un bacşiş gras. Nu a făcut nici o problemă până acum. El nu se apropie niciodată de Abu Amar şi, la drept vorbind, nici nu ştiu ce i-ar putea face. În afară de a trage în el.

Malko rămase tăcut. Putea fi într-adevăr o pistă...

— Oamenii dumneavoastră l-au întâlnit?

— Nu încă. Este însă uşor să o facă. Tipul locuieşte în cartierul Al Zytun, aproape de Palestine Square.

Era palestinianul clasic.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Generalul trase o duşcă din paharul cu Defender, îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Este greu de spus. Să presupunem că-l vom interoga. Tipul are o viaţă foarte transparentă şi nici nu ştim ce anume căutăm. Noi nu obişnuim să folosim tortura. Riscăm să-i alertăm pe israelieni.

— Este adevărat, admise Malko.

— Deocamdată ar fi bine să nu-l pierdem din ochi pe el şi pe cei din anturajul său. Poate că unul dintre ei ne-ar putea da o informaţie utilă.

— Să sperăm, oftă Malko.

Chiar dacă Mehdi Al Bayuk era recrutat de evrei, ce informaţii putea el să le ofere? Nu avea nici un acces la informaţiile de importanţă majoră. Lichidarea lui Marwan Rajub continua să nu poată fi justificată.

— Trebuie să plec, spuse generalul după ce se uită la ceas. Vreţi să vă las undeva?

Deşi dorea să-şi petreacă seara cu Kyley Carn, Malko nu spuse nimic despre asta.

— Mă întorc la hotel. Când ne vom mai întâlni?

— Peste două zile. Între timp voi afla poate ce doresc în legătură cu acest mecanic.

Ei coborâră împreună, iar Malko se aşeză pe bancheta din spate a BMW-ului, lângă general. Acesta părea destul de tensionat.

— Sunteţi obosit? îl întrebă Malko.

— Nu mai mult ca de obicei, făcu zâmbind palestinianul. Mă întreb însă, ce interes ar fi avut israelienii să se intereseze de un tip atât de neînsemnat ca acest Al Baiuk. Doar nu au nevoie să-l spioneze pe Abu Amar.

— Şi eu am ajuns la concluzia asta, mărturisi Malko. Mă tem că e o pistă falsă.

— *Inch Allah!* Oftă generalul oprind maşina pe Al Rasheed Street. Vă promit că voi face tot posibilul să aflu despre ce e vorba.

Zgomotul făcut de cheie în broască, o făcu pe Leila să tresară. Ea încercă să se întoarcă pe o parte ca să vadă cine

va intra. Când îl zări pe Raşid se înfiora. Acesta avea în mână nişte foi de hârtie.

— Cred că mi-ai spus adevărul, zise el.

Leila răsuflă uşurată. Asta însemna că supliciul ei luase sfârşit.

— Da. Am spus adevărul, zise ea.

— Da, dar nu ai spus *tot* adevărul.

Leila simţi că se învârteşte patul cu ea. Coşmarul începea din nou!

— Ba da. Am spus tot! Cum am fost recrutată, cui transmit informaţiile, de ce fac acest lucru.

Torţionarul ei o aprobă cu capul.

— *Aiwa.* Aş vrea însă să-mi spui de ce ai consultat acel dosar alaltăieri seară. Doar l-ai avut adesea la îndemână şi ai recunoscut că ţi-ai informat deja prietenii asupra conţinutului lui.

Ea rămase mută, incapabilă să răspundă: nu se aştepta la această întrebare… Trebuia cu orice preţ să găsească un răspuns, dar nu reuşea.

— Nu vrei să răspunzi?

Ea ar fi vrut să răspundă, dar nu găsea nimic.

— *Yallah* Va trebui să-ţi împrospătez memoria.

El se întoarse către etajera cu ustensile macabre. Leila avea răspunsul: *adevărul.* Procedase aşa pentru că i-o ceruse generalul Husseini. Ştia că spunând adevărul intra într-un sistem ce avea să o zdrobească. Atei El Husseini era rivalul şi concurentul lui Jamal Nassiv. Yasser Arafat îi menţinea într-o opoziţie bine gândită, mânuindu-i astfel încât să nu devină nici unul mai important decât celălalt. Iar această trădare nu avea să fie iertată de amantul ei niciodată.

Raşid se întoarse la ea. Leila auzi un şuierat şi apoi văzu flacăra albăstruie a unei lămpi de sudură pe care el o regla cu precizie. Raşid îi ridică fusta. Leila scoase un ţipăt ascuţit ce curând se transformă într-unui de agonie când simţi arsura cumplită dintre picioare.

*

* *

Kyley era superbă în rochia verde mulată perfect pe trup,

cu cercei mari şi cu ochii bine machiaţi. Pentru Gaza, era o viziune de vis.

— *You like me?* îl întrebă ea pe Malko.

— *Very much,* fu unicul răspuns aşteptat de ea. Portarul hotelului *Al Deira* o privea cu ochii ieşiţi din orbite.

— Unde mergem? îl întrebă fata.

Întrebarea era bună. Nu exista nici un loc unde să meargă în afară de cârciumile ieftine în care se servea eternul kebab şi unde ţinuta ei ar fi stârnit un adevărat scandal.

— În afară de *Commodore* nu văd unde, zise Malko.

— O.K. Să mergem acolo! spuse Kyley luându-l de braţ. Aveau de străbătut doar vreo sută de metri pe Al Rasheed Street. Se făcuse răcoare. Încăierările cu israelienii se potoliseră şi domnea o linişte încărcată de ură şi ranchiună. Spirala violenţei, prevăzută de Jeff O'Reilly îşi urma evoluţia, în mod inexorabil. Nici una din tabere nu renunţa de bună voie. Strada era pustie, dar de la subsolul hotelului *Commodore* se auzea cum cântă muzica: tocmai era o nuntă! Mesele erau ocupate de tinerii din Gaza, veseli de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Deşi băuturile alcoolice erau oficial interzise, Malko văzu o sticlă cu Taittinger învelită cu un ştergar alb, în faţa perechii de tineri căsătoriţi.

Cei doi se instalară la o masă de lângă fereastră, mai departe de grupul de nuntaşi. Din păcate, pentru ei nu era alcool! După ce comandă meniul, australiana spuse oftând:

— Tocmai am văzut ştirile de la CNN. Mărturisesc că dacă aş fi palestiniană m-aş sinucide şi eu punând o bombă... Bieţii oameni sunt atât de frustraţi şi fără speranţa. *No future...*

Malko fu nevoit să-i dea dreptate: acest conflict era o tragedie a două popoare angrenate într-o luptă oarbă şi din ce în ce mai feroce. Ei mâncară repede în mijlocul perechilor ce se bucurau uitând de război. În Gaza exista o mică „aristocraţie" care, datorită largheţei Autorităţii palestiniene, supravieţuia destul de bine neştiind cum să-şi cheltuiască banii. Bărbaţii se uitau la Kyley cu priviri avide. Femeile lor, împodobite ca nişte brazi de Crăciun, erau

destul de dolofane în pofida vârstei lor.

După eterna ceaşcă de ceai dulce ca mierea, Malko întrebă:

— Ce facem acum? Plecăm?

Din nou. Toate privirile îi urmăriră în timp ce traversau lunga sală pentru a ajunge la lifturi. Când se văzură în lift, Kyley apăsă cu un zâmbet pe butonul de la etajul al patrulea.

— Am chef să schimb decorul! făcu ea sărutându-l pe Malko.

Şi ea avea poftă să facă dragoste... Imediat cum intrară în cameră, se lipi de el, frecându-se şi gemând încetişor. Trupul ei firav emana o senzualitate pe cât de violentă, pe atât de naturală. Un cercel i se desfăcu de la ureche şi căzu. Malko îşi vârî mâna pe sub rochia fetei, iar acest gest păru că o încântă enorm de mult. El îi atinse sexul, apoi o violă cu degetele, făcând-o să geamă de plăcere. Malko o ajută să-şi scoată rochia. De astă dată, Kyley purta un sutien negru ce-i lăsa sfârcurile sânilor libere. Făcea parte din garderoba obligatorie a unei târfe... Australia devenise o ţară civilizată... Brusc, tânăra se întoarse cu faţa către masă oferindu-i lui Malko crupa cambrată. Acesta o luă pe la spate nemaiaşteptând o altă invitaţie. Cu picioarele îndepărtate şi cu slipul la mijlocul pulpelor, Kyley se ţinea cu ambele mâini de marginile mesei, acompaniind fiecare mişcare a lui Malko cu un geamăt de încântare. El o eliberase din sutien, iar sânii îi atingeau lemnul mesei.

Brusc, Kyley întoarse către el o privire strălucitoare.

— *Tie me up!*[38] îi ceru ea.

Apoi se lungi pe pat cu faţa în jos. Malko, despuiat de tot şi foarte în formă, scoase din dulap două cravate şi o legă de tăbliile patului. Cu crupa cambrată Kyley îl aştepta. El se culcă peste ea.

— Era plăcut să simt lemnul mesei. Am simţit brusc nevoia de a fi maltratată ca o sclavă.

Malko începu să o lucreze lent ca şi cum ar fi vrut să-i arate ce viril este. Trupul fetei era extrem de excitant în ciuda formelor ei androgine. Kyley respira repede, gemând

[38] Leagă-mă! (n.a.).

la fiecare estacadă.

— Mai adânc! Mai tare! *Fuck me hard!*

Malko se supuse cu riscul de a strivi de tot trupul firav de sub el. Dintr-o mişcare mai avântată, el fu expulzat cu totul. Fusese o întâmplare dictată de destin. Când înţelese ce avea de gând să-i facă, Kyley scoase un ţipăt:

— *No, please, I never...*

Încordat la maximum, Malko o penetra adânc până în rărunchi. Numai gândul că nu sodomizase niciodată o australiană îl făcea să o dorească şi mai tare. În urletele scoase de fată, el continuă să se bucure până în clipa în care explodă. Kyley se lupta din răsputeri să se smulgă din această îmbrăţişare.

— *Stop it! It hurts?*[39]

Încă înfipt în rărunchii fetei, Malko îi şopti la ureche:

— Când cineva vrea să fie legat, trebuie să-şi asume orice risc. A fost extraordinar, minunat!

— *You raped me, you bastard!*[40] Este pentru prima oară când mi se întâmplă asta, suspină fata. Nu vreau să o mai fac niciodată!

Malko ascultă această promisiune fără să o creadă. După ce se smulse de sub el, Kyley dispăru în baie, unde rămase multă vreme. Când îşi făcu apariţia, era cu mult mai calmă.

— Mâine vreţi să veniţi cu mine? Trebuie să-l pândesc din nou pe Arafat...

— Nu mi se pare ceva nou, observă Malko.

— Nu, dar trebuie să ascult ordinele şefului meu. Veţi veni?

— Da.

Fata merita acest efort din partea lui.

*

* *

Raşid Daud privi bustul pătat de sânge care se înălţa rapid. Pe jumătate leşinată, Leila El Mugrabi avea ochii închişi şi trăsăturile schimonosite de durere. Pântecele ei era o rană deschisă şi însângerată. Leila rezistase până la limita durerii. Acum nu mai avea ce să scoată de la ea.

---

[39] Încetează! Mă doare rău! (n.a.).

[40] M-ai violat, ticălosule! (n.a.)

Călăul simţea satisfacţia unui chirurg după extirparea unei tumori maligne. Munca sa se terminase. Folosirea informaţiilor obţinute nu era de resortul lui. Leila întredeschise ochii. Suferea atât de cumplit încât nu putea să vorbească. Raşid Daud se aplecă spre ea şi-i spuse:

— Acum poţi să te odihneşti.

Ea închise ochii în momentul în care el scotea de la spate o pernă veche, mult folosită, cu care îi înăbuşi faţa. Leila începu să se zbată, muşcând mătasea, apoi se sufocă repede, fiind slăbită de interminabila şedinţă de tortură la care fusese supusă.

Capitolul XVI.

Malko se deşteptă tresărind, crezând că a sunat telefonul. Avu nevoie de câteva clipe până reluă contactul cu realitatea. Cele două cravate cu care o legase pe Kyley zăceau aruncate pe jos. Cerul era în continuare albastru, iar marea, la fel de pustie.

Din ajun, aflase cu ce se ocupa Marwan Rajub, înainte de moartea sa, dar ancheta sa nu făcuse alt progres. Uneori avea senzaţia că sejurul său în Gaza era complet inutil, iar alteori, îşi dădea seama că, fără el, nimic nu s-ar fi mişcat. Avea senzaţia că era înghiţit într-un coşmar atemporal, legat de lumea exterioară doar prin intermediul canalului CNN. Cu toate acestea, el se afla doar la o oră distanţă de Tel Aviv. Gaza însă era o altă planetă, un loc ciudat şi închis, ca satul din teleserialul „Prizonierul”. El se pregătea să înfrunte o nouă zi de inactivitate aşteptând veşti de la generalul El Husseini.

Ca un automat, el făcu un duş. Nu putea să nu se gândească la vorbele generalului. Oare de cât timp avea nevoie Mukhabarat-ul ca să ancheteze acea celulă islamistă? Faptul că un membru al ei făcea parte din anturajul lui Yasser Arafat era interesant dar oare asta explica încrâncenarea cu care israelienii doreau să stopeze orice încercare de a ancheta activitatea acestei grupări? Din nou, Malko avu impresia că aude soneria telefonului şi se repezi în cameră. De astă dată, suna cu adevărat.

O voce cu un puternic accent arab îl anunţă că era aşteptat la recepţie. Se uscă, se îmbrăcă şi coborî. Unul dintre mustăcioşii generalului Husseini îl aştepta ca de obicei, cu inevitabila maşină BMW.

Malko era plin de speranţă şi totodată surprins. Încă nu se aştepta să fie chemat.

Din nou, se afla într-un birou anonim, lipsit de telefon. Generalul îşi făcu apariţia cu un aer preocupat.

— Leila El Mugrabi a fost torturată şi executată, de către Raşid Daud, mâna dreaptă a lui Nassiv, spuse el.

Asta însemna ce deja ştiau şi anume că ea dăduse lui Husseini dosarul cu noua celulă Hamas.

— Ştiţi cumva cum s-au petrecut lucrurile?

— Nu. Ştiu doar că a fost interogată ieri toată ziua şi că a fost executată.

— Ce rezultate aveţi în anchetarea lui Mehdi Al Bayuk?

— Nimic concret deocamdată. Dacă în patruzeci şi opt de ore nu aflu nimic, îl arestez. Doream să vă pun la curent cu noua situaţie.

După un timp de tăcere, el adăugă pe un ton grav:

— Nu vă plimbaţi prea mult. Deşi oamenii mei sunt cu ochii pe dumneavoastră, nu se ştie niciodată.

*

* *

Jamal Nassiv îşi aprinse a şasea ţigară din dimineaţa aceea. Raportul lui Raşid cu declaraţiile Leilei îl lăsase perplex. Faptul că lucrase pentru Hamas îl făcea să se întrebe dacă nu cumva din această cauză acceptase atât de uşor să se culce cu el... Era o lovitură cruntă pentru orgoliul său. Mai mult, ticăloasa lucrase şi pentru El Husseini, cel mai detestat rival al său!

Acum nu mai putea avea încredere în nimeni.

Nu aceasta era însă principala sa sursă de nelinişte. Nici măcar Leila nu putuse explica importanţa acelei celule Hamas, descoperite de Marwan Rajub. De asemenea tăcerea israelienilor îl îngrijora. El nu reuşise să îl neutralizeze pe agentul americanilor şi asta nu putea decât să-i facă şi mai primejdioşi. El deschise fişetul secret şi scoase dosarul Rajub, dar nici de astă dată nu reuşi să înţeleagă interesul evreilor pentru o celulă atât de mică. Oamenii lui continuau să-l urmărească pe Malko Linge şi în afară de faptul că acesta se întâlnea destul de des cu El Husseini, nu avea altceva.

Secretara băgă capul pe uşă şi îl făcu să tresară.

— Al Muntada pe linia unu, îl anunţă ea.

El ridică receptorul şi auzi vocea unuia dintre adjuncţii lui Yasser Arafat. Acesta fu extrem de concis.

— „Ei” se întorc astăzi. Trebuie să fi acolo la prânz.

Jamal Nassiv puse receptorul în furcă. Aşadar avea

noutăţi de la israelieni! El se uită la ceas: era ora unsprezece. Nu mai avea timp să-şi frământe creierii. Îşi aminti de Leila. Cu siguranţă, în ultimele ei clipe de viaţă îl blestemase. Familia El Mugrabi era puternică şi cu numeroase ramificaţii. De acum înainte nu va mai putea dormi liniştit.

*

* *

Şlomo Zamir contempla plictisit peisajul monoton din sudul Israelului. Pământul făgăduinţei nu era un paradis. Căută o ţigară dar nu avea nici una. Rareori fusese supus la o asemenea tensiune nervoasă. În ajun, la Ierusalim, responsabilul cu operaţiunea „Gog şi Magog" îi repetase că trebuia să evite cu orice preţ catastrofa. Ştia că nu se vor mai întâlni niciodată cu o ocazie asemănătoare... Era mai uşor de zis decât de făcut. Aşa că el întorcea pe toate părţile toate ipotezele. Toate soluţiile posibile erau însă proaste, chiar foarte proaste.

El i se adresă şoferului:

— Arik, ai cumva o ţigară?

Şoferul nu îndrăzni să-l refuze şi îi întinse pachetul.

Mâna lui Zamir tremura atât de tare, încât cu greu reuşi să şi-o aprindă. Fumul care îi umplu plămânii avea gust de miere. Se lăsă furat de acest viciu regăsit. Brusc avu o revelaţie. Găsise soluţia problemei ce îl frământa!

El fumă ţigara până la ultimul milimetru, jurându-se că nu va mai repeta căderea în ispită. Se apropia de Gaza aşa că se concentra asupra întâlnirii următoare.

*

* *

Jamal Nassiv simţi că i se înmoaie picioarele când zări silueta lui Şlomo Zimir dându-se jos din BMW-ul blindat. Avea aceeaşi alura severă ca de obicei. Nassiv îşi făcu curaj şi se îndreptă către el cu mâna întinsă. Omri Sharon era înăuntru în *Al Wahah,* unde comandase o cafea.

— Să mergem! îi spuse israelianul.

Cei doi se instalară pe canapeaua din spate a BMW-ului Şlomo Zamir atacă imediat.

— Nu aţi făcut ce v-am cerut! latră el. Cunoaşteţi oare

consecinţele acestui eşec?

Şeful Securităţii preventive palestiniene nu îndrăzni să întrebe cine putea fi cel afectat şi se pierdu într-un şuvoi de scuze.

— S-a produs un fapt neaşteptat, spuse el. De la început…

Şlomo Zamir îi tăie vorba cu un gest de enervare.

— Ştiu că aţi *încercat,* recunoscu el. Se dăm uitării ce s-a întâmplat. Vă dau ocazia să vă reparaţi greşeala.

La început, ceea ce îi propuse el lui Jamal părea uşor de executat. Însă când aborda a doua parte a planului, Jamal Nassiv simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Brusc înţelegea totul. Pricepea de ce israelienii se agitau în aşa hal. Nu era vorba de o simplă celulă din cadrul grupării Hamas. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai de mult! Acum se afla deja într-o răscruce. Era obligat să aleagă drumul. Ştia că, dacă atunci când va ajunge în Gaza îi va spune totul lui Yasser Arafat, acesta îl va felicita cu căldură. Din nefericire, existau anumite lucruri pe care nu le putea povesti.

Şlomo Zamir îl observa, imobil ca un sfinx. Prevăzuse o asemenea criză de conştiinţă. Vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un magnetofon portabil miniatural pe care îl puse pe genunchi şi îl puse în funcţiune.

— Ascultaţi, zise el.

Jamal Nassiv ascultă. Era vocea lui. Ultima lor întâlnire fusese înregistrată. Simţi că i se încreţeşte pielea pe el. Dacă acea casetă ajungea în mâinile lui Husseini, îl aştepta plutonul de execuţie. Israelianul zâmbi.

— Haideţi să nu mai pierdem timpul! Faceţi ce v-am spus. Începând chiar de azi. Pentru partea a doua a operaţiunii *mă bazez* pe dumneavoastră. Nu admit posibilitatea unui eşec.

Cu o voce ceva mai blândă, el adăugă:

— Vom avea grijă să nu vă uităm. Curaj.

Jamal Nassiv părăsi BMW-ul cu senzaţia că a scăpat de un vampir. Ajunse în maşina sa unde era aşteptat deja de vizitatorii săi. Fu nevoit să îşi aprindă o a doua ţigară pentru a nu fi obligat să vorbească. Profesia de trădător nu era una uşoară. Pentru a se consola, îşi spuse că totul se va termina

în. Câteva ore. Spera să se bucure de recunoştinţa israelienilor.

*

* *

Generalul El Husseini tresări când ascultă raportul agentului ce avea sarcina să supravegheze misterioasa celulă a grupării Hamas. Nu reuşea să-şi creadă urechilor.

— Oamenii lui Nassiv au început să-i aresteze pe toţi, spuse agentul său. Ce este de făcut?

Era de necrezut! În vreme de Mukhabaratul se chinuia de patru zile să nu alerteze micul grup, Securitatea preventivă intra în ei ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, dându-le peste cap ancheta! El Husseini îi cunoştea pe militanţii din Hamas. Erau nişte duri şi cu greu se va scoate ceva de la ei. În plus, avea să-i piardă cu totul din mână.

Toată munca sa se dovedea a fi zadarnică.

El îşi aprinse o ţigară, alb de furie.

Era imposibil să fie vorba de o simplă întâmplare.

Jamal Nassiv voia să-şi asume laurii victoriei de a fi deconspirat o structură a Hamas. Toată această treabă îi mirosea urât.

— Foarte bine. Verifică numele celor care au fost arestaţi. Mâine vom vedea de este de făcut.

*

* *

Două Mercedesuri negre depăşiră în viteză punctul de control israelian care separa zona „A” de zona „C”, îndreptându-se spre Ierusalim. Sentinela din Tsahal le privi intrigat cum treceau. Aceste limuzine soseau zilnic din Israel o dată cu căderea nopţii şi se duceau în Rammalah pe căi ocolite. De obicei, erau escortate de câte o maşină plină cu agenţi din Shin Beth, uşor de recunoscut după aspectul lor sportiv, părului tuns scurt şi armele mini-Uzi.

În spatele primei maşini, doi bărbaţi vorbeau în şoaptă, în ciuda geamului gros care îi separa de şofer.

— Încă un mic efort şi vom reuşi, spuse primul. Vecinul lui, un consilier politic al primului ministru, nu era la fel de optimist.

— Nu ştiu. Lui îi este frică că nu i-am spus încă totul.

Daca vreodată începe să trăncănească…

— *No way,* îl asigură interlocutorul său. Vom şti să-i astupăm gura. La urma urmelor, tot ce-i cerem este să-şi pună semnătura pe nişte hârtii… Restul îl facem noi, iar el va ieşi în câştig.

Consilierul se strâmbă.

— La fel ca Bechir Gemayel! Atât timp până să se usuce cerneala cu care a iscălit… Nu-mi place deloc afacerea asta. Mă tem că o să dăm în bară până la urmă.

— Nu avem de ales, îi tăie vorba vecinul său. Tipul ăsta este şansa noastră. Eu cred că este o idee genială. Înainte se făceau multe manipulări de acest gen, adăugă el cu nostalgie…

Era un vechi membru al Mossad-ului şi pretindea că agenţia de contraspionaj exterior israeliană îşi pierduse eficacitatea de câtva timp. Bărbatul pe care tocmai îl întâlnise în Rammalah era un „client” vechi al uneia din echipele lor. Cei doi terminară de vorbit. Ajunseseră în Ierusalim. Unul îi spuse şoferului.

— Lăsaţi-mă la biroul primului ministru.

Primul ministru ceruse să fie informat la fiecare şaizeci de minute în legătură cu evoluţia operaţiunii „Gog şi Magog”. De astă dată, se apropiau de ţelul lor. La fel ca şi în industria spaţială, nu se putea şti dacă operaţiunea este încununată de succes decât în momentul în care se ordona declanşarea focului.

*

* *

Bărbaţii erau aliniaţi cu spatele la zid, cu mâinile legate la spate şi cu cătuşe la glezne. Fuseseră duşi în subsol de oamenii lui Raşid Daud, imediat după arestarea lor. Aici erau într-o ţară civilizată: nu intra avocatul sau familia, nu puteau comunica în exterior. Cei din afară îi credeau dispăruţi de parcă ar fi plecat pe planeta Marte… Mirosul acrul al sudorii, al fricii şi al sângelui era copleşitor.

Doi dintre zbirii lui Raşid începuseră interogatoriul de bază, în legătură cu familiile lor, împărţind palme, insulte şi lovituri de picior, pentru ca să-i convingă. Din subsolul Securităţii preventive arareori ieşea cineva în stare de

funcţionare. Interogatoriile aveau loc de obicei noaptea când birourile de la etaj erau goale şi când hu rămâneau decât oamenii din Serviciul de securitate internă.

Uşa celulei se deschise şi intrară Raşid şi Jamal Nassiv. Poliţiştii îşi ascunseră cu greu surpriza. Patronul lor nu apărea niciodată în acest loc. Acum avea ochii injectaţi cu sânge şi se împleticea în mers. Băuse. Raşid Daud se opri în faţa primului prizonier, un bărbat în vârstă, cu o impresionantă barbă căruntă. El îl apucă de barbă şi începu să tragă cu putere.

— Va trebui să o dai jos! Pe aici nu ne plac bărboşii!

Prizonierul îl privi cu ură şi spuse printre dinţi:

— Ia-ţi mâinile spurcate de pe barba mea sfântă! *Allah ou Akbar!*

— Câine! urlă Raşid lovindu-l cu piciorul în pântece. Bărbosul căzu pe o parte, dar Raşid era dezlănţuit. Îl lovea cu sete, în timp ce o baltă de sânge începu să se lăţească în jurul chipului masacrat. Raşid se întoarse spre unul dintre oamenii săi şi-i spuse:

— Mokhtar, de ăsta mă ocup eu. Pune-l pe taburet.

El primise ordin în după-amiaza aceea să-i aresteze pe toţi membrii acestei celule a grupării Hamas. La ora cinci, erau toţi acolo. Nu fusese greu. Toţi erau la locul lor de muncă. Jamal Nassiv dăduse ordin ca să înceapă interogatoriile imediat şi îşi anunţă participarea. Era aşadar o afacere importantă.

Cu lista prizonierilor în mână, Nassiv urlă:

— Care este Mehdi Al Bayuk?

— Eu sunt, răspunse un bărbat de vreo patruzeci de ani în haine de muncă albastre, cam pleşuv, însă cu o statură masivă.

— Duceţi-l la 4, ordonă Jamal Nassiv.

Celula cu numărul patru era tot o sală de interogatoriu. Prizonierul fu scos şi dus acolo.

— Instalaţi-l! ordonă Nassiv, când ajunseră în mica celulă.

Aici nu era decât un banc de tâmplărie şi un casetofon, pus pe un scăunel. Cei doi malaci îl duseră pe prizonier lângă banc, apoi desfăcură menghina până ce capul nefericitului putu să încapă între fălcile ei. Imediat, unul

dintre torţionari trase de pârghie prinzând capul şi strângându-l. Mehdi scoase un urlet. Urechile îi fuseseră strivite. Al doilea torţionar puse casetofonul în funcţiune. Muzica acoperi imediat urletele nefericitului om.

Jamal Nassiv se proţăpi lângă acesta şi întrebă:

— Ştii de ce ai fost arestat?

Mehdi articula ceva neinteligibil. Imediat Nassiv acţiona pârghia menghinei, reprimându-şi greaţa care îl cuprinsese. Nu crezuse că va fi capabil de aşa ceva! În fiecare clipă se aştepta ca nervii să îl lase.

Urletul scos de victima sa cutremură zidurile. Din urechi ţâşniră valuri de sânge, iar ochii îi ieşiseră din cap. Omul avu un spasm de vomă, apoi un val puturos împroşcă totul în jur. Jamal Nassiv făcu un efort imens ca să nu-l imite. Cu privirea fixă şi cu maxilarele strânse era ca un nebun. Ţipetele prizonierului deveniră sacadate, de nesuportat. Muzica data la volumul maxim nu reuşea să le acopere.

— Trebuie să vorbeşti! urlă Nassiv, deşi în sinea lui nu dorea deloc acest lucru.

Spera ca nefericitul să nu mai reziste mult. Deodată, Mehdi începu să vorbească, în speranţa că va fi lăsat în viaţă. Jamal simţi cum i se face părul măciucă! Se întoarse către poliţistul ce îl însoţea. Ocupat cu casetofonul, se părea că nu înţelesese vorbele lui Mehdi. Nici el nu ar fi dorit să-i asculte confesiunea. Victima voma. Cu trupul scuturat de spasme violente.

Cu dinţii strânşi, Nassiv trase cu putere de tija de oţel a menghinei. Cutia craniană a lui Mahdi cedă cu un trosnet insuportabil, iar urletul său se stinse într-un gâlgâit sinistru. Din nări ţâşni un val de sânge şi se putea zări creierul alb printre oasele sfărâmate. Nassiv se uita la mocasinii săi pătaţi de sânge.

— Cred că am exagerat niţel, făcu el, palid ca un mort.

— Nu face nimic, spuse poliţistul, care văzuse multe cazuri asemănătoare la viaţa lui. Vor vorbi cu siguranţă ceilalţi.

Fără să-i răspundă, Jamal Nassiv ieşi din celulă. Urcă scările ce duceau la biroul său, unde se duse ţintă la bar şi scoase o sticlă cu Defender. O destupă cu mâinile

tremurătoare şi o duse la gură. Bău pe nerăsuflate până simţi că se sufocă. Apoi se prăbuşi într-un fotoliu, în pragul unei crize cardiace. Sughiţă şi încercă să respire normal în acea clipă, îl ura pe Şlomo Zamir şi se ura şi pe el însuşi. Înţelegerea de ce oameni ca Raşid Daud erau indispensabili. Se sculă cu greu şi după ce mai bău din sticlă, se lungi pe canapea. Era incapabil să se ducă acasă în starea în care se afla.

Cu ochii ţintă în tavan, el recită ultimele cuvinte ale lui Mehdi Al Bayuk. Ştia în fine de ce israelienii depuseseră atâta efort. Înfricoşat, cu mâinile tremurând, era copleşit în acelaşi timp de importanţa pe care o căpătase în propriii săi ochi. El, Jamal Nassiv, intra în istorie.

O nelinişte sumbră îl cuprinse. Dacă israelienii ar afla, l-ar lichida fără cea mai mică ezitare. Nu-i mai rămânea decât să se roage. De acum îşi alesese tabăra.

O durere ascuţită îi străpunse brusc pieptul. Se ridică prins de panică. Simţi cum se sufocă.

Capitolul XVII.

— Sunteţi aşteptat la recepţie, *sir,* îl anunţă la telefon recepţionerul hotelului *Commodore.*

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Nu primise nici o veste de la generalul Husseini de două zile. Îşi petrecuse seara precedentă tot cu Kyley, care îl iertase pentru „viol”. Între ei nu era o poveste de dragoste ci doar un sport şi nimic mai mult. Fata se agăţa de el ca să-şi mai omoare timpul. Dintre toate ziaristele străine, doar ea era obligată să stea acolo atâta vreme.

Malko îi întâlni pe oamenii lui Husseini, care îl conduseră la maşina blindată, ce demară în direcţia „piramidei”. Ritualul aşteptării generalului se repetă. Acesta îşi făcu apariţia, ca adus de furtună, cu un aer extrem de îngrijorat.

— S-au întâmplat multe ieri. Poliţia Securităţii preventive i-a interogat pe toţi membrii celulei din Hamas care ne interesa pe noi.

Malko nu mai înţelegea chiar nimic. Totul părea o farsă.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am interesat. Ordinul nu a venit de la Abu Amar. E o iniţiativă a lui Jamal Nassiv. Partea ciudată este că interogatoriile au început imediat şi că Nassiv a luat personal parte la ele.

— Este ceva neobişnuit?

— Extrem de neobişnuit. Este un tip prea sensibil la genul acesta de lucruri. Acum vine partea tare. Nassiv a avut un uşor atac cardiac şi a fost transportat de urgenţă la Alshefa Hospital. Se pare că nu era nimic grav, căci azi dimineaţă a fost externat. Medicii au observat că hainele şi încălţămintea îi erau pătate cu sânge. El era în stare de şoc şi nu a spus nimic.

— Oare cum s-au petrecut lucrurile?

— Am putut afla graţie contactelor pe care le am în Securitatea preventivă, zise generalul palestinian. Ieri seară, Jamal Nassiv a participat la interogatorii. De fapt, la

unul singur. Al lui Mehdi Al Bayuk, mecanicul de la garajul Autorităţii palestiniene.

— Este tipul care ne interesa pe noi, nu?

— Exact. El a fost torturat chiar de Nassiv, care i-a prins capul într-o menghină. L-a strâns până l-a ucis.

— De ce l-a interogat chiar el?

— Nu ştiu. Cred însă că era singurul om interesant din tot grupul.

— A vorbit nefericitul?

— Se pare că nu. Nassiv, neobişnuit cu tehnica torturii l-a ucis prea repede din greşeală.

Malko îşi ascunse cu greu dezamăgirea. O dată cu dispariţia mecanicului, rămâneau multe semne de întrebare.

— Al Bayuk părea că este un fidel al lui Arafat, deoarece făcea parte din Fatah de multă vreme. De ce ar fi intrat în Hamas?

— Asta nu ar fi de mirare, îi explică El Husseini. Mulţi palestinieni consideră că Arafat este prea conciliant faţă de evrei, că prea se lasă călcat în picioare. Atunci se mulţumesc să se defuleze prin aderarea la gruparea Hamas care este deosebit de activă şi pe plan social. Azi însă nu există o opoziţie reală între Arafat şi Hamas. Mai ales de când şeicul Yassine a intrat în Consiliul palestinian.

— Aşadar ferocitatea lui Jamal Nassiv este şi mai greu de înţeles.

— Exact. Asta numai dacă nu cumva a înţeles că avea vreo legătură cu israelienii şi a vrut să-l facă să spună adevărul.

— În cazul acesta, va trebui să-i dea raportul lui Yasser Arafat…

— Pare logic, îl aprobă generalul.

Malko ar fi vrut să afle mai mult. Pentru asta nu avea decât un singur mijloc.

— A fost arestată şi familia lui?

— Nu. Cred că nu. De ce?

— Nu aţi vrea să-i facem o vizită? Asta numai în cazul în care nu vă creaţi probleme cu Securitatea preventivă…

Malko făcuse această menţiune tocmai ca să-l înfurie pe

general, cunoscându-i ostilitatea faţă de Jamal Nassiv. Reacţia nu întârzie.

— Cred că glumiţi. E o idee excelentă. Aşteptaţi-mă puţin. Am o mică întâlnire şi apoi plecăm.

Mai era o mică şansă ca să afle adevărul.

Cele două maşini ale Mukhabarat-ului se opriră pe un drum de pământ bătătorit, undeva în partea de est a Gâzei, departe de clădirile moderne ce se înălţau la ţărmul mării. Era un cartier locuit de oameni nevoiaşi.

Unul dintre poliţişti bătu la uşă, apoi schimbă câteva cuvinte cu o femeie fără vârstă, cu capul înfăşurat în obişnuita broboadă musulmană. Femeia îi conduse într-o cameră întunecoasă, plină cu saltele şi mobilă veche. În mijloc, era o masă. Doi copilaşi stăteau strânşi unul lângă celălalt într-un colţ al încăperii.

Cu ochii plini de groază, femeia se retrase către masă. Răspunsurile ei erau monosilabice. Generalul traducea pentru Malko:

— Este nevasta lui Mehdi Al Bayuk.

— Ştie de ce a fost arestat?

Poliţistul îşi continua interogatoriul fără să ridice vocea. Treptat, femeia prinse un pic de curaj şi povesti ce s-a întâmplat.

— Bărbatul ei a plecat ieri la muncă, aşa cum făcea de obicei. El mergea pe jos pentru că taxiurile colective costă prea mult. De atunci nu l-a mai văzut! Poliţiştii de la Securitatea preventivă au venit pe la ora cinci după-amiază şi au scotocit toată casa spunând că sunt ascunse arme. L-au spus că Al Bayuk a fost arestat din cauză că a complotat împotriva Autorităţii palestiniene.

Malko se încruntă.

— Care complot?

— Asta este formula obişnuită, zise El Husseini. Vocea femeii deveni mai ascuţită de indignare.

— Spune că au luat cu ei toţi banii pe care îi aveau în casă: două sute de şekeli, ascunşi într-un sac cu făină.

Ea le arătă sacul ce avea inscripţia UNWRA, explicând că primea în fiecare lună alimente de la O.N.U. Altfel, familia ar

fi murit de foame.

Malko privi pereţii încăperii. Nu lipsea portretul lui Yasser Arafat pus în ramă. Mai erau câteva vederi tăiate din reviste. Nimic nu părea să aibă vreo legătură cu gruparea Hamas. Câteva haine atârnau de nişte cuie bătute în perete.

— Controlaţi toată casa, ordonă generalul.

Treaba se termină foarte repede. După ce examina camera în care erau, poliţistul deschise uşa altei încăperi în care se aflau mai multe saltele puse direct pe jos. Pe una din ele stătea ghemuită o fată. Nevasta lui Al Bayuk se repezi şi îl apucă de braţ cu o forţă neaşteptată, încercând să-l scoată de acolo.

— Spune că este fata ei cea măre. Este bolnavă de doi ani, traduse generalul.

Trezită de gălăgie, bolnava deschise ochii. Capul îi era îmbrobodit cu o eşarfă albă, iar trupul îi era ascuns într-o rochie lungă. Malko îi văzu chipul extrem de palid, aproape scheletic. Biata fată părea într-adevăr foarte bolnavă. Jos pe duşumea, erau două cutii albe dreptunghiulare cu inscripţia Durogesic. Erau medicamente. Malko luă una şi o examina.

Fata întinse mâna descărnată ca să i-o ia. Maică-sa nu se mai oprea acum din turuiala.

— Spune că Fatima se teme să nu-şi piardă doctoriile care îi uşurează durerile.

Fatima nu se mai mişca, ţinând în mână cutia recuperată de la Malko.

— De ce suferă? întrebă acesta.

— Are cancer. Suferă îngrozitor şi se roagă la Dumnezeu să o ia cât mai repede.

Era resemnarea fatalistă a oamenilor săraci. În lumea a treia mulţi nu mai aveau timp să îmbătrânească. Poliţistul părea cuprins de milă. Această casă sărmană nu părea casa unui terorist... Generalul El Husseini şi Malko se înţeleseră din priviri. Era inutil să mai stea acolo.

— Generale, spuse Malko în maşină. Cunoaşteţi vreun doctor de la spitalul din Gaza?

— Personal, nu, răspunse generalul. De ce mă întrebaţi?

— Fata avea lângă saltea două cutii de Durogesic. Pe

cutie era scris: morfină transdermică. Sunt nişte plasturi cu morfină care se pun pe piele, nemaifiind necesară administrarea acesteia cu ajutorul injecţiilor. Aş vrea să ştiu dacă acest medicament se găseşte în Gaza.

— Voi întreba la Alshefa Hospital, spuse generalul. Imediat dădu un telefon pe celular. Când ajunseră la hotel *Commodore* nu primiseră încă răspunsul. După un timp li se făcu legătura cu spitalul.

— Vorbiţi cu doctorul Al Fuakher. Vorbeşte engleza. Malko luă receptorul şi puse întrebarea. Doctorul era deosebit de amabil.

— Acest medicament nu se găseşte în Gaza. Tratamentul cu el este deosebit de scump. Costă între 300 şi 1000 de dolari pe lună. Dacă aţi găsit aşa ceva în Gaza, înseamnă că a fost cumpărat în Israel sau în Europa.

— Puteţi verifica dacă la spitalul dumneavoastră figurează fişa unei paciente, Fatima Bayuk?

— Desigur, dar va trebui să mai aşteptaţi puţin. Vă voi suna eu.

Malko îi dădu numărul de pe celularul poliţistului. După douăzeci de minute doctorul îl sună.

— Avem într-adevăr o pacientă cu numele Fatima Al Bayuk, începând de acum un an şi unsprezece luni. Am procedat la operarea tumorii dar din nefericire a făcut metastază pulmonară.

— A fost tratată aşa cum trebuie?

— Nu, căci nu este vorba de un tratament care se poate face la noi. De altfel nici un fel de tratament nu o mai poate salva.

Malko îi mulţumi doctorului, apoi i se adresă poliţistului.

— *I must talk to general El Husseini right away!*[41] Poliţistul vorbi cu şeful său, apoi îi făcu legătura cu Malko.

— Conversaţia avută cu doctorul m-a pus pe o altă pistă, spuse el. Aş vrea să mai merg o dată la casa lui Al Bayuk. Poate mă însoţeşte omul dumneavoastră.

— Nici o problemă. Daţi-mi-l un pic la telefon. Trebuie să-i mai dau nişte instrucţiuni.

*

[41] Trebuie să vorbesc cu generalul El Husseini imediat! (n.a.).

* *

Văduva lui Mehdi Al Bayuk începu să plângă de cum îi văzu. Lăsând-o să discute cu poliţistul. Malko se îndreptă către camera fetei. Aceasta adormise, ghemuită pe saltea. Alături de ea era o foaie de hârtie. Malko o luă şi simţi un şoc puternic. Era o ordonanţă medicală cu antetul spitalului Hadassah, Tel Aviv, State of Israel.

*

* *

Antetul cât şi ordonanţa erau trecute atât în limba engleză cât şi în cea ebraică. Malko încercă să descifreze ce scria mai departe. Cuvintele „protocol Maid” erau cu litere îngroşate. Ordonanţa fusese eliberată la 17 iulie 2000.

Malko îl sună din nou pe doctorul Al Fuakher şi îi ceru mai multe lămuriri.

— Spitalul Hadassah este un stabiliment recunoscut în care sunt experimentate cele mai recente tratamente împotriva cancerului. Este finanţat de o fundaţie americană. Acolo sunt îngrijiţi numai israelienii.

— Ştiţi ce înseamnă „protocolul Maid”?

— Da. Este vorba de o chimioterapie utilizată pentru încetinirea evoluţiei metastazelor. Nu înţeleg cum acea pacientă poate beneficia de acest tip de tratament.

Malko. În schimb, începea să înţeleagă.

Desigur, nu bunătatea doctorilor israelieni era la mijloc.

— Întrebaţi-o pe văduvă de unde are această ordonanţă, îi spuse el poliţistului.

— Spune că nu ştie.

— Fiica ei, Fatima, a fost vreodată în Israel?

— Nu, niciodată.

— Dar soţul ei?

— Nici el.

— Spune-i că dacă ne minte vom fi obligaţi să o arestăm pe fată, spuse Malko, minţind pentru o cauză nobilă.

Imediat, văduva începu să se văicărească şi să-şi smulgă părul din cap. Trezită de vacarm, Fatima apăru în uşă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Încercaţi să vorbiţi cu ea, zise Malko. Trebuie să ne spună adevărul.

În cele din urmă femeile se calmară, apoi mama începu să vorbească aproape coerent.

În urmă cu doi ani, se descoperise la Gaza că Fatima era atinsă de cancer la coapsă. Din nefericire, operaţia nu avusese rezultatul scontat. Înainte de izbucnirea Intifadei, tatăl ei o dusese la Tel Aviv pentru a fi consultată de doctorii evrei. Aceştia au stabilit diagnosticul, precizând că medicamentele care ar fi întârziat evoluţia bolii constau foarte mult, ele neputând fi prescrise în mod gratuit decât israelienilor…

— Ce s-a mai întâmplat apoi?

Văduva continuă să vorbească cu o voce slabă.

În luna iulie, funcţionarul de la O.N.U., care îi ajutase să meargă în Israel, l-a contactat din nou pe Mehdi AL Bayuk propunându-i să meargă iar la Tel Aviv, pentru că medicii israelieni erau interesaţi de cazul fetei lor. Aceasta fusese primită cu multă căldură. Fatima a stat în spital douăzeci şi patru de ore şi când a plecat de acolo, avea ordonanţa şi medicamentele. Imediat starea ei s-a ameliorat.

Mama Fatimei mai spuse ceva pe un ton plângăreţ.

— Vrea să ştie cum va putea face rost de medicamente în continuare, traduse poliţistul. Fără ele fata avea dureri îngrozitoare.

Malko fu cuprins de o milă imensă.

Cele două palestiniene îl ţintuiau cu privirile rugătoare şi disperate. O piesă importantă din puzzle era acum la locul ei.

Mehdi Al Bayuk, un biet militant din Hamas, fusese recrutat de Shin Beth care i-a propus târgul clasic: viaţa copilei lui în schimbul „colaborării”. Astfel umilul mecanic a intrat în mod involuntar într-o manipulare sângeroasă. Fusese eliminat de frică să nu cumva să fie descoperit lanţul trădătorilor. Marwan Rajub descoperise din întâmplare ceva. În consecinţă fusese şi el eliminat.

Era simplu şi clar. Mai rămâneau însă destule semne de întrebare. Ce rol juca Jamal Nassiv? De ce voise să-l interogheze chiar el pe Mehdi Al Bayuk? Moartea acestuia era un simplu accident? Oricum, Malko nu mai avea ce afla în casa acestuia. Mehdi nu fusese decât un spion într-o

partidă complexă şi luase secretul cu ei în mormânt... Chiar în clipa când ieşea pe uşă, Fatima puse o întrebare cu glas timid.

— Întreabă când îşi va revedea tatăl, traduse poliţistul, în curând i se vor termina medicamentele şi nu ştie cum şi le va procura.

Malko simţi un nod în gât şi spuse fără să se mai gândească:

— Despre tatăl ei nu pot să-i spun nimic, cât despre medicamente, voi avea eu grijă să-i fac rost, cât mai repede cu putinţă.

— *Choukran, choukran*[42]*,* murmurară cele două femei. Malko părăsi casa cu inima strânsă. O dată în plus, o fiinţă nevinovată era folosită ca un pion într-o lume paralelă. Vrând să-şi salveze fiica, Mehdi Al Bayuk îşi găsise moartea în chinuri groaznice.

Acum, Malko era convins că israelienii, prin intermediul lui Jamal Nassiv, îl sacrificaseră cu bună ştiinţă pe palestinian ca acesta să nu vorbească. Acest lucru era greu de neînţeles. Mort, mecanicul nu mai putea servi la nimic.

Dacă fusese sacrificat, însemna că rolul său era terminat. Dar care fusese rolul său? Se impunea o singură concluzie.

Mehdi Al Bayuk nu era decât unul dintre cei care montaseră o maşinărie infernală al cărei ceasornic era pus în funcţiune.

Iar acest dispozitiv trebuia găsit şi demontat cu orice preţ.

[42] Mulţumesc, mulţumesc, (n.a.).

Capitolul XVIII.

Pentru prima oară după multe zile, Şlomo Zamir nu îşi mai tortura câinele din sârmă. Pericolul care ameninţa acţiunea „Gog şi Magog” fusese definitiv eliminat. Desigur, moartea brutală a lui Mehdi Al Bayuk putea să-i alerteze pe palestinieni, mai ales pe cei din Mukhabarat, care ar fi putut să descopere legătura dintre Al Bayuk şi Shin Beth.

Palestinianul rezistase tentaţiei timp de opt zile, sfâşiat între fidelitatea faţă de poporul său şi dragostea de părinte, apoi cedase. Totul se derulase apoi conform previziunilor. Un agent din Shin Beth se infiltra cu regularitate în Gaza aducând medicamente în doză pentru o lună. Acum nu mai rămânea decât să se declanşeze faza finală. Ordinul trebuia să sosească de la Ierusalim. Era o operaţiune *politică.* Dacă totul se petrecea cu bine, ar fi fost mai ceva ca afacerea Adnan Yassine. Ar fi nimerit doi iepuri cu o singură lovitură…

Şlomo Zamir se uită la pachetul de ţigări de pe masă. După slăbiciunea de care dăduse dovadă în drum spre Gaza, reuşise să-şi domine viciul.

*

* *

Generalul Atei El Husseini se uită cu tristeţe la ordonanţa eliberată de Hadassah Hospital primită de la Malko.

— Israelienii folosesc acelaşi sistem ca în cazul lui Adnan Yassine, spuse el. Nu au deloc imaginaţie. De data asta, au lucrat pe faţă. Nu ştiu încă ce l-au pus să facă…

— Aceasta-i întrebarea, zise Malko. În aparenţă, ei nu i-au cerut lui Al Bahuk nimic, asigurându-i aprovizionarea cu medicamente.

— Este clar că asemenea gest trebuia recompensat. Dar cum? Cu informaţii legate de mişcările lui Arafat? Nu cred că valorau atât… Mehdi era un mecanic la garaj, într-un post de subaltern.

— Credeţi că ar fi putut sabota una dintre maşinile utilizate de Arafat?

— Desigur. Întrebarea rămâne *cum?* Un mecanic şef verifică zilnic cele cinci Mercedesuri utilizate de Abu Amar. Nu a existat nici un incident. Deasemenea, maşinile sunt trimise la revizie completă la Aman, din şase în şase luni…

Totuşi israelienii nu l-ar fi corupt pe mecanic pe degeaba.

— Mă surprinde cel mai mult înverşunarea cu care au încercat să ne împiedice să ajungem până la el, zise Malko. Dacă rolul lui era încheiat, tipul nu mai ar fi avut nici o importanţă. În schimb, au făcut în aşa fel încât să fie omorât. Asta înseamnă că palestinianul putea să facă mărturisiri nedorite de ei. Din cauza asta l-au eliminat.

Malko îşi aminti de accidentul maşinii Ford Galaxy.

— Dar dacă Mehdi Al Bayuk a introdus un mecanism electronic în maşina lui Arafat, ca aceasta să poată fi urmărită şi lovită cu o rachetă, aşa cum s-a întâmplat în cazul meu?

Generalul nu păru prea convins.

— Sunt două motive care mă fac să înlătur această ipoteză. În primul rând, asasinarea lui Arafat cu ajutorul unei rachete ar fi o sinucidere a lui Ariei Şaron din punct de vedere politic. În al doilea rând, Abu Amar foloseşte cinci maşini identice şi este imposibil de ştiut dinainte, pe care o va folosi la un moment dat. Voi cere totuşi lui Abu Ahmad să ordone o inspecţie completă a vehiculelor. Avem instrumente de măsură ce pot depista orice „bug”.

— Aveţi intenţia să-i vorbiţi şi de Jamal Nassiv?

— Nu. Este o chestiune pe care o pot aborda numai cu Abu Amar. Deocamdată nu am nimic concret în afară de ipoteze şi presupuneri. Singurul fapt cert este că evreii au cel puţin o „cârtiţă” în anturajul lui. Nu ar fi deloc surprins să afle asta. Dacă l-ar interoga pe Nassiv, acesta ar pretinde că a acţionat în scop preventiv. Nimeni nu i-ar putea reproşa că a demontat o celulă Hamas.

— Ce vom face de acum înainte? întrebă Malko.

— Trebuie să mai reflectăm, zise generalul.

— Între timp, voi duce această ordonanţă fiicei lui, Fatima.

Nefericita tânără era doar o victimă în această afacere. Suferinţa ei avea să fie şi mai mare când avea să afle că

tatăl ei trădase ca să-i prelungească viaţa…

În maşina care-l ducea către ea, Malko se chinuia să găsească unica piesă ce lipsea din puzzle. Israelienii erau buni profesionişti. Nu ar fi lăsat nimic la întâmplare.

*

* *

Jamal Nassiv se privi în oglindă. Era ca un cadavru. Era verde la chip, cearcăne negre îi înconjurau ochii şi slăbise enorm. În ultimele trei zile nu mâncase practic nimic. Când fusese transportat la spital cu o durere ascuţită în piept, crezuse că va muri. Ştia că este sensibil, dar era prima oară când i se întâmpla aşa ceva.

I se diagnosticase un preinfarct provocat de stres şi abuzul de tutun. După un tratament de douăsprezece ore, s-a întors acasă. Trebuia să se îngrijoreze, să se odihnească mai mult. Acum era din nou la birou.

Ancheta asupra celulei din Hamas fusese repede închisă. Doi membri erau deja în libertate, iar ceilalţi erau în închisoare aşteptând o ipotetică judecată. Nu era afacerea secolului… Moartea lui Al Bayuk nu stârnise valuri. Genul. Acesta de evenimente era relativ curent, având în vedere ferocitatea metodelor folosite de Securitatea preventivă palestiniană.

Chiar în dimineaţa aceea, Nassiv primise un aviz de la banca sa din Zurich, care-l anunţa că primise creditul pentru tranzacţia cu oţel românesc… Israelienii se ţineau de cuvânt. Singura îngrijorare era în legătură cu viitorul său. Dacă planul israelian se realiza, avea de ce să fie îngrijorat.

Îşi aprinse o ţigară în ciuda recomandărilor făcute de medici, li stăruiau încă în minte ultimele cuvinte ale lui Mehdi Al Bayuk. În afară de israelieni, el era singurul care cunoştea secretul acestuia. Din fericire, evreii ştiau asta. Altfel viaţa lui nu mai avea nici o valoare.

*

* *

După ce restitui Fatimei ordonanţa, Malko se întoarse la *Commodore.* Ar fi vrut nespus de mult să vorbească cu Jeff O’Reilly! Deocamdată însă era nevoit să aştepte iar în faţa televizorului. Canalul CNN transmitea o mulţime de orori.

Zilnic mureau oameni din ambele tabere. Era Ura dezlănţuită în luptă cu Frica. Israelienii descopereau că Ariei Şaron nu putea face minuni… Că Israelul era permeabil şi că duşmanii erau lângă zidurile sale. Bineînţeles că ar fi putut bombarda Bethlemul sau Hebronul, dar ce ar fi urmat mai departe? Adversarii Israelului ar fi renăscut din propria cenuşă.

Malko închise televizorul. Se săturase până în gât de orori. Se anunţa o nouă zi de lâncezeală. De plictiseală, o sună pe Kyley. Tânăra ziaristă era singura destindere a sa.

Era senzuală şi intelectuală. Relaţia lor ţinea de mai multe zile, iar Kyley părea că aprecia pozitiv „noutăţile” în materie de sex, aduse de Malko.

— *Yes?* răspunse Kyley.

— Eu sunt. Care este programul tău astăzi?

— Acelaşi ca şi până acum, făcu fata oftând. Trebuie să-l păzesc pe Arafat. Azi se duce la Consiliul palestinian şi peste o oră trebuie să ţină un discurs în prezenţa lui Abu Ahra, preşedintele consiliului. Întâlnirea are loc la Centrul cultural de pe Gamal Abdel Nasser Street. Nu vii şi tu?

Malko ezită puţin până să spună da. Oricum, era mai vesel decât să caşte de plictiseală în camera din hotel.

— În regulă. Vin la *Al Deira.*

— Grăbeşte-te! Stan a coborât deja în hol.

*

* *

Era prânzul la Ierusalim şi un vânt îngheţat sufla dinspre nord peste colinele dezgolite care înconjurau Cetatea Sfântă. Uneori Şlomo Zamir se întreba cum de Dumnezeu putuse să aleagă un loc atât de sterp ca să-şi aşeze statul său major!

Avusese nevoie de două ore ca să vină de la Tel Aviv şi înainta metru cu metru în ambuteiajul obişnuit la intrarea în Ierusalim.

Sări din maşină şi urcă scările peronului îndreptându-se direct spre sala de conferinţe unde fusese convocat.

Cei patru bărbaţi care îl întâmpinară aveau chipurile surâzătoare. Primul ministru îi oferi un scaun spunând pe un ton vesel:

— Şlomo Zamir, acum se va vedea cât sunteţi de bun. În sinea lui, şeful serviciului Shin Beth, se simţi măgulit.

Politica nu era domeniul lui. De astă dată însă politica avea nevoie de el.

— Vă asigur că nu veţi fi dezamăgit! spuse el rar şi răspicat.

*

* *

Pichetul format din ziarişti se foia prin faţa Centrului cultural, unde Yasser Arafat pronunţa discursul său. Erau doar câţiva. Deodată se iscă ceva agitaţie. Arafat trebuia să iasă. Şeful protocolului îi adresă un zâmbet complice lui Kyley. Ea făcea deja parte din decor.

Yasser Arafat ieşi din clădire apărat de zidul uman, iar unul din Mrcedesurile sale blindate sosi în faţa intrării. În timp ce maşina se îndepărta, Kyley tresări brusc. Scotocindu-se în buzunarul canadienei, scoase un telefon portabil, rămase cu el suspendat în aer, apoi îl vârî la loc în buzunar.

— Cred că am înnebunit de tot, făcu ea. Am crezut că sună…

Cameramanul ei filma conştiincios Mercedesul cu numărul de înmatriculare 0004, ce se îndepărta urmat de ambulanţă şi de celelalte maşini.

Deodată Malko avu impresia că tocmai descoperise ultima piesă din puzzle.

Capitolul XIX.

Generalul Atep El Husseini era într-una din zilele lui proaste când se întâlni cu Malko la cererea acestuia.

— Tocmai mă întorc de la Al Muntada. Am stat de vorbă cu Abu Amar. Le mulţumeşte americanilor pentru grija care i-o poartă. Cele cinci maşini au fost verificate cu ajutorul unor teste electronice. Nu s-a găsit nimic. Mai mult de atât nu ştiu ce am putea face.

— L-aţi pus la curent cu *totul?*

— Cu totul, confirmă El Husseini. L-am spus chiar şi despre Jamal Nassiv.

— Ce are de gând să facă?

— Nimic. Un vechi proverb al nostru spune că dacă te aşezi pe malul râului, în cele din urmă vei vedea trecând cadavrul duşmanului tău... Nu avem încă nici o probă. Deja Abu Amar este pus în gardă. Vă mulţumesc pentru că v-aţi asumat atâtea riscuri. Vă vom considera întotdeauna un prieten. Deocamdată nu ştiu ce am mai putea face. Poate că israelienii au dorit să facă ceva, dar au fost obligaţi să renunţe.

Malko bău puţin ceai. De când sosise, era decis să-i împărtăşească lui Husseini ultima sa ipoteză, dar îşi dădea seama că nu are nici o probă viabilă. Şeful Mukhabarat-ului era un tip pragmatic: voia dovezi concrete.

Malko nu avea chef să se întoarcă în Israel cu mâinile goale.

— Aş vrea să mai rămân pe aici vreo două zile, spuse el.

Atep El Husseini scrise un număr de telefon pe cartea sa de vizită şi i-o întinse.

— Aici aveţi numărul meu de pe celular. Sunt la dispoziţia dumneavoastră zi şi noapte.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna cu căldură.

În aparenţă, misiunea lor se terminase. Malko aranjase cu Kyley să ia cina împreună şi avea timp destul să se mai gândească până atunci.

Când intră în hotelul *Al Deira,* Malko se pomeni nas în nas cu cameramanul lui Kyley.

— O căutaţi pe Kyley? îl întrebă acesta.

— Da.

— A plecat la televiziunea palestiniană. Nu doriţi să bem ceva?

— Cum să nu?

Nu avea nici un chef să se întoarcă la *Commodore.* Cei doi se instalară pe terasă, cu faţa spre mare şi începură să discute. Stan părea deosebit de expansiv.

— Gata, mă întorc în Australia imediat ce termin aici. Nu mă mai prind ei că pun piciorul în Gaza!

— Nu iubiţi Orientul Mijlociu?

Australianul se strâmbă cu dezgust.

— Ce ar putea să-mi placă aici? Mâncare proastă, totul e foarte scump. Eu nu sunt ca Kyley care a ţinut morţiş să vină în ţara asta idioată! Bine, ea are un motiv serios, doar este evreică!

Malko crezu că nu aude bine.

— Sunteţi sigur?

— Absolut, zise cameramanul. Provine dintr-o familie care a fugit din Europa după Holocaust şi s-a instalat la Sydney. Tatăl ei era doctor. Ea a venit de mai multe ori în Israel ca turistă. De altfel a avut o aventură amoroasă cu un israelian care a venit să o vadă în Australia. Un tip bine, adăugă el cu o urmă de invidie în glas... Iat-o că soseşte!

Kyley Carn traversă terasa şi căzu pe un scaun după ce îl sărută pe Malko.

— Gata, am rezolvat, îi spuse ea lui Stan. Mâine dimineaţă avem un proiector. Ce doreşti să mâncăm? i se adresă lui Malko, de parcă ar fi avut de ales.

— Există un restaurant pescăresc, zise el, lângă port. Am mai face o schimbare.

— O.K., mă duc să mă schimb.

— Cred că Stan are o întâlnire. Pot să vin şi eu cu tine?

— Sigur că da.

Ei urcară împreună, iar Malko se instala în faţa televizorului în timp ce fata intră în baie să facă un duş. Când auzi apa curgând, Malko se apropie de canadiana fetei

şi o căută în buzunare. El găsi imediat *două* telefoane portabile. Unul era Nokia, utilizat de obicei de ea, iar celălalt, un Motorola. Ultimul era închis. Era cel pe care fata îl scosese din buzunar cu o zi înainte crezând că sună. Când au plecat împreună de la Al Muntada, ea a ridicat aparatul Nokia, depozitat ta un loc cu telefoanele celorlalţi ziarişti la postul de control. Înainte ca fata să iasă din baie, Malko vârî în buzunar aparatul Motorola. Kyley radia de veselie. Înfăşurată într-un prosop, ea se strânse lângă el cu faţa ridicată în sus.

— Ne mai hârjonim diseară?

Malko îşi puse mâna la buzunar şi strigă:

— *Shit*! Mi-am uitat banii la hotel. Mă întorc imediat. Ieşi din cameră ca din puşcă îndreptându-se la un telefon unde formă numărul generalului El Husseini.

— Sunt dezolat că vă deranjez la ora asta, dar am găsit cheia problemei noastre. Puteţi trimite pe cineva să ridice un pachet de la recepţie? Va fi însoţit de o notă explicativă.

— Va fi acolo în douăzeci de minute, răspunse generalul.

Malko se grăbi să ajungă la recepţia hotelului *Commodore,* ceru un plic şi strecură portabilul înăuntru. Pe plic, trecu numele generalului Husseini, ca să fie sigur că nimeni nu va încerca să-l deschidă…

Când se întoarse în restaurant, Kyley devora un morman de măsline.

Şlomo Zamir era încă în biroul său la ora nouă seara, deşi nu avea nimic special de făcut. Nu avea chef să se ducă acasă. Nevasta, copiii, televizorul l-ar fi împiedicat să se concentreze şi să reflecteze. Încerca o senzaţie ciudată. Acum când „Gog şi Magog” era în plină desfăşurare, începea să-şi pună anumite întrebări. Prins de febra pregătirilor operaţionale, nu avusese timp să reflecteze la viitor.

Acum, că o făcea, simţea cum îl cuprinde frica. Dacă ar fi fost după el, ar fi pus chiar acum mâna pe telefon şi ar fi anulat totul. Brusc era conştient că deschide cu mâna lui cutia Pandorei, descătuşând forţe pe care nimeni nu le va mai putea stăpâni. Era însă obişnuit să se supună şi să nu comenteze ordinele şefilor săi.

În cele din urmă, el stinse lumina din birou şi plecă acasă.

Sunetul telefonului îl surprinse pe Malko în pragul juisării, având asupra lui efectul unui tunet.

— O, nu, nu răspunde! Te rog! îl imploră Kyley.

— Trebuie! spuse Malko smulgându-se din ea.

— Eu sunt, se auzi vocea gravă a lui El Husseini. Al cui este obiectul pe care mi l-aţi trimis?

După tonul vocii, Malko îşi dădu seama că atinsese jackpotul. Erecţia îi dispăru pe loc.

— Nu este un telefon portabil, continuă generalul. Aparatul ascunde un emiţător radio pe o frecvenţă specială, neobişnuită telefoanelor. Emite un semnal scurt şi puternic. Este genul de dispozitiv folosit de israelieni ca să declanşeze explozii la mare distanţă.

Malko se uită la curba feselor lui Kyley cu multă tristeţe.

— Puteţi veni la *Commodore* peste o jumătate de oră? întrebă el în germană. Vă pot prezenta pe posesoarea obiectului.

— Voi veni, făcu generalul.

Malko întrerupse convorbirea. Din cauza televizorului Kyley nu ar fi înţeles nimic chiar dacă ar fi ştiut ceva germană.

— Cine era?

— M-au sunat de la biroul meu din New York. Vor să ştie când mă întorc.

— Când ai de gând să pleci din Gaza?

El zâmbi.

— *Acum,* depinde un pic de tine.

Era evident că fata habar nu avea care era adevărata lui activitate.

— Cred că am devenit o femeie stricată. Am impresia că niciodată nu am făcut dragoste înainte să te întâlnesc! La ce te gândeşti? îl întrebă ea brusc când îi văzu expresia de pe faţă.

— Aş vrea să te întreb ceva.

Kyley râse.

— Despre amanţii mei?

— Nu, despre tine.

— *Go ahead.*

— Eşti evreică, nu-i aşa?

Privirea fetei se voala brusc. După un moment de derută, îşi reveni şi spuse cu o voce aproape naturală:

— Da. De ce? Nu-ţi plac evreii?

— Nu am nimic împotriva lor. Dar de ce ai pretins că ai fost forţată să vii la Ierusalim? Doar ai insistat destul de mult ca să fi nominalizată pe lista ziariştilor.

— Cine ţi-a spus asta?

— Stan, cameramanul tău.

— Ei şi, ce-i cu asta? E viaţa mea!

— De ce ai venit în Gaza?

Ochii fetei se întunecară iar ea reacţiona destul de violent.

— De ce îmi pui toate întrebările astea. Ce te interesează?

Brusc, toată vraja dintre ei se făcuse ţăndări.

— Kyley, trebuie să-mi spui adevărul. Unul din aparatele portabile este în realitate un emiţător radio pentru comiterea de atentate cu bombe. Ai stat tot timpul în preajma lui Arafat ca să prinzi momentul potrivit pentru activarea lui. Ieri ai crezut că poţi să o faci, când ai spus că sună telefonul.

Australiana rămase mută câteva clipe, apoi izbucni:

— Ce-i cu toată istoria asta cu emiţătoare? Unde este acum aparatul meu?

— În mâinile generalului El Husseini, şeful Mukhabaratului.

Kyley Carn rămase ca fulgerată. Malko avu impresia că i se făcuse rău. Ea îl privea fix, cu ochii plin de teroare amestecată cu ură. Până în clipa aceea nu bănuise adevărata lui identitate. De fapt, situaţia era reciprocă. Amândoi crezuseră că îmbină utilul cu plăcutul.

Kyley îşi recapătă cu greu glasul:

— Cine eşti?

— Sunt agent CIA. Am venit în Gaza tocmai ca să fac o anchetă asupra unei tentative de asasinat împotriva lui Yasser Arafat.

Tânăra păli şi îşi feri privirea. Apoi sări din pat cuprinsă

de o furie nestăvilită.

— Eşti complet nebun! Habar nu am despre ce vorbeşti! Cât ai clipi din ochi ea se îmbrăcă. În momentul în care voia să iasă pe uşă, Malko îi spuse:

— Oamenii generalului El Husseini sunt jos şi te aşteaptă. Cred că ar trebui să mă asculţi. Altfel rişti să trăieşti o experienţă extrem de neplăcută.

Australiana rămase împietrită în faţa uşii. Ea încercă un ultim bluff.

— Nu înţeleg ce vrei să spui…

— Tocmai vreau să îţi fac o propunere. Ştiu că israelienii se pregătesc să-l asasineze pe Yasser Arafat. Am demontat împreună cu Serviciile palestiniene o parte din complot. A mai rămas însă ceva despre care numai tu ai putea să ne lămureşti. Dacă ne spui tot adevărul, îţi promit că vei putea pleca din Israel fără să păţeşti nimic. Dacă refuzi, generalul El Husseini va scoate de la tine oricum totul, iar eu voi avea mâinile legate.

Tânăra rămase mută apoi strigă:

— Eşti un ticălos nenorocit!

— Amândoi suntem nişte profesionişti, spuse Malko. Ce răspuns îmi dai? Da sau nu? Voi coborî o dată cu tine. Aşa vei avea mai mult timp să te gândeşti.

— Ce vrei să ştii?

— Ce rol ai.

— Trebuia să aştept semnalul de la Ierusalim.

— Ce semnal?

— Un apel în urma căruia ştiam că trebuie să acţionez. Trebuia să aştept ziua în care Arafat va folosi Mercedesul înmatriculat cu numărul 0005. Atunci trebuia să trimit un semnal electric, apăsând un buton pe portabilul pe care mi l-ai furat.

— Ar fi fost un risc enorm…

— Mi-au jurat că nu. Explozia nu ar fi avut loc imediat. Ea vorbea repede, cu capul aplecat. Malko triumfa în sinea lui. Operaţiunea montată de Shin Beth era ingenioasă. Nici unul dintre participanţi nu-i cunoştea pe ceilalţi.

— Şi ai primit semnal?

— Da, ieri, spuse ea.

— Ieri, Arafat a folosit un Mercedes 0004. De ce ai vrut să acţionezi?

— M-am înşelat, mărturisi Kyley. Am crezut la început că este vorba de maşina cu numărul 0005.

— Faptul că ai fi comis o crimă cu sânge rece nu te-a deranjat deloc?

— Arafat este un terorist! Vrea să-i arunce pe toţi evreii în mare. La fel ca naziştii, spuse fata cu înverşunare.

Cu fanaticii nu se putea discuta…

— Mai am o singură întrebare. Cameramanul tău ştie ce faci?

— Acel gură-spartă? Fireşte că nu ştie.

— Să mergem, spuse Malko.

Patru gorile ale lui El Husseini aşteptau jos în hol. Unul se apropie de Malko şi îi spuse încet:

— Generalul vă aşteaptă afară, în maşină…

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Malko fetei.

Atep El Husseini se dădu jos din maşină când îl văzu pe Malko. Acesta trecu imediat la subiect.

— Mercedesul lui Yasser Arafat cu numărul 0005 este capcană. Are exploziv la bord. Femeia care urma să declanşeze explozia este ziarista Kyley Cam şi este agenta a Mossadului. Am făcut un *târg* cu ea. Dacă ne mărturiseşte tot, dumneavoastră o veţi conduce la Erez *acum,* fără să-i faceţi nimic.

Generalul rămase câteva clipe tăcut, apoi rosti cu o voce alterată:

— Bravo! Să vină! o voi conduce eu însumi. Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— Nu, răspunse Malko.

Pentru o seară, avusese destulă emoţie. Dacă Kyley nu ar fi dorit să îmbine şi ea utilul cu plăcutul, el ar fi trebuit să părăsească Gaza cu misiunea neîmplinită.

Capitolul XX.

Vreo doisprezece mecanici se agitau în jurul unui Mercedes 600 negru, aşezat deasupra unei fose. Portiera din spate dreapta zăcea la pământ desfăcută bucăţi, cu tapiţeria scoasă. Când Malko şi generalul El Husseini pătrunseră în subsolul Mukhabaratului tocmai reuşiseră să o desfacă de tot. Unul dintre lucrători se apropie de unul dintre ofiţeri şi îi spuse:

— Am găsit, domnule.

El îi arătă interiorul portierei. De tabla groasă era lipită perfect o placă gălbuie groasă de câţiva milimetri, ce semăna cu o izolaţie fonică. În colţul stâng, se distingea un mic cilindru de trei centimetri şi o cutiuţă pătrată ca o cutie de chibrituri, însă foarte plată. Expertul arătă dispozitivul cu degetul şi spuse:

— Portiera aceasta a fost practic tapisată cu acest exploziv – probabil RDX – care devine invizibil după ce este pus. El are un detonator legat de un dispozitiv de aprindere foarte sofisticat, un receptor care reacţionează la un impuls radio, însă cu întârziere. Nicăieri nu se vedea nici o marcă de fabrică.

— Ce s-ar fi putut întâmpla? întrebă El Husseini.

— Explodând această încărcătură de aproximativ un kilogram, ar fi ucis toţi ocupanţii vehiculului.

Generalul spuse ceva în arabă înainte de a se retrage împreună cu Malko. Când ajunse în sala de conferinţe de la etajul al patrulea, el aprinse o ţigară cu bricheta Zippo şi suflă fumul.

— Nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc vreodată, zise el. Malko triumfa.

— Acum înţeleg de ce Kyley Carn era prezentă în Cartierul general al lui Yasser Arafat. Lumea trebuia să se obişnuiască cu prezenţa ei acolo. Mehdi Al Bayuk avea sarcina să monteze explozivul. El însă nu ştia cum avea să fie declanşată explozia.

— Exact, confirmă generalul. Era un plan extrem de bine

pus la punct.

— Un singur lucru nu înţeleg, sublinie Malko. Ce aşteptau israelienii ca să-i dea undă verde lui Kyley Cam. Cu cât aşteptau mai mult cu atât riscau să fie descoperiţi.

— Cred că pot eu să vă dau un răspuns la această întrebare. De o bună bucată de vreme, ei îi fac o curte asiduă lui Abu Qaser. Cred că acordul cu el a fost încheiat acum două zile.

— De ce Abu Qaser?

— Aduceţi-vă aminte de cazul lui Adnan Yassine, răspunse şeful Mukhabaratului. Abu Qaser a fost recrutat cam în aceeaşi epocă de către Mossad. Punându-l pe acesta în fruntea Autorităţii palestiniene, ei ar fi avut posibilitatea să facă acorduri cu mult mai „suple”.

Malko dădu din cap fără convingere.

— Nu cred că lucrurile ar fi mers chiar aşa. Generalul zâmbi.

— Adevărat. Cred că nu ar fi mers.. Politicienii cred adesea că îi pot manipula pe cei din jur. Împiedicând acest atentat aţi economisit mult sânge israelian şi palestinian. Sper ca de acum înainte, Israelul să caute un mod mai paşnic de rezolvare a problemei care ne învrăjbeşte.

— Să vă audă Dumnezeu, zise Malko.

Abia aştepta să dea ochii cu Jeff O’Reilly. Şeful centralei CIA trebuia să vină a doua zi ca să-l scoată imediat din Israel, pentru a împiedica orice reacţie din partea serviciului Shin Beth.

— Ce se va întâmpla cu Jamal Nassiv? întrebă Malko. Generalul făcu un semn de neputinţă.

— Dumnezeu ştie.

*

* *

Jeff O’Reilly dorise să-l conducă pe Malko până la pasarela avionului Boeing al companiei Swissair care să îl ducă în Europa. Malko nu rămăsese în Tel Aviv decât câteva ore, doar atât cât să facă raportul complet. Adevăratul raport trebuia făcut la Viena, după ce şeful centralei din Tel Aviv trimitea acolo raportul întocmit de el.

Americanul strânse mâna lui Malko îndelung.

— Vă felicit din toată inima. Sunt însă convins că nu v-aţi făcut numai prieteni pe aici.

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Mă voi mulţumi numai cu prietenii.

Malko se urcă în avion la clasa întâi şi se instala în fotoliul comod cu un sentiment de uşurare. Se întreba însă unde este Kyley Carn. În presă nu apăruse nici cea mai vagă informaţie în legătură cu tentativa de asasinat.

Serviciile de informaţii obişnuiau să-şi spele rufele murdare în familie.

*

* *

Şlomo Zamir privea absent peretele din faţa sa. Încă din ajun aflase că operaţiunea „Gog şi Magog”, intitulată „Armaghedon” de către americani, nu mai avea loc. Adevărul era că regreta doar pe jumătate.

El montase doar mecanismul infernal, fără să fie preocupat de consecinţele politice ale atentatului. Aproape fără să-şi dea seama, el luă de pe birou pachetul Lucky Strike şi îşi aprinse o ţigară, prima din acea zi. Se simţea extraordinar de calm şi echilibrat.

Privi cu afecţiune la câinele din sârmă care îi ţinuse tovărăşie în momente dificile. Cariera sa se încheia cu un eşec, din cauza unui grăunte de nisip.

*

* *

Văduva lui Mehdi Al Bayuk rămase încremenită când văzu în pragul uşii sale un străin îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, însoţit de Faisal Balaui, un şofer de taxi pe care îl cunoştea din vedere. Străinul puse pe masă un pachet voluminos, iar Faisal îi spuse că sunt medicamentele de care avea nevoie fiica ei.

— Are provizii pentru şase luni, preciza Faisal. După aceea va primi altele.

Biata bătrână se fâstâci în mulţumiri şi îşi aminti de străinul care venise la ea în urmă cu trei săptămâni, însoţit de şeful Mukhabartului.

Agentul CIA, stânjenit, se grăbi să se retragă. Ştia că nu se va mai întoarce acolo. Speranţa de viaţă pentru bolnavă

nu derăsea patru luni.

*

* *

Malko era instalat în unicul salon din castelul Liezen, în care cunoscuse clipe destul de agreabile în compania multor femei. Alexandra era la Viena la shopping iar el răsfoia jurnalul de actualitate, cu o cupă plină cu şampanie Taittinger bine frapată. Era un moment de fericire.

„În Orientul Mijlociu se înregistrează o nouă escaladare a conflictului. Israelienii au lovit din nou în fâşia Gaza, aruncând în aer maşina unui lider palestinian, Jamal Nassiv, şeful Securităţii preventive. Yasser Arafat a denunţat terorismul statului Israel. Preşedintele George W. Bush şi Uniunea Europeană a apelat la înţelegerea dintre adversari.”

Pe ecranul televizorului apărea imaginea unei maşini transformate într-o grămadă de tablă ondulată, lângă o targă pe care se vedea un trup înfăşurat în drapelul verde palestinian. Era trupul neînsufleţit al lui Jamal Nassiv.

Malko stinse televizorul. Datoriile fuseseră plătite cu discreţie, aşa cum se cade între oamenii civilizaţi.

Sfârşit.

Tinerama vă oferă:

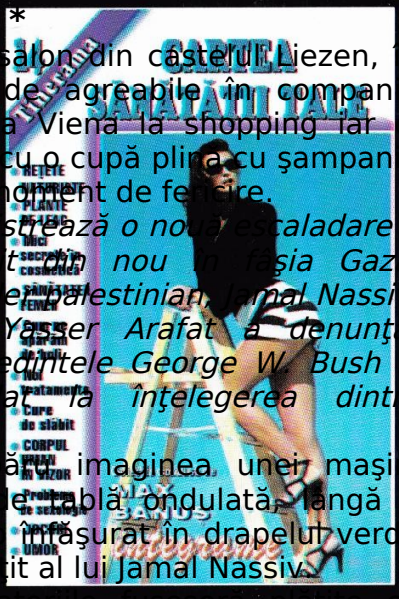

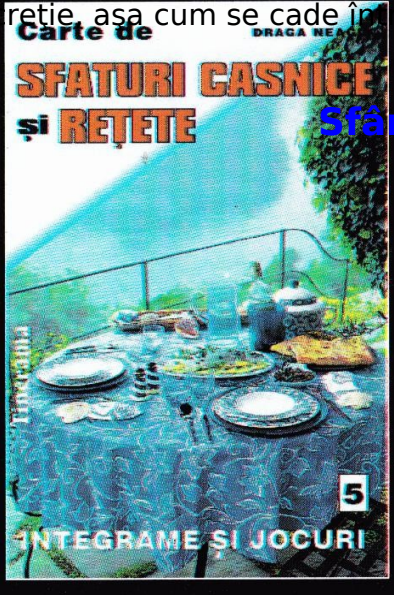

PREŢ 15 000 Lei

ISBN 973-597-006-6